

การศึกษาศักยภาพในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

ปริญญานิพนธ์

ของ

วิมล เกาวัลย์

E-4 11.1. 2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

17/3/556

การศึกษาศักยภาพในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบดีไอ

บทคัดย่อ
ของ
วิมล เกาวัลย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2550

นางสาววิมล เกาวัลย์. (2550). การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
ศาสตราจารย์ ดร.ณดง อารยะวิญญู, ดร.ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ และเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวม 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ , ค่าเฉลี่ย , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านหลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบดีไอสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A STUDY ON READING ABILITY OF THE CHILDREN WITH LEARNING DISABILITY
USING DI METHOD

AN ABSTRACT
BY
WIMOL THAOWAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2007

Wimol Thaowan. (2007). *A Study on Reading Ability of the Children with Learning Disability Using DI Method*. Master thesis , M.Ed. (Special Education). Bangkok. Graduate School , Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Prof.Dr.Padoong Arrayavinyoo , Dr.Chonchakorn Worain.

The purpose of this study was threefold: to investigate the efficiency of Direct Instruction (DI) Method, to examine the reading ability of the children with learning disabilities, and to compare the reading ability of the children with learning disabilities before and after using DI Method.

The subjects were children with learning disabilities purposively selected from Prathom Suksa 1-3 at Bansamlam School in the second semester of the 2006 academic year. The study continued for 24 sessions. Each session occurred 3 times per week.

The instruments for this study included the lesson plan using the DI Method and the Reading Ability Test constructed by the researcher. The data were analyzed using the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks test, The findings of this study were as follows;

1. The reading ability of the children with learning disabilities after using DI Method was at the high level.
2. The posttest scores of the reading ability of the children with learning disabilities were significantly higher than the pretest scores, at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

ของ

วิมล เกาวัลย์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

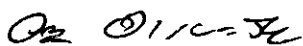

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่.....12.....เดือน.....พฤษภาคม..... พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

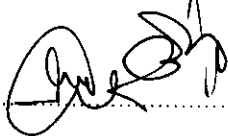
..... ประธาน

(ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ อาจารย์ ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงามและอาจารย์ ดร.ชนม์ชกรณ วรอินทร์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์สุมาลี ใจดี อาจารย์หนูปอง บุญประคอง คุณไมยมิตร ป้องวิชัย และคุณปริญญา ไมยปัน ซึ่งให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบด้านการอ่านที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครูโรงเรียนบ้านสามเหลี่ยมทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกการเก็บข้อมูลในการวิจัยเป็นอย่างดี อาจารย์ณรงค์ คำใหม่ ที่คอยให้คำแนะนำในการจัดทำปริญญานิพนธ์ และอาจารย์มาโนช เจริญณรงค์ ที่คอยเอื้อเฟื้อผู้วิจัยในการเดินทางศึกษาเล่าเรียนด้วยดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ ของผู้วิจัยทุกท่าน และกำลังใจอีกหลายดวงที่มีได้กล่าวถึง ที่คอยเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดา มารดา และครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่คอยเอื้อเฟื้อผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ขออานิสงส์นี้จงบันดาลให้คุณแม่บ้านเย็น วงศ์ภาค้า ขอให้หายจากการเจ็บป่วยโดยเร็ว

วิมล เกาวัลย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบและแนวคิดในการวิจัย	4
สมมุติฐานในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	6
ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	6
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	9
ลักษณะของความยากลำบากในการอ่าน	14
วิธีสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	15
วิธีการสอนอ่านเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	21
วิธีเฉพาะในการสอนอ่านเด็กของที่มีปัญหาในการเรียนรู้	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	28
ความหมายของการอ่าน	28
ความสำคัญของการอ่าน	29
จุดมุ่งหมายของการอ่าน	31
วิธีการสอนอ่านทั่วไป	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ	36
ความหมายของการสอนแบบดีไอ	36
ขั้นตอนของการสอนแบบดีไอ	38
การใช้สัญญาณ	48
ประโยชน์ของการสอนแบบดีไอ	49
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ	50
ทฤษฎีการเรียนรู้จากการเลียนแบบ	50
ทฤษฎีการเรียนรู้จากการฝึก	52
ทฤษฎีการเสริมแรง	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ	53
3 วิธีดำเนินการวิจัย	55
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	55
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
การเก็บรวบรวมข้อมูล	59
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	61
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	67
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	67
สมมติฐานในการวิจัย	67
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	67
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	67

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	68
วิธีดำเนินการทดลอง	68
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	69
อภิปรายผล	69
ข้อเสนอแนะ	72
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	72
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	72
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	79
ภาคผนวก ก	80
ภาคผนวก ข	82
ภาคผนวก ค	94
ภาคผนวก ง	96
ภาคผนวก จ	100
ภาคผนวก ฉ	106
ประวัติย่อผู้วิจัย	217

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	59
2 การดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ	60
3 จำนวนและร้อยละของความสามารถในการอ่านของ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ	65
4 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ	66
5 สรุปคะแนนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบทดสอบด้านการอ่าน	97
6 สรุปคะแนนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ	99

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อบุคคลทุกเชื้อชาติ ทุกเพศ ทุกวัย ในทุกโอกาส และทุกด้าน ทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้า การรับข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ การประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจ ตลอดจนการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข (กรมการศึกษา นอกโรงเรียน. ม.ป.ป.: คำนำ) ซึ่ง ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ (Reading makes a fullman) ฉะนั้น การอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมได้เปรียบและมีชีวิตที่ก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว เพราะการอ่านเปรียบเสมือนกุญแจสำหรับไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมาย (จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. 2523: 2) และการอ่านเป็นปฏิกิริยาที่ดีที่บำรุงสมองให้เจริญวัย พาให้สติปัญญาออกงามไปในทางที่ถูกต้อง มีเหตุผล เพราะในขณะที่อ่านสมองจะทำหน้าที่อ่านตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ ผสมคำ สะกดคำ รับรู้ความหมาย ตีความหมาย เพื่อสื่อให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านพร้อมกับคิดพิจารณาว่าความหมายในสิ่งที่อ่านนั้น ถูกต้องหรือไม่ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ เป็นการใช้วิจารณ์ญาณเข้ามาพร้อมด้วย จึงกล่าวได้ว่าขณะอ่านหนังสือสมองจะทำงานตลอดเวลา การอ่านจึงช่วยให้คนคิดเป็นและรู้จักคิด การอ่านหนังสือออกมีไม่เกิดขึ้นเองได้ตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการเรียนรู้และการสั่งสอนอบรมอย่างถูกวิธี ตลอดจนฝึกทักษะในการอ่านจนเกิดความเชี่ยวชาญ (จินตนา ไบกาซูยี. 2534: 2) จนสามารถนำความรู้ความสามารถที่เกิดจากการอ่านช่วยพัฒนาตนเองได้ในที่สุด

จากผลการวิจัยพบว่า ในปี 2546 มีจำนวนเด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ถึง 600,000 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของประชากรในวัยเรียนทั้งหมดทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั้งนี้เด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ถือเป็นเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทหนึ่งเรียกว่า Learning Disabilities หรือ L.D. เป็นปัญหาใหญ่ที่พบได้บ่อยในปัจจุบัน ซึ่งมีสาเหตุมาจากความบกพร่องเฉพาะเรื่องของสมองที่เกิดขึ้นในช่วงก่อนหรือหลังคลอด และส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและการนับถือตนเอง การศึกษา อาชีพ การใช้ชีวิตประจำวัน ตลอดจนความสัมพันธ์ต่อครอบครัวและความสัมพันธ์ทางสังคมต่างๆ

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (L.D.) เป็นเด็กที่ไม่สามารถจะเรียนหนังสือได้อย่างรวดเร็ว เทียบเท่ากับเด็กปกติ ถ้าสอนให้ถูกวิธีจะสามารถเรียนได้ อย่างไรก็ตามเด็กกลุ่มนี้ไม่มีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ ที่สำคัญคือมีระดับสติปัญญาปกติ หลายคนเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง และเป็นเด็กฉลาด เป็นเด็กปัญญาเลิศก็มี แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคืออ่านหนังสือไม่ออก ส่วนใหญ่เด็ก

เหล่านี้จะเป็นที่รังเกียจของโรงเรียน ตัวเด็กเองก็เกลียดโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนไม่เข้าใจเด็ก เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จะเก่งเกือบทุกเรื่องแต่อ่านหนังสือไม่ออก สะกดคำยากๆ ไม่ได้ เช่นคำว่า โปสท์ สะกดเป็น โปด นอกจากนี้เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้จะคิดเลขไม่ได้ เลขโจทย์ปัญหาเกือบร้อย เปอร์เซนต์ จะทำไม่ได้ มีปัญหาสมาธิสั้นและมีปัญหาการพูด แต่กลุ่มที่พบมากในโรงเรียนคือ พวกที่อ่านไม่ออก สะกดคำ คิดเลขไม่ได้ (ผดุง อารยะวิญญู. 2546: ออนไลน์)

การวินิจฉัยให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลเหล่านี้ ตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม การสอนซ่อมเสริม (remedial teaching) การแก้ไขปัญหบางอย่างให้เหมาะสม ส่งเสริมสนับสนุน ดูแลอย่างถูกต้อง ก็จะสามารถช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้พัฒนาจนถึงขีดสุดของศักยภาพที่แท้จริงของเขาได้ โดยอาศัยการค้นหาและระบุความถนัด จุดเด่นและจุดด้อยของเขา การช่วยให้เขาสามารถใช้ประโยชน์จากกลวิธีเฉพาะบางประการ และการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมบางประการจะช่วยขจัดความบกพร่องในการเรียนรู้ของเด็กเหล่านี้ได้ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตชีวิตได้อย่างปกติสุข สามารถทำประโยชน์ให้กับชุมชน ประเทศชาติและสังคมโลกได้ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2545: คำนำ, 4-5)

การสอนแบบดีไอ (Direct Instruction - DI) เป็นวิธีการสอนที่เน้นกระบวนการสอนที่เป็นระบบ ซึ่งจอยส์และวีล (ทิสนา แชมมณี. 2547: 256-257; อ้างอิงจาก Joyce and Weil. (1996). Model of Teaching (5th ed.). pp. 334) กล่าวว่าม้งานวิจัยจำนวนไม่น้อยที่ชี้ให้เห็นว่า รูปแบบการสอนแบบดีไอ ช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่ามีบทบาทในการเรียน ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนรู้และช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน การสอนแบบดีไอนี้ เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ตรงไปตรงมา นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ในเวลาที่จำกัด ไม่สับสนและนักเรียนได้ฝึกปฏิบัติตามความสามารถของตนเอง จนบรรลุตามวัตถุประสงค์ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนและมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง นอกจากนี้ การสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกปลอดภัย ไม่ถูกดูด่าว่ากล่าว หรือการแสดงความรักเมื่อนักเรียนทำไม่ได้ ซึ่งอยู่ภายใต้กติกาหรือกฎเกณฑ์ที่ครูได้สร้างร่วมกับนักเรียน ก็จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2545: 388) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนตรงหรือการสอนแบบดีไอ มีความแตกต่างจากการอบรมด้านความรู้เชิงสติปัญญา การสอนวิธีนี้เน้นกระบวนการสอนมากกว่าเน้นสาระที่สอน เป็นการสอนที่เป็นระบบ ระเบียบและการฝึกปฏิบัติ การสอนแบบดีไอเหมาะสำหรับการสอนอ่าน สอนเลขและสอนภาษา และต้องสอนกับเด็กกลุ่มที่ไม่ใหญ่นัก ประมาณ 4 – 10 คน ครูจะทำการแก้ไขข้อบกพร่องเมื่อทำผิดพลาดที่ (เช่น ออกเสียงผิด เขียนไวยากรณ์ผิด)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่นำเอาวิธีการสอนแบบดีไอ มาใช้ศึกษาความสามารถในการด้านการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน จนทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อช่วยให้ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการนำวิธีสอนแบบดีไอสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษอื่นๆ และเด็กทั่วไปในการสอนรายวิชาอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3) ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ทั้งชายและหญิง มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านที่กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม ตำบลทับกุง อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนแบบดีไอ

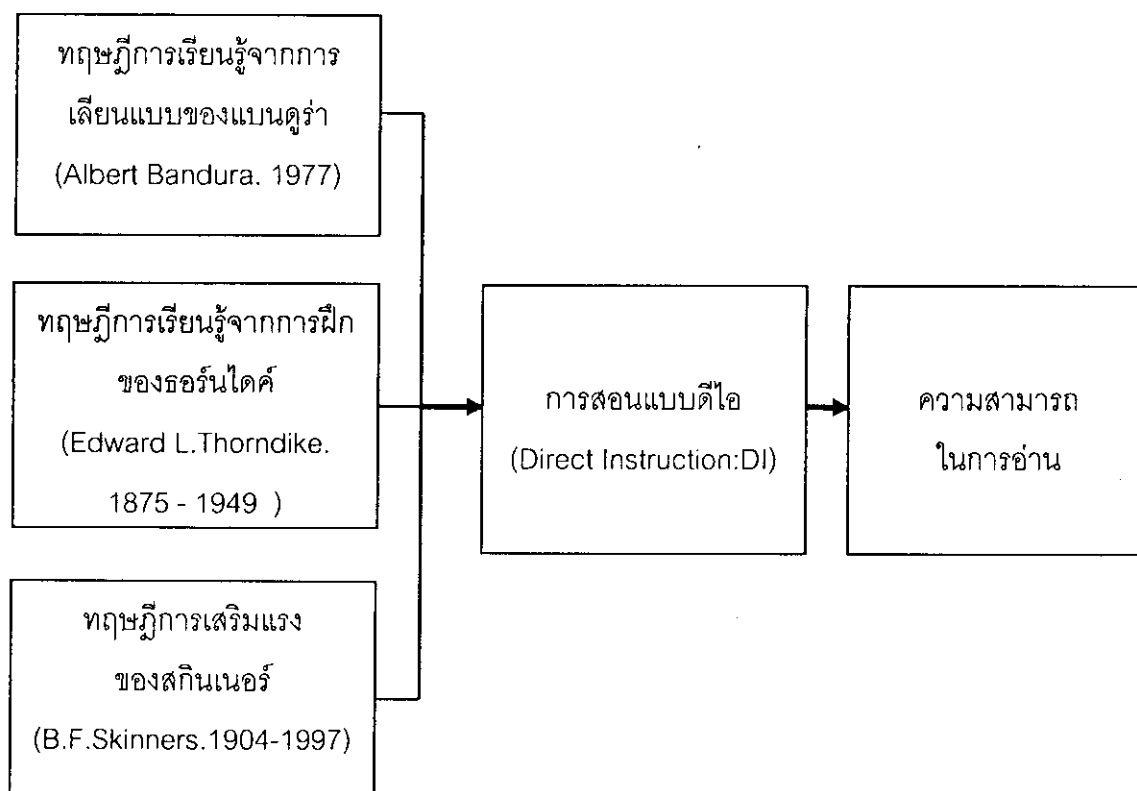
ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง การอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ในที่นี้จะศึกษาเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านสามเหลี่ยมเท่านั้น
3. การสอนแบบดีไอ (Direct Instruction : DI) หมายถึง การสอนที่ใช้สอนได้ในเวลาอันรวดเร็ว เน้นลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน การให้จังหวะที่เร็วในการฝึกปฏิบัติจะช่วยให้นักเรียนมีความชำนาญเพิ่มมากขึ้น โดยครูจะให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในกลุ่มย่อย และมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

กรอบและแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดกรอบและแนวคิด ดังนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนแบบดีไอ มีความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หลังการทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.3 ลักษณะของความยากลำบากในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.4 วิธีสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.5 การสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.6 วิธีเฉพาะในการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 2.4 วิธีการสอนอ่านทั่วไป
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ
 - 3.1 ความหมายของการสอนแบบดีไอ
 - 3.2 ขั้นตอนของการสอนแบบดีไอ
 - 3.3 การใช้สัญญาณ (Signal)
 - 3.4 ประโยชน์ของการสอนแบบดีไอ
 - 3.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ
 - 3.5.1 ทฤษฎีการเรียนรู้จากการเลียนแบบ
 - 3.5.2 ทฤษฎีการเรียนรู้จากการฝึก
 - 3.5.3 ทฤษฎีการเสริมแรง
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือหลายท่านเรียกกันชื่อหนึ่งว่า เด็กแอลดี (LD) มีนักการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ ได้กล่าวถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ว่าเป็นเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ ที่แตกต่างไปจากเด็กปกติทั่วไป เนื่องมาจากความผิดปกติในด้านการรับรู้ การแปลความหมายและการอ่าน การเขียน การสะกดคำ ด้านคณิตศาสตร์ และทิศทาง ซึ่งหลายท่านได้กล่าวถึงคำจำกัดความของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้แตกต่างกันออกไป ดังนี้

คณะกรรมการร่วมแห่งชาติว่าด้วยปัญหาทางการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู. 2544: 2; อ้างอิงจาก The National Joint Committee on Learning Disabilities-NJCLD. 1987. Learning Disabilities. pp.107-108) ให้นิยามของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ไว้ว่า ปัญหาในการเรียนรู้เป็นคำนิยามที่หมายถึง ความผิดปกติที่มีลักษณะหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดถึงความยากลำบากในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผลและความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความผิดปกตินี้เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก โดยมีเหตุสำคัญมาจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง ปัญหาบางอย่างอาจมีไปตลอดชีวิตของบุคคลนั้น นอกจากนี้บุคคลที่มีความบกพร่องดังกล่าว อาจแสดงออกถึงความไม่เป็นระบบ ระเบียบ ขาดทักษะทางสังคม แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่เกื้อหนุนต่อสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แม้ว่าสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเกิดควบคู่ไปกับความบกพร่องทางร่างกายอื่นๆ เช่น การสูญเสียการได้ยิน การสูญเสียสายตา ความบกพร่องทางสติปัญญาหรือความบกพร่องทางร่างกายอื่นๆ หรืออิทธิพลจากภายนอก เช่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม หรือการสอนไม่ถูกต้อง แต่องค์ประกอบเหล่านี้ มิได้เป็นสาเหตุสำคัญของการเรียนรู้โดยตรง

จรัสลักษณ์ จีรวินุลย์ (2546: 1) กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง ภาวะความบกพร่องที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาในการใช้ภาษา การอ่าน การเขียน การสะกดคำ และการคิดคำนวณ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่าเรื่องหนึ่ง ซึ่งสาเหตุมาจากความบกพร่องในการแปลข้อมูลที่สมอง ทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้เหมือนกับนักเรียนคนอื่น ความบกพร่องนี้ทำให้มีผลกระทบโดยตรงต่อการเรียน ทำให้มีผลการเรียนตกต่ำกว่าที่ควร จะเป็น เมื่อพิจารณาจาก ผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเชาว์ปัญญา (IQ) ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 115) กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษา ทั้งในการฟัง การอ่าน การเขียนและการการสะกดคำหรือมีปัญหาทางในการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์และสภาพแวดล้อมของตัวเด็ก

ศรียา นิยมธรรม (2537: 3) ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคำนวณ ตลอดจน การรับรู้อันเป็นผลจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 9) กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง ความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษา ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์ สภาพจิตเวช และสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน

สมิท (Smith, C.T. 1995: 8) ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ว่า เกิดจากความบกพร่องทางพันธุกรรมทำให้เด็กมีปัญหายุ่งยากในการดำเนินชีวิตประจำวัน การแสดงออกทางพฤติกรรม การรับรู้ทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิด และการเรียน คณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคน และไม่ได้รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางประสาทสัมผัส ปัญหาทางพฤติกรรม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้มีปัญหาในด้านการใช้ภาษา การคิดคำนวณ การพูด การอ่าน การเขียนและการสะกดคำ ทำให้เด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งสาเหตุที่กล่าวมานั้น มิได้รวมถึงระดับสติปัญญาและความบกพร่องจากทางร่างกายและวัฒนธรรม

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 4) กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีลักษณะ ดังนี้

1. มีความบกพร่องทางการพูด
2. มีความบกพร่องทางการสื่อสาร
3. มีปัญหาในการเรียนวิชาทักษะ
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนให้ผลไม่แน่นอน ยากแก่การพยากรณ์
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ บางครั้งระเบิดอารมณ์ใส่ผู้อื่น ความผิดหวังเล็กๆ น้อยๆ อาจทำให้

เสียอารมณ์อย่างรุนแรงได้

9. โยกตัวหรือผงกศีรษะบ่อยๆ
10. ลักษณะการนอนไม่คงที่ บางครั้งหลับ บางครั้งไม่หลับไม่เป็นเวลาที่แน่นอน
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย
14. แสดงพฤติกรรมแปลกๆ
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน

มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้น่าขึ้นข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยหลายชิ้น ให้ข้อมูลที่สอดคล้องกัน ดังนี้

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนใหญ่พบในระดับชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 75% ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทั้งหมดที่คัดแยกได้
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็นชายมากกว่าหญิงในอัตราส่วน 3 ต่อ 1
3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนมากมีระดับสติปัญญาเฉลี่ยประมาณ 94 – 98
4. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ขั้นรุนแรงจะตรวจพบในระดับชั้นประถมศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
5. เมื่อเด็กโตขึ้นและเลื่อนไปชั้นเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปัญหาทางการเรียนรู้ลดลง
6. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทางภาษา (การฟัง พูด อ่าน เขียน) มีจำนวนมากกว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้คณิตศาสตร์

7. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จำนวนมากเป็นเด็กที่เคยสอบตกและเรียนซ้ำชั้น
8. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนหนึ่ง (ประมาณ 15%) มีปัญหาทางพฤติกรรม
9. มีความสามารถแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ

ความสามารถที่แท้จริง

เยาวลักษณ์ วรณม่วง (2544: 7) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไว้ว่ามีปัญหาในด้านต่อไปนี้

1. ปัญหาในการเรียน ในด้านการเรียนนั้น เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีปัญหาในด้านการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์ ปัญหาทางภาษาจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป สำหรับปัญหาในวิชาคณิตศาสตร์นั้น เด็กอาจมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้
 - 1.1 ขนาด เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างของขนาดและรูปทรงได้
 - 1.2 การนับ เด็กอาจนับเลขไม่ได้
 - 1.3 การใช้เครื่องหมาย เช่น การบวก การลบ การคูณและการหาร
 - 1.4 การคำนวณ คำนวณผิด แม้ว่าเด็กจะใช้เครื่องหมายถูกต้องก็ตาม
 - 1.5 ด้านอื่นๆ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์โดยทั่วไป
2. ปัญหาทางภาษา เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนมากมีปัญหาในด้านการพูด การใช้ภาษา ซึ่งอาจแบ่งออกได้ ดังนี้
 - 2.1 การอ่าน เด็กอาจอ่านข้ามบรรทัด จับหนังสือเข้าชิดหน้า สั้นศีรษะขณะอ่านหนังสือ ใช้เสียงสูงขณะออกเสียง กัดริมฝีปากขณะอ่านหนังสือ อ่านหนังสือไม่ออก ไม่ยอมอ่านตามที่ครูสั่ง อาจร้องไห้
 - 2.2 การจำคำ อ่านข้ามคำ ใช้คำอื่นแทนคำที่อ่าน อ่านสลับกัน อ่านออกเสียงผิด อ่านคำง่ายๆ ไม่ได้ อ่านซ้ำ อ่านไม่ออก
 - 2.3 ความเข้าใจ จำในเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำขั้นตอนของเรื่องที่อ่านไม่ได้ จับใจความสำคัญไม่ได้
 - 2.4 ลักษณะอื่นๆ เช่น อ่านทีละคำ ทีละพยางค์ อ่านด้วยเสียงที่สูงมีปัญหาในการคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป โดยเด็กมักอ่านทีละพยางค์ จึงไม่สามารถนำพยางค์มารวมกันได้ ไม่เข้าใจความหมายรวมไปถึงการไม่เว้นวรรคในขณะที่อ่านหรือเว้นวรรคผิด เป็นต้น

3. ความบกพร่องทางการรับรู้

การรับรู้มีความหมายไปถึงการใช้ประสาทสัมผัสเพื่อจำแนก จำและแปลความหมาย เด็กไม่สามารถกระทำดังกล่าวได้ แสดงว่ามีปัญหาในการรับรู้ โดยเฉพาะในด้านต่อไปนี้

3.1 การรับรู้ทางสายตา เด็กที่มีปัญหาในการใช้สายตา เช่น มองเห็นภาพแต่ไม่สามารถอธิบายภาพที่เห็นให้ครูฟังได้

3.2 การจำแนกโดยใช้สายตา เด็กมีปัญหในการจำแนกภาพโดยใช้สายตา เช่น ไม่สามารถบอกครูได้ว่าภาพสองภาพแตกต่างกันอย่างไร

3.3 การจำแนกโดยใช้สายตา หมายถึง การมองเห็นวัตถุหรือสิ่งของ แล้วจำได้ว่าเป็นอะไรบ้าง เด็กประเภทนี้มีปัญหาในการจำ โดยใช้สายตา เพราะจำสิ่งที่เห็นไม่ได้ จำการเรียงลำดับของตัวอักษรไม่ได้ เป็นต้น

3.4 การรับรู้ทางการฟัง เด็กมีปัญหในการฟัง เด็กได้ยินเสียงแต่บอกไม่ได้ว่าได้ยินเสียงอะไรบ้าง ดังนั้นเด็กอาจมีปัญหาในการปฏิบัติตามคำสั่งของครู

3.5 การจำแนกโดยการฟัง เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน โดยเฉพาะเสียงที่คล้ายคลึงกัน เช่น คำว่า กิน นิน ดิน

3.6 การจำโดยการฟัง เด็กที่จำเสียงที่ได้ยินไม่ได้ ฟังแล้วลืม เช่น ครูอ่านให้ฟังเด็กได้ยินแล้วอ่านตามไม่ได้ ถ้าให้เด็กอ่านเองเด็กอาจอ่านไม่ได้

4. ความผิดปกติในการเคลื่อนไหว

ความผิดปกติในการเคลื่อนไหว อาจจำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

4.1 Hyperactive เป็นการเคลื่อนไหวที่เกินปกติ เด็กประเภทนี้มักอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เคลื่อนไหวอยู่เสมอ และอาจเป็นการเคลื่อนไหวในลักษณะหรือกระทำซ้ำ และเป็นการเคลื่อนไหวที่ไม่มีจุดหมาย หากจับให้นั่ง เด็กอาจเคาะมือเคาะเท้าแทนการเดิน

4.2 Hypoactive เป็นการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า หรือน้อยกว่าปกติ เด็กประเภทนี้ไม่เคลื่อนไหวมากเหมือนเด็กประเภทแรก แต่อาจนั่งอยู่กับที่ไม่ได้ เด็กมีปัญหในการเดิน เช่น เดินไม่ตรง รับลูกบอลไม่ได้ กระโดดไม่ได้ ตัดกระดาษด้วยกรรไกรไม่ได้ กลัดกระดุมไม่ได้ เป็นต้น เด็กประเภทนี้มีปัญหาทั้งในด้านกล้ามเนื้อใหญ่ เช่น การเดินและการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การใช้นิ้วมือในการหยิบจับสิ่งของ

4.3 Inco-ordination การควบคุมกล้ามเนื้อไม่ได้ เด็กที่ปัญหาในการเดิน เช่น เดินไม่ตรง รับลูกบอลไม่ได้ กระโดดไม่ได้ ตัดกระดาษด้วยกรรไกรไม่ได้ กลัดกระดุมไม่ได้ เป็นต้น เด็กประเภทนี้มีปัญหาทั้งในด้านกล้ามเนื้อใหญ่ เช่น การเดิน และการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การใช้นิ้วมือในการหยิบจับสิ่งของ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538: 29-32) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ปัญหาด้านการอ่าน เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านจะไม่สามารถอ่านหนังสือได้เท่ากับระดับของเด็กในชั้นเรียนเดียวกัน แม้ว่าจะพยายามช่วยเหลือในเรื่องความจำเป็นพิเศษแล้ว ซึ่งอาจเป็นผลจากความบกพร่องของการมองเห็นหรือการได้ยิน พฤติกรรมการอ่านที่ไม่เหมาะสมจึงปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- 1.1 การเคลื่อนไหวร่างกายที่แสดงอาการเครียด เช่น อารมณ์เสีย หน้านอง
- 1.2 อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
- 1.3 อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ
- 1.4 อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม
- 1.5 อ่านสับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
- 1.6 อ่านช้า และตะกุกตะกัก
- 1.7 อ่านด้วยความลังเล ไม่แน่ใจ
- 1.8 อ่านเอาเรื่องไม่ได้
- 1.9 บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้
- 1.10 จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้ (อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)
- 1.11 แยกสระเสียงสั้น - ยาวไม่ได้

2. ปัญหาด้านการเขียน เด็กที่มีปัญหาด้านการเขียน อาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะ คือ

2.1 การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อ และสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษร และตัวเลขไม่ถูก

2.2 ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่าง ถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

2.3 เด็กที่มีปัญหาในการเขียนจะมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- 2.3.1 เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย-ขวา หน้า-หลัง บน-ล่าง
- 2.3.2 เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
- 2.3.3 เขียนหนังสือไม่เป็นตัว
- 2.3.4 เขียนหนังสือรูปร่างไม่สม่ำเสมอ

2.3.5 เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา

2.3.6 เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน

2.3.7 จำทักษะพื้นฐานการเขียนไม่ได้

3. ปัญหาด้านการสะกดคำ เด็กที่มีปัญหาด้านการสะกดคำมักมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

3.1 เรียงตัวอักษรในคำผิด

3.2 สลับตัวอักษรและคำ

3.3 มีปัญหาในการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร

3.4 สะกดข้ามตัวอักษรหลายตัว

3.5 สร้างการสะกดคำแบบใหม่ของตัวเอง

4. ปัญหาด้านคณิตศาสตร์ เด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์จะมีปัญหาด้านการกระยะการคิดที่เป็นเชิงปริมาณหรือภาษาสัญลักษณ์ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านนี้ต่ำ ซึ่งเด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์มักจะมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง

ศรียา นิยมธรรม (2540: 41-42) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ว่าเมื่อจัดกลุ่มลักษณะรวมๆ ของปัญหาทางการเรียนรู้ อาจมองได้ใน 4 ด้านใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย หรือการรู้คิด (Cognitive) เช่น การคิดและการแก้ปัญหา
2. ด้านภาษา (Language) ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน
3. ด้านกลไกการเคลื่อนไหว (Motor) เช่น การประสานงานกันของอวัยวะต่างๆ

ในร่างกาย

4. ด้านสังคม (Social) เช่น ความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ

5. ปัญหาในการด้านอารมณ์และสังคม

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจมีปัญหาทางอารมณ์และสังคมควบคู่กันไปด้วย เด็กประเภทนี้มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ขาดความอดทน มีความวิตกกังวลสูง ปรับตัวในทางถดถอยต่อต้านสังคม หลีกเลียงการงาน ทำงานช้า เป็นต้น เนื่องจากประสบความล้มเหลวในด้านการเรียน อยู่เสมอ เด็กอาจเป็นคนก้าวร้าวและมีทัศนคติไม่ดีต่อตนเอง พัฒนาทางอารมณ์อาจช้ากว่าเด็กปกติ เด็กประเภทนี้อาจไม่มีเพื่อน เพราะไม่มีนักเรียนคนใดอยากคบด้วย

6. ปัญหาในการจำ

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีปัญหาในด้านการจำ ทั้งการจำในสิ่งที่ได้ยินและจำในสิ่งที่มองเห็น ดังนั้นเด็กจึงมีปัญหาในด้านการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดคำ การทำตามคำสั่ง ตลอดจนสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์

7. ปัญหาในด้านความสนใจ

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีช่วงความสนใจสั้น และขาดสมาธิไม่มีสมาธินานพอที่จะเรียนบทเรียนได้

จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีปัญหาในด้านการอ่าน การคิดคำนวณหรือมีความสับสนยุ่งยากด้านภาษา ทำให้เด็กมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียน การพูด เด็กที่มีปัญหาดังกล่าวมาแล้วไม่จำเป็นต้องเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เสมอไป แต่ถ้าปัญหานั้นยังรบกวนขัดขวางการเรียนรู้เรื่องสำคัญ ๆ ของเด็กในการเรียนหนังสือในชั้นเรียนก็อาจเป็นเพราะว่าเด็กเหล่านั้นมีปัญหาเกี่ยวเนื่องกับปัญหาการเรียนรู้ที่ได้รับการแก้ไขและช่วยเหลือโดยเร่งด่วน

1.3 ลักษณะของความยากลำบากในการอ่าน

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่มีปัญหาในการอ่าน อาจแสดงพฤติกรรมการอ่านดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการอ่านทั่วไป

1.1 อาการเครียดหรือเกร็ง เช่น ขมวดคิ้ว เปล่งเสียงสูง กัดริมฝีปาก เป็นต้น

1.2 อาการไม่แน่ใจ ไม่มั่นคงทางอารมณ์ เช่น ปฏิเสธไม่ยอมอ่านตามคำสั่งที่ครูสั่งร้องให้ พยายามทำให้ครูไขว่เขว

1.3 หลงตัวอักษร เช่น อ่านซ้ำที่เดิมหลายครั้ง อ่านข้ามข้อความ อ่านข้ามบรรทัด อ่านแล้วหลงบรรทัดไม่รู้ว่ตนเองอ่านถึงไหนแล้ว เป็นต้น

1.4 สายหน้า หรือสั้นศีรษะ

1.5 จับหนังสืออ่านชิดหน้าจนเกินไป หรือห่างเกินไป

2. อ่านคำไม่ถูกต้อง

2.1 อ่านข้าม เช่น เสียงดังฟังชัด อ่านว่า เสียงดังชัด

2.2 อ่านเพิ่ม เช่น ผีเสื้อมาถึง อ่านว่า ผีเสื้อบินมาถึง

2.3 อ่านคำอื่นแทน เช่น ต้นตะแบก อ่านว่า ต้นปะแดก

2.4 อ่านกลับหลัง เช่น ฟีน้อง อ่านว่า น้องฟี

2.5 อ่านออกเสียงผิด เช่น ปลุกบ้าน อ่านว่า ปูกบ้าน

2.6 อ่านสลับหรือสลับคำ เช่น เกิดเป็นคนควรหมั่นขยันเคย เป็น เกิดเป็นคนควรหยัน ขมันเคย

2.7 อ่านไม่ออก เด็กจะหยุดอ่านเมื่ออ่านมาถึงคำที่เด็กอ่านไม่ได้ พยายามอ่านคำนั้นอีกครั้ง เด็กอ่านผิดหรือข้ามคำนั้นไปโดยไม่อ่าน

2.8 อ่านช้ามาก เช่น พยายามอ่านทีละคำ กว่าที่จะอ่านได้แต่ละบรรทัดใช้เวลา นานาทีหนึ่งอ่านได้เพียง 20 – 30 คำเท่านั้น ในขณะที่เด็กปกติอ่านได้นาทีละ 100 คำขึ้นไป

3. ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน

3.1 จำรายละเอียดไม่ได้ ไม่สามารถตอบคำถามท้ายบทได้หลังจากที่อ่านเรื่องแล้ว เช่น ในเรื่องสุนัขชื่ออะไร

3.2 จัดลำดับขั้นตอนไม่ได้ เช่น ลำดับเหตุการณ์ไม่ได้ว่าเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น ก่อน – หลัง

3.3 ไม่เข้าใจใจความสำคัญ เด็กไม่สามารถตอบได้ว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวข้องกับอะไรมากที่สุด

4. ปัญหาอื่นๆ

4.1 อ่านทีละคำ อ่านได้คำหนึ่งแล้วหยุด หรืออ่านๆ หยุดๆ เพราะอ่านไม่ได้

4.2 อ่านเว้นวรรคผิด เช่น รถของ เขาวิ่งมาเรื่อยๆ

4.3 อ่านด้วยเสียงเบาเกินไป จนแทบไม่ได้ยินเสียงอ่าน ครูต้องบอกให้อ่านดังๆ และบอกหลายครั้ง

จากลักษณะของความยากลำบากในการอ่าน ทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เกิด ความไม่มั่นใจและไม่อยากที่จะอ่านหนังสือ เกิดความเครียด กลัว ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถเรียน หนังสือในวิชาอื่นไม่ได้ด้วยเช่นกัน หากแต่ครูและครอบครัวเข้าใจถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก เหล่านี้ และช่วยเหลือแต่เนิ่นๆ ปัญหาด้านการเรียนรู้ดังกล่าวที่มีอยู่ก็จะลดน้อยลง จนทำให้เด็ก สามารถเรียนหนังสือได้

1.4 วิธีสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 54-64) กล่าวว่า เทคนิคการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเทคนิคทั่วไปที่สามารถปรับปรุงนำไปใช้สอนกับการสอนเนื้อหาในหลายวิชา ในการนำเทคนิค ต่างๆ ไปสอนควรศึกษาและทำความเข้าใจและนำไปใช้อย่างเป็นระบบ ครบตอนและครบถ้วน ตาม ขั้นตอนของแต่ละวิธี ดังนี้

1. ยุทธวิธีในการเรียน (Learning Strategies)

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ไม่สามารถเรียนหนังสือได้ดี เนื่องจากไม่มีวิธีเรียนที่มี ประสิทธิภาพ โรงเรียนส่วนมากสอนเฉพาะเนื้อหาวิชา แต่ไม่สอนยุทธวิธีหรือกลวิธีในการเรียนหนังสือ งานวิจัยเป็นจำนวนมากระบุว่า หากครูสอนยุทธวิธีในการเรียนให้กับเด็กแล้ว เด็กที่มีปัญหาในการ เรียนรู้สามารถเรียนหนังสือได้ดีขึ้น

หลักการสำคัญของกลยุทธ์วิธีนี้คือ ครูไม่สอนเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร แต่ครูจะสอนทักษะในการเรียนหนังสือและทักษะในการทำข้อสอบให้กับเด็ก เมื่อเด็กรู้วิธีทำข้อสอบแล้วเด็กสามารถนำทักษะนี้ไปใช้ในวิชาวิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์หรือวิชาอื่นๆ ได้ ยุทธวิธีนี้มีขั้นตอนสำคัญดังนี้

1.1 ทดสอบความสามารถของเด็กก่อนทำการสอน

1.2 อธิบายยุทธวิธีในการเรียน การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองที่ละขั้นพร้อมทั้ง

เหตุผล

1.3 ครูแสดงยุทธวิธีให้เด็กดูตามขั้นตอน เพื่อให้เด็กสังเกตพฤติกรรมของครูซึ่ง

อาจจะช่วยให้เด็กเข้าใจขั้นตอนต่างๆ

1.4 ให้เด็กจำขั้นตอนต่างๆ ได้ เด็กสามารถบอกขั้นตอนต่างๆ ให้ครูฟังได้

1.5 ให้เด็กทำงานตามที่ครูมอบหมาย เป็นงานที่ครูเตรียมไว้แล้วมีทั้งเอกสารและบทเรียนต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับระดับความสามารถของเด็ก เป็นเนื้อหาที่ครูกำหนดขึ้นเอง

1.6 ครูให้กำลังใจให้แรงเสริมหากเด็กทำถูกต้อง หากทำผิดครูบอกวิธีที่ถูกต้อง

1.7 ครูทดสอบความสามารถของเด็กในการเรียนรู้ตามขั้นที่ 1.5

1.8 ครูให้เด็กลงมือทำงานตามที่ครูมอบหมาย ตามเนื้อหาที่ปรากฏในหลักสูตรในระดับชั้นที่เด็กเรียน

1.9 ครูให้กำลังใจ ให้แรงเสริมหากเด็กทำถูกต้องตามเนื้อหาใหม่ หากเด็กทำผิดครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

1.10 ครูทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

1.11 เด็กนำยุทธวิธีนี้ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น

ยุทธวิธีนี้มีข้อดีหลายประการ เช่น เด็กเข้าใจวิธีเรียนหนังสือและนำวิธีเรียนเหล่านี้ไปใช้เรียนวิชาอื่นๆ ได้ เด็กสามารถสรุปความจากเรื่องที่เรียนได้ดีขึ้น เด็กเข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่องที่เรียน เป็นต้น

2. การตรวจสอบตนเอง (Self-Monitoring)

มีขั้นตอนในการปฏิบัติ ดังนี้

2.1 ครูอธิบายให้เด็กฟังว่าการไม่ตั้งใจทำงานหมายถึงอะไร เช่น การมองออกไปทางหน้าต่าง การหันไปคุยกับเพื่อน การลุกจากที่นั่ง เป็นต้น ครูแสดงท่าทางให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง

2.2 ครูอธิบายให้เด็กเข้าใจว่า การตั้งใจทำงานหรือตั้งใจฟังนั้น ทำอย่างไรบ้าง เช่น ตามองที่หน้ากระดาษของหนังสือ เขียนคำตอบลงบนกระดาษ เป็นต้น

2.3 ครูให้เด็กแสดงท่าทางในข้อ 1

2.4 ครูให้เด็กแสดงท่าทางในข้อ 2

2.5 ในขณะที่เด็กนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะ ครูเปิดเทปที่มีเสียงดังขึ้นเป็นสัญญาณทุกช่วงเวลาตามกำหนด เช่น ทุก 1 นาที หรือทุก 3 นาที ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของเด็ก

2.6 เมื่อเด็กได้ยินสัญญาณเสียงให้เด็กถามตัวเองในใจว่า ตั้งใจอยู่หรือเปล่า ตั้งใจทำงานหรือเปล่า แล้วให้เด็กใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องในแบบตรวจสอบพฤติกรรม

2.7 หากเด็กไม่ตั้งใจ ให้เด็กแก้ไขเสียใหม่ให้ถูกต้อง โดยกลับมาทำงานตามที่ครูมอบหมายให้

2.8 ครูตรวจสอบเด็กว่าเด็กเข้าใจกระบวนการหรือไม่ เมื่อเด็กเข้าใจแล้วให้ลงมือปฏิบัติ

2.9 ครูให้แรงเสริมแก่เด็กเมื่อเด็กกลับไปทำงานตามเดิม

2.10 ขยายเวลาที่เด็กจะได้ยินสัญญาณให้ยาวนานออกไปอีก เมื่อเด็กพฤติกรรมคงที่แล้ว ให้เลิกใช้สัญญาณในที่สุด

วิธีที่เหมาะสมสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ไม่ใช่วิธีสอนเนื้อหาวิชา แต่หากเด็กตั้งใจทำงานแล้ว จะทำให้เด็กเรียนได้ดีขึ้น ครูอาจประยุกต์วิธีนี้ไปใช้กับเด็กปกติได้

3. การผลัดกันสอน (Reciprocal Teaching)

พาลินซาร์และบราวน์ (ผดุง อารยะวิญญู. 2544: 57 – 60; อ้างอิงจาก Palincsar & Brown: 1985) เป็นผู้นำวิธีการสอนแบบการผลัดกันสอนมาใช้ กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนผลัดเปลี่ยนกับครูในการสอน ให้นักเรียนมีโอกาสนสอนกันเองบ้าง แต่ครูจะต้องสอนให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างก่อน แล้วครูแนะนำนักเรียนว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง การแนะนำอาจจะกระทำในลักษณะของการอภิปรายกลุ่มย่อยๆ เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วนักเรียนสามารถผลัดเปลี่ยนกันปฏิบัติหน้าที่ผู้สอนหรือหัวหน้ากลุ่ม ในการสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ นั้นครูจะไม่ทำหน้าที่บรรยายเนื้อหา แต่จะคอยกระตุ้นโดยการสนทนา เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงขับจากภายใน เพื่อให้อยากรู้ อยากรเรียน อยากรทำงานให้เสร็จตามที่ได้รับมอบหมาย กระบวนการสอนมีเป้าหมาย ดังนี้

3.1 การพยากรณ์หรือการทำนาย นักเรียนจะสามารถทำนายหรือพยากรณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นได้บ้าง หลังจากทราบข้อมูลจากเรื่องที่ครูให้อ่านแล้ว ทั้งนี้ นักเรียนจะต้องเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นพื้นฐานสำคัญเสียก่อน

3.2 การตั้งคำถาม เมื่อนักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านแล้ว นักเรียนสามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสม ในการตั้งคำถามเพื่อถามสมาชิกในกลุ่มนั้น นักเรียนจะใช้กระบวนการคิดและการแสดงออกทางภาษา

3.3 การสรุปใจความสำคัญ นักเรียนจะต้องอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้ เด็กจะเข้าใจเรื่องที่เด็กอ่านก็ต่อเมื่อเด็กนำข้อมูลสาระมารวมกัน และสรุปใจความสำคัญในประเด็นเดียวได้

3.4 การไขข้อข้องใจ ในการอ่านหนังสือเด็กอาจไม่เข้าใจข้อความบางตอนในเรื่องที่อ่าน นักเรียนจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาในตอนนั้น อาจทำได้โดยการถามเพื่อนในกลุ่ม เด็กจะต้องไม่อายที่จะถามครูซึ่งเป็นข้อตกลงร่วมกันข้อหนึ่ง เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จำนวนมากไม่เข้าใจข้อความที่อ่าน ไม่กล้าถามครู การไขข้อข้องใจจะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี มีวิธีในการปฏิบัติ ดังนี้

3.4.1 ครูให้อ่านเรื่องราว หรือข้อความตามที่ครูเตรียมไว้ เรื่องที่กำหนดให้อ่านจะต้องเหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของเด็ก

3.4.2 เมื่อเด็กอ่านจบแล้ว ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในเรื่องที่อ่าน เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจหรือไม่

3.4.3 กำหนดกลยุทธ์ในการอ่าน ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้กลยุทธ์ใดในการทำความเข้าใจกับเรื่อง

3.4.4 ผลัดกันสอน การสอนเป็นการอภิปรายกลุ่ม โดยครูทำหน้าที่เป็นประธานก่อน ครูตั้งคำถามให้นักเรียนพยากรณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้างตามเรื่องที่อ่าน เลือกผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นประธานคนต่อไป และให้ปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับครู

3.4.5 ไขข้อข้องใจ นักเรียนอ่านข้อความใดไม่เข้าใจให้ถาม สมาชิกในกลุ่มอาจทำหน้าที่อธิบายให้ทุกคนในกลุ่มเข้าใจ

3.4.6 สรุป เมื่อทุกคนเข้าใจแล้ว ให้นักเรียนทุกคนช่วยกันสรุปความในเรื่องที่อ่าน

วิธีนี้เหมาะสำหรับการสอนอ่านแก่เด็กที่มีปัญหา แต่ถ้าหากเด็กเข้าใจสิ่งที่อ่านแล้ว เด็กอาจนำวิธีนี้ไปใช้ในการอ่านวิชาอื่นๆ ได้ด้วย

4. การสอนตรง (Direct Instruction)

เป็นกระบวนการสอนแบบหนึ่งที่มีขั้นตอนการสอนที่ครูจะต้องปฏิบัติตามแต่ละขั้น เมื่อเด็กมีทักษะแต่ละขั้นแล้วจึงให้เด็กเรียนในขั้นที่สูงขึ้น มีการกำหนดจุดประสงค์ในการสอนที่ชัดเจน เน้นการนำวิธีการสอนแบบวิเคราะห์งานมาใช้ มีการบันทึกความก้าวหน้าของเด็กอย่างเป็นระบบ มีการนำวิธีการปรับพฤติกรรมเด็กมาใช้ด้วย มีขั้นตอนการสอนดังนี้

4.1 ทดสอบนักเรียนก่อนทำการสอน ทั้งนี้เพื่อทราบระดับความสามารถของเด็กว่ามีทักษะอยู่ในระดับใด การทดสอบเป็นการทดสอบแบบอิงเกณฑ์ เช่น การทดสอบความสามารถของเด็กในการคูณเลขที่ไม่มีตัวทด เป็นต้น

4.2 สอนนักเรียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นั่นคือเมื่อทราบระดับความสามารถของเด็กแล้ว ครูกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาวิชาให้พอเหมาะกับความสามารถของเด็ก กิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องน่าสนใจพอที่จะกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้ได้ การใช้เกมคอมพิวเตอร์อาจเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้เด็กเรียนรู้และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินไปด้วย

4.3 ทดสอบเด็กตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ว่าเด็กสามารถบรรลุวัตถุประสงค์นั้นหรือไม่ เกณฑ์ที่ใช้คือ 95% หากเด็กยังไม่ผ่านเกณฑ์นี้ ครูจะต้องสอนจนกระทั่งเด็กสอบผ่าน ถ้าเด็กยังไม่ผ่านจะสอนทักษะในขั้นต่อไปไม่ได้

4.4 เมื่อเด็กมีทักษะดีแล้ว จึงเริ่มสอนในทักษะใหม่ในระดับขั้นต่อไปตามลำดับและดำเนินการสอนและทดสอบตามลำดับ

ดังนั้นการสอนแบบนี้ จำเป็นต้องแยกทักษะใหญ่ออกเป็นทักษะย่อยๆ นั้น จนมีความชำนาญจึงให้เด็กเรียนต่อไปจนครบทุกขั้นตอนตามที่กำหนด การสอนตรงจึงส่วนคล้ายกับการเรียนรู้แบบรู้แจ้ง (Mastery Learning) กับการเรียนรู้แบบชัดเจน (Precision Teaching)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักการของการสอนตรงมีดังนี้

1. กำหนดยุทธวิธีเป็นขั้นๆ อย่างชัดเจน
2. เด็กจะต้องมีทักษะในแต่ละขั้น 95% จึงเรียนในขั้นต่อไปได้
3. ครูแก้สิ่งที่นักเรียนทำผิดในแต่ละขั้นให้ถูกต้อง
4. ครูลดบทบาทลง มุ่งให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น
5. ฝึกนักเรียนให้มีทักษะอย่างแท้จริง ให้ทำงานอย่างเป็นระบบและใช้การ

ยกตัวอย่างประกอบให้มาก

6. ทบทวนเนื้อหาและทักษะบ่อยๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กมีแนวความคิดรวบยอดและมีทักษะในแต่ละขั้นแล้ว

5. การฝึกทักษะ (Skill Training)

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักจะขาดทักษะที่สำคัญในการเรียน อาจเป็นด้านการอ่าน การเขียน การทำเลขเป็นต้น เนื่องจากวิชาเหล่านี้เป็นวิชาทักษะ ซึ่งอาจจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกบ้างในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน เด็กอาจใช้ความสามารถในการจำแนกคำ การเข้าใจความหมายของคำ การเข้าใจโครงสร้างของประโยค การจดข้อความที่ได้อ่าน การเรียงลำดับแนวคิดที่จะแสดงออก การบังคับกล้ามเนื้อเพื่อให้ลากเส้นเป็นตัวอักษรตามที่ต้องการได้ การเรียงลำดับแนวคิดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดของตนเอง เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการตอบคำถามจำเป็นต้องใช้ทักษะหลายอย่าง จึงจำเป็นต้องฝึกทักษะเหล่านี้ตามลำดับจึงจะช่วยให้เด็กมีทักษะลำดับสูงขึ้น

การฝึกทักษะอาจใช้หลักเกณฑ์ดังนี้

5.1 กำหนดนิยามของแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจน ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้

5.2 แจกแจงทักษะใหญ่ออกเป็นทักษะย่อยโดยละเอียด เด็กจะต้องฝึกทักษะในชั้นย่อยๆ เหล่านั้นทีละขั้นจนเกิดทักษะดีแล้ว จึงฝึกทักษะที่ยากขึ้น

5.3 ให้เด็กฝึกทักษะที่แจกแจงเป็นทักษะย่อยหลายๆ ครั้งจนเด็กมีความชำนาญเน้นการฝึกซ้ำๆ

5.4 มีการวัดและประเมินผลหรือสังเกตพฤติกรรมเด็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อประเมินว่าเด็กมีทักษะดีแล้ว

6. การส่งเสริมการเรียนรู้เนื้อหาวิชา (Content Enhancement)

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษา อาจมีปัญหาในการเรียนรู้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือเพราะว่าหลักสูตรในในระดับมัธยมศึกษาโดยทั่วไปเน้นเนื้อหาวิชาเป็นหลัก ดังนั้นเพื่อให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้สามารถเข้าใจเนื้อหาตามหลักสูตรครูอาจนำวิธีส่งเสริมการเรียนรู้เนื้อหาวิชามาใช้

การส่งเสริมเนื้อหาวิชาเป็นกระบวนการใช้วิธีการหลายวิธีเพื่อให้เด็กเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เด็กเรียนได้ดีขึ้น ดังจะกล่าวถึงเทคนิคต่างๆ โดนสังเขป 3 วิธีคือ

6.1 การแสดงภาพประกอบ (Visual Displays)

ครูไม่ควรอธิบายหรือบรรยายอย่างเดียว เพราะเด็กหลายคนเรียนรู้ได้ดีโดยการใช้สายตา ดังนั้นในการสอนครูจึงควรมีภาพประกอบ ใช้กราฟแสดงตัวเลข สถิติ ใช้วัตถุทัศนหรือการจัดนิทรรศการ เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วครูผู้สอนจะต้องนำเนื้อหาวิชามาจัดใหม่เป็นแผนภูมิที่รวบรวมแนวคิดหรือเนื้อหาวิชาของเรื่องนั้นทั้งหมด ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดี มีความคิดรวบยอด

6.2 การกำหนดหัวข้อที่ต้องศึกษา (Study Guide)

ในการอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้เด็กอ่านไปเรื่อยๆ โดยไม่มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนเด็กบางคนอาจอ่านไม่เข้าใจ แต่จะไม่สามารถตอบคำถามในตอนท้ายบทได้ วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนจัดเรียงเรียงแนวความคิดจากเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น ครูควรกำหนดหัวข้อย่อยให้นักเรียนจดจำโดยเน้นประเด็นสำคัญเป็นพิเศษ

6.3 การบันทึกหัวข้อสำคัญ (Guided Note)

Guided Note มีทักษะคล้ายคลึงกับหัวข้อที่ 6.2 แต่จะเป็นการให้นักเรียนบันทึกรายละเอียดลงบนกระดาษบันทึก แทนการให้จดจำ ครูจะต้องจัดเตรียมกระดาษไว้ให้นักเรียนเมื่อนักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วนักเรียนจะต้องบันทึกเหตุการณ์สำคัญตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งอาจเป็นใจความสำคัญ แนวคิด ปรัชญา ปี พ.ศ. หรือผลลัพธ์ที่ตามมา

7. การใช้คอมพิวเตอร์ (Computer Application)

คอมพิวเตอร์มีบทบาทสำคัญและถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในการช่วยเหลือให้เด็กเรียนรู้ได้ดีขึ้น ส่วนมากเป็นคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในทางการศึกษาพิเศษ คอมพิวเตอร์ถูกนำมาใช้มากในด้าน

- การสอนพูด การเปล่งเสียงพูด
- การแก้ไขการพูดให้ถูกต้องตามเสียงสระ พยัญชนะ
- การเรียนรู้คำศัพท์ - การใช้คำศัพท์
- การอ่าน การเข้าใจภาษา
- การสะกดคำ
- การทำเลข – การบวก การลบ การคูณ การหาร

สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้น หากนำคอมพิวเตอร์มาใช้แล้ว จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดีขึ้น เช่น เด็กที่มีปัญหาในการเขียน เด็กเขียนคำไม่ได้ เขียนอักษรกลับหลังแล้วอ่านไม่ได้ หากให้เด็กเขียนโดยผ่าน Keyboard จะช่วยให้เด็กเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น ครูจึงควรนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

วิธีการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ดังที่กล่าวมาเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ สามารถเรียนรู้และดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป อีกทั้งยังเป็นการค้นหาศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเด็กให้สามารถนำมาใช้ได้อย่างเต็มที่อีกด้วย

1.5 วิธีสอนอ่านแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

การที่เด็กจะอ่านหนังสือได้หรือไม่นั้น ต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น 3 ด้าน คือ การจำคำ การเข้าใจความหมายของศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน

1. การจำคำได้ การที่เด็กจะจำคำได้นั้น ต้องอาศัยความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมในการอ่านการจำคำได้ มีเนื้อหาดังนี้

- 1.1 การจับคู่ภาพเหมือน
- 1.2 การจับคู่อักษรที่เหมือนกัน
- 1.3 การจับคู่คำที่เหมือนกัน
- 1.4 มีความตั้งใจที่จะฟัง
- 1.5 การจำแนกเสียงพยัญชนะต้น ตัวสะกดและพยัญชนะควบกล้ำ
- 1.6 การจำแนกเสียงสระสั้น – ยาว
- 1.7 การจำแนกเสียงสระแท้ สระประสม

เมื่อเด็กมีทักษะทั้งหมดนี้แล้ว เด็กก็จะสามารถจำคำได้ ซึ่งเป็นความพร้อมอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านหนังสือได้ในโอกาสต่อไป

2. การเข้าใจความหมายของศัพท์ การที่เด็กจะสามารถอ่านหนังสือได้นั้น จำเป็นต้องรู้คำศัพท์จำนวนมาก ก่อนที่เด็กจะรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมากได้นั้น เด็กจะต้องมีทักษะเบื้องต้นต่อไปนี้

- 2.1 จัดกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกันได้
- 2.2 จัดกลุ่มคำที่มีความหมายตรงกันข้ามได้
- 2.3 บอกได้ว่าคำใดสะกดผิด
- 2.4 ใช้พจนานุกรมเป็น
- 2.5 จัดกลุ่มคำที่มีความหมายเดียวกันได้
- 2.6 เขียนประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้ได้
- 2.7 ให้ความหมายของคำตามที่ปรากฏในประโยคได้
- 2.8 จัดประเภทของคำได้
- 2.9 เดาความหมายของประโยคได้ถูกต้อง แม้จะมีคำขาดหายไปบ้างก็ตาม

3. การเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นความสามารถในการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ผู้อ่านต้องมีทักษะดังนี้

3.1 ทักษะเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย คำแต่ละคำสามารถอ่านออกเสียงได้ และจะต้องออกเสียงถูกต้องตามวรรณยุกต์จึงจะสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง

3.2 ทักษะเกี่ยวกับการเข้าใจความหมาย คำแต่ละคำมีความหมายในตัวของมันเอง นักเรียนจะต้องจำความหมายของคำให้ได้ จึงจะสามารถอ่านหนังสือและเข้าใจความหมาย

3.3 ทักษะเกี่ยวกับการเรียงคำ นั่นคือ การนำคำหลายคำมาเรียงกันเป็นวลีหรือประโยค และจะต้องเรียงกันในลักษณะที่ถูกต้องจึงจะมีความหมาย

นอกจากทักษะทางภาษาที่กล่าวแล้ว ยังมีสิ่งที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อีกจึงจะทำให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดี ปัจจัยดังกล่าวได้แก่

3.4 ความสนใจ เราจะอ่านและเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดี หากเรื่องที่อ่านนั้นอยู่ในความสนใจของเรา ดังนั้นการจัดเนื้อหาให้นักเรียนอ่านจึงควรจะสอดคล้องกับอายุ เพศ ระดับชั้นของเด็ก จึงจะช่วยให้เขาอ่านได้ดี

3.5 แรงจูงใจในการอ่าน หากผู้อ่านได้รับประโยชน์จากการอ่านก็จะทำให้เขาสนใจเรื่องที่อ่านเพิ่มขึ้น เช่น หาก นาย ก. ต้องการจะได้รับใบขับขี่รถยนต์ ซึ่งจะต้องผ่านการทดสอบข้อเขียนเสียก่อน นาย ก. ก็จะมี ความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับกฎจราจร ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวจะช่วยให้เขาอ่านได้ดีขึ้น

3.6 การจัดลำดับความยากง่ายในการอ่าน การจัดเนื้อหาการอ่านให้แก่เด็กจะต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก จึงจะช่วยให้เด็กอ่านเข้าใจได้ดี จัดลำดับคำจากคำที่เป็นรูปธรรมก่อน คำที่เป็นนามธรรม

3.7 การเรียงลำดับประโยค ควรเรียงลำดับจากประโยคที่มีคำไม่มากนักและเป็นประโยคสั้นๆ ไปจนถึงประโยคที่ประกอบด้วยคำเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นประโยค

3.8 การอ่านจับใจความสำคัญ ใจความสำคัญคือ ข้อมูลที่สำคัญที่สุด ผู้เขียนต้องการแสดงไว้ในย่อหน้าที่อ่าน ใจความสำคัญอาจอยู่ตอนต้น ตอนกลางหรือตอนท้ายก็ได้ ผู้อ่านจะต้องหาให้พบ

4. การสะกดตัวอักษรและลายมือ

ก่อนที่เด็กจะสามารถสะกดตัวอักษรได้นั้น เด็กจะต้องมีทักษะในการจำแนกความแตกต่างของตัวอักษรเสียก่อน และสามารถจำได้ว่าในคำที่จะสะกดนั้น ประกอบด้วยตัวอักษรอะไรบ้าง ดังนั้นหากเด็กไม่สามารถสะกดคำได้ จึงควรให้เด็กจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวอักษรให้ได้เสียก่อน แล้วจึงให้จดจำตัวอักษรให้ได้ก่อนลงกระทำ

สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ครูพึงระลึกไว้ก็คือ เด็กจะต้องอ่านออกก่อนที่จะเขียนได้ ดังนั้น คำใดที่เด็กยังอ่านไม่ได้ ครูไม่ควรให้เด็กเขียน ให้เด็กอ่านให้ได้ก่อนทุกครั้งจึงให้เด็กเขียนสะกดคำ

1.6 วิธีเฉพาะในการสอนอ่านแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 68-74) กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านเฉพาะสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีหลายวิธีที่จะช่วยให้การสอนอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1. วิธีของเฟอร์นาลด์ (The Fernald Method)

วิธีนี้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนย่อย คือ

ขั้นที่ 1 เด็กเลือกคำที่เด็กต้องการอ่าน ครูเขียนคำดังกล่าวลงในกระดาษด้วยสีเทียน ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่แล้วให้เด็กใช้นิ้วมือลากตามสีเทียน ในขณะที่เด็กลากเส้นด้วยนิ้วมือ เด็กพูดไปด้วยว่าเป็นตัวอักษรอะไร ให้เด็กปฏิบัติตามหลายครั้ง จนกว่าเด็กจะอ่านและเขียนได้

ขั้นที่ 2 เด็กเรียนรู้คำใหม่ด้วยวิธีเดิม แต่เป็นการเรียนรู้คำใหม่ ครูเขียนคำใหม่บนกระดาน ให้เด็กอ่านออกเสียงตามครู แล้วให้เด็กคัดลอกลงในสมุด

ขั้นตอนที่ 3 เด็กเรียนรู้คำใหม่จากหนังสือ อ่านออกเสียง เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับคำใหม่จากการอ่าน หากมีปัญหาให้กลับไปขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 4 จัดกิจกรรมการอ่านให้ยากขึ้น เพื่อเด็กจะได้นำความรู้เกี่ยวกับคำที่ได้เรียนไปแล้ว ไปใช้ในการอ่าน หลังจากเด็กอ่านไปแล้วให้เด็กเขียน

การสอนของเฟอร์นาลด์ เน้นการใช้ประสาทสัมผัสการรับรู้หลายด้าน ทั้งการฟังทางสายตาและการสัมผัส

2. วิธีของจิลลิงแฮม (Gillingham Method)

วิธีสอนนี้กำหนดการสอนอ่านไว้อย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน สอนโดยการนำหลักวิทยาศาสตร์และวิชาสรีรวิทยามาใช้ เน้นคำที่ประสมด้วยเสียงสระ และเสียงพยัญชนะเดียวกัน ใช้บัตรคำในการสอน เด็กเรียนรู้คำว่าประสมด้วยอักษรตัวใด เช่น ก.ไก่ , ข.ไข่ , ฮ.นกฮูก เป็นต้น

3. วิธีอ่านพร้อมกัน (Joint Reading)

เป็นการฝึกเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่านให้อ่านได้ด้วยความเร็วที่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง ในทางปฏิบัติครูจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกับครู เด็กจะได้ยินเสียงของครูและเสียงของเด็กด้วย ครูจะให้เด็กลำดับอยู่ด้านหน้าหันหน้าเข้าหาครู ทั้งสองคนหันหน้าเข้าหากัน กำหนดเวลาในการอ่านร่วมกัน เช่น 5 นาที ทั้งสองคนเริ่มอ่านพร้อมกันในตอนแรก ครูอ่านด้วยเสียงอันดังและอ่านเร็ว ต่อมาครูจะลดความดังของเสียงอ่านลงและความเร็วในการอ่านลงจนกระทั่งเด็กอ่านคนเดียวในที่สุด

4. วิธีจินตภาพ (Visual Imagery)

เหมาะสำหรับการสอนทำความเข้าใจในเรื่อง ครูจะสอนให้เด็กใช้จินตนาการให้เห็นภาพประกอบเรื่องที่อ่าน โดยครูให้นักเรียนหลับตาแล้วนึกถึงภาพ เช่น เป็นภาพภูเขา แม่น้ำหรือภาพในตลาดสด เป็นต้น เหมือนกับการใช้จินตนาการสร้างจากละครนั่นเอง หนังสือที่ครูอ่านควรเป็นหนังสือง่ายก่อน แล้วจึงเพิ่มความยากง่ายขึ้นเรื่อยๆ

5. การกำหนดรายละเอียดของเรื่อง (Story Map)

Map มีความหมายว่า Work out details หรือการกำหนดรายละเอียดของเรื่องในการสอนอ่านขั้นต้น ครูอาจมีรูปภาพ แผนภูมิหรือกราฟมาแสดงให้เด็กดู มีแบบฝึกหัดด้วย ให้นักเรียนดูภาพหรืออ่านแผนภูมิแล้วตอบรายละเอียดต่างๆ ในแบบฝึกหัด สำหรับการอ่านในขั้นที่สูงขึ้น ครูอาจใช้วิธีให้นักเรียนบอกรายละเอียดของคำที่มีความหมาย (Semantic Mapping) คล้ายคลึงกัน ในทางปฏิบัติครูจะเขียนคำที่มีใจความสำคัญลงบนกระดาน แล้วให้นักเรียนคิดหาคำที่เกี่ยวข้องกับคำนี้มาคนละคำ คำที่ครูเขียนลงบนกระดาน คำที่นักเรียนคิดจะเป็นคำบริวาร แล้วให้นักเรียนจัดหมวดหมู่ของคำเหล่านั้น แล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องราวโดยใช้คำศัพท์ที่นักเรียนกำหนดเอาคำบนกระดาน หลังจากนั้นให้เด็กแต่ละคนอ่านสิ่งที่ตนเองเขียนให้เพื่อนฟัง เช่น การให้เด็กเขียนเกี่ยวกับวันสงกรานต์

Semantic Mapping มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เลือกเรื่องให้อ่านให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก
2. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านแล้วหาใจความสำคัญมา 1 คำ
3. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านแล้วหารายละเอียดให้มากที่สุด
4. ครูเขียนคำในข้อ 2 ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ไว้ตรงกลาง
5. ให้นักเรียนแต่ละคน ช่วยกันเขียนคำที่เป็นรายละเอียดในข้อ 2 ไว้รอบๆ คำใน

ข้อที่ 4

6. ให้เด็กระดมความคิด แล้วให้เด็กอธิบายว่าคำที่เด็กเขียนลงบนกระดาษมี

ความหมายว่าอย่างไร

7. ให้เด็กลากเส้นความสัมพันธ์ระหว่างใจความสำคัญกับรายละเอียดย่อยๆ
8. ให้เด็กอ่านเรื่องอีกครั้ง แล้วตรวจสอบว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏอยู่บรรทัด

ใดในเรื่อง

9. ทบทวนแผนภูมิอีกครั้ง
10. แจกแผนภูมิแก่เด็กไว้เมื่อเวลาสอบ

6. การคิดล่วงหน้า (Advanced Organizer)

เป็นการกระตุ้นให้เด็กคิดล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน แต่ครูยังไม่ให้เด็กอ่าน เช่น ครูอาจนำเข้าสู่เรื่อง ดังนี้

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของการปล้นธนาคาร

นักเรียนลองคิดล่วงหน้าซิว่า คนที่ปล้นธนาคารคิดอย่างไรจึงจะปล้น

เขามีความจำเป็นอะไร ?

เขาจะเอาเงินไปทำไม ?

เขาจะทำร้ายเจ้าหน้าที่ของธนาคารไหม ?

จะมีคนได้รับบาดเจ็บไหม ถึงกับเสียชีวิตไหม ?

เขาจะหนีอย่างไร ?

เขาจะถูกจับไหม? เป็นต้น

หลังจากนั้นครูจึงให้เด็กอ่านเรื่อง แล้วให้นักเรียนอภิปรายกันว่า เรื่องราวเป็นอย่างไร สอดคล้องกับความคิดของนักเรียนที่คิดไว้ล่วงหน้าหรือไม่

7. การเล่าเรื่องซ้ำ (Story Retelling)

ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องราวที่ต่ำกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อย เมื่อเด็กอ่านเข้าใจแล้ว ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่านแล้วให้ครูฟังหรือให้นักเรียนตั้งคำถามด้วยตนเอง และให้หาคำตอบเอง

วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จะช่วยให้ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ให้สามารถฝึกทักษะในด้านการอ่านและเรียนรู้ในขั้นที่สูงต่อไปได้ ซึ่งครูจะเลือกใช้วิธีการใดนั้น ต้องพิจารณาจากความสามารถพื้นฐานของเด็กและลักษณะของรายวิชาที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

งานวิจัยในประเทศ

ศรียา นิยมธรรม (2537: 43-44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยศึกษาเด็กอายุ 4 – 6½ ปี จำนวน 1,500 คน จากทั่วประเทศ ทำการทดสอบเพื่อคัดแยกและพิจารณาว่าเด็กอยู่ในภาวะ “เสี่ยง” หรือไม่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยดัดแปลงเครื่องมือคัดแยกของแมคคาร์ธี (McCarthy Screening Test) ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล และมีเนื้อหาในการทดสอบ 6 หมวด คือ ชำย-ขวา การจำคำ การวาดรูปทรง การจำตัวเลข การจัดหมวดหมู่และการใช้ขา ผลการวิจัยทำให้ได้แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ สำหรับใช้คัดแยกเด็กปฐมวัยที่มีอายุอยู่ในช่วง 4 – 6½ ปี เครื่องมือนี้มีความเชื่อมั่น 0.63 – 0.85 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เิงโครงสร้าง จำแนกและความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 2-3) ได้สร้างเครื่องมือในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ อายุระหว่าง 6 – 12 ปี เป็นเครื่องมือมาตรฐานพร้อมทั้งหาเกณฑ์ (Norms) สำหรับเด็กทั่วประเทศ เพื่อใช้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบและตัดสินใจในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า สำนวญปัญหาในการเรียนของเด็ก 5 ด้านใหญ่ๆ คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหว พฤติกรรม และสำนวนปัญหาในการเรียน 25 ด้านย่อยๆ คือ คำศัพท์ การฟังคำสั่ง การอ่าน การเขียน การนับ การเข้าใจ ความหมาย การจำตัวเลข สัญลักษณ์ การคำนวณ เวลา ขนาด การจัดลำดับ ทิศทาง การเดิน/วิ่ง การกระโดด การทรงตัว การใช้นิ้วมือ การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ ความร่วมมือ ความสนใจ ความเป็นระเบียบ การปรับตัว การยอมรับ ความรับผิดชอบ คำถามมีทั้งหมด 50 ข้อ โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมินเด็ก ข้อจำกัดของเครื่องมือนี้คือ ผู้ประเมินจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักเด็กเป็นอย่างดีและไม่ลำเอียง

เยาวลักษณ์ วรรณม่วง (2544: 47) ได้ศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการจำพยัญชนะไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะได้เรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทวนซ้ำ สีสันไม่เกิดความเบื่อหน่ายส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและมั่นใจในตนเอง เพราะไม่กลัวหรือเกรงต่อการประเมินค่าของครูไม่เป็นปัญหาต่อเพื่อนร่วมชั้น

สุวคนธ์ เกิดผล (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

เดรกทรานและเบิร์ตแตรม (Drecktran and Bertram, 1997: 174-178) ได้ศึกษาวิธีสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จากครูการศึกษาพิเศษและนักการศึกษาทั่วไป จากเด็กเกรด 2 และเกรด 5 ว่าใช้วิธีสอนแบบใดบ้าง พบว่า กลุ่มครูผู้สอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ วิธีสอนต่อไปนี้มากเป็นลำดับคือ ใช้วิธีอ่านเรื่องแล้วเติมคำตอบลงในช่องว่างของเนื้อเรื่องที่เว้นไว้ 90.7% การอ่านรายบุคคล 87.0% การแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน 81.5% และการสลับกันอ่าน 74.1% และยังมีอีก 17 วิธีที่ใช้สอนทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ลินน์และดอริส (1991:Online) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านของเด็กปกติกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่านคำและการเข้าใจโครงสร้างของประโยค การเล่าเรื่อง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปกติ จำนวน 93 คนและเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน จำนวน 93 คนที่มีอายุระหว่าง 8 – 14 ปี พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งเด็กปกติจะมีทักษะในการอ่านดีกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่าน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ และจำเป็นมากในการดำรงชีวิตของคน ในยุคปัจจุบันยิ่งกว่าทุกสมัยที่ผ่านมา เพราะขณะนี้วิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงเจริญก้าวหน้ามากและเป็นไปอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้และคุณภาพการอ่านของนักเรียนย่อมมีผลกระทบถึงคุณภาพของการจัดการศึกษา

การอ่านมีความหมายหลายนัย นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2546: 7) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถจำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ได้ เกิดประโยชน์ได้

นภดล จันทรเพ็ญ (2539: 73) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำความคิดความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

บันลือ พุกกะวัน (2538: 2) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด
2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน
3. การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายโยงความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน
4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น การสังเกต จำรูปคำ

แมนมาส ขวลิต (2544: 3) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมอง ในการรับสาร ซึ่งแสดงด้วยถ้อยคำที่เขียนลงไว้เป็นลายลักษณ์ (ภาพ รหัส แผนภูมิ) และอักษร โดยใช้อวัยวะสำหรับรับสารที่แสดงเป็นลายลักษณ์อักษร คือ ตา

วรรณิ์ โสมประยูร (2537: 121) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมอง ที่ต้องการใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำ หรือสัญลักษณ์

โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2540: 29) ได้กล่าวว่า การอ่าน เป็นรูปแบบของการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือ ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองบนกระดาษที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคนและผู้อ่านพยายามเอาความหมายของผู้เขียนไว้

สรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการสมองในการแปลความหมาย สัญลักษณ์ โดยใช้ประสาทสัมผัสด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นมือ สายตาในการรับรู้ข้อมูล เพื่อใช้สื่อหรือรับรู้ความคิดระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนให้เกิดความเข้าใจตรงกัน

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งต่อชีวิตของคนเรา เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ทั้งปวง นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2546ก: 188) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าความรู้ และพัฒนาชีวิต ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความรู้แล้ว ยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เรื่องต่าง ๆ

กรมวิชาการ (2546ข: 7) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จำเป็นต้องอ่านหนังสือ เพื่อการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้านต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนาตนและพัฒนางาน
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อไป
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิด และฉลาดรอบรู้ เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน เมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้า ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญาเป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์ และสังคม

8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบสื่อสาร และการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

สถาบันนักเรียน (2548: ออนไลน์) ได้กล่าวถึง คุณค่าของการอ่าน ไว้ ดังนี้

1. ได้รับความรู้ ความคิดเห็น อันนำไปสู่การเกิดปัญญา มีหลายครั้งที่ยามมีปัญหา คับอกคับใจ ไม่สามารถปรึกษาใครได้ การอ่านเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้ได้รับความรู้แก้ปัญหา ตลอดจนมองเห็น หนทางในการแก้ปัญหาได้กระจ่าง ชัดเจนขึ้น

2. เกิดจินตนาการ หนังสือสร้างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน ผู้อ่านจึงได้ซึมซาบ จินตนาการ เหล่านั้นเข้าไปในจิตใจ ตลอดจนเกิดประกายสรรค์สร้างจินตนาการที่เจิดจรัสขึ้นมาในชีวิต ของตนเอง มนุษย์ต่างกับสัตว์โลกตรงการมีจินตนาการ ใครมีชีวิตจริงที่แสนจะแห้งแล้ง เพราะกิจวัตร ประจำวัน และภาระหน้าที่ที่แสนซ้ำซากจำเจ ลองหาหนังสือที่คุณพอใจสักเล่ม หยิบมันขึ้นมาอ่าน เพื่อจุดประกายจินตนาการให้กับชีวิต

3. ได้รับประสบการณ์ มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความอยากรู้อยากเห็น อยากทำนั่นอยาก ทำนี่ แต่ก็มีกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานอีกหลายอย่างที่กีดกันไม่ให้เราทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ดังใจฝัน หาก เราได้สามารถทำสิ่งที่ต้องการ นั่นคือ การได้รับประสบการณ์ตรง เพราะเราได้ไปสัมผัสกับสิ่งนั้นๆ เอง ในทางตรงกันข้ามหากมีบางอย่างก็ใช่ว่าเราจะหมดหวังเสียทีเดียว การอ่านเป็นการสร้างเสริม ประสบการณ์ทางอ้อมให้กับมนุษย์ ใครจะรู้ว่าเมื่อถึงคราวที่ต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริง ประสบการณ์ทางอ้อมที่เราได้รับจากการอ่านจะช่วยเราได้ นักเขียนหลายคนบรรยายจากการ เสพติด และอารมณ์ที่บรรเจิดได้อย่างดีเยี่ยม จนผู้อ่านอาจหลงคิดว่า ผู้เขียนทำอะไรจะเคยลองเสพจริง ๆ แต่จริง ๆ แล้วเกิดจากการที่ผู้เขียนอ่าน และศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อเกิดประสบการณ์ทางอ้อม นั้นเอง

4. ได้พักผ่อน และได้รับความบันเทิง การอ่านหนังสือเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่งที่ ประหยัด และปลอดภัยตัวผู้เขียนเองนอกจากจะต้องอ่านตำราต่างๆ เพื่อมาเตรียมการสอนแล้ว นอกเหนือเวลา ทำงานผู้เขียนยังใช้การอ่านเป็นการสร้างความบันเทิงให้กับชีวิต การมีหนังสือดี ๆ อ่าน แม้สักเล่มเท่ากับมีเพื่อนคลายเหงาที่ดีผู้หนึ่ง

5. การอ่านเป็นการฝึกสมาธิแบบหนึ่ง เมื่อพูดถึงคำว่าสมาธิหลายๆ คนคงนึกถึงวัด พระ ความศักดิ์สิทธิ์ และความยิ่งใหญ่ แต่ความจริงแล้วเราสามารถสร้างสมาธิได้จากการอ่านหนังสือ เพราะการอ่านหนังสือเป็นกิจกรรมประเภทหนึ่งที่ต้องอาศัยสมาธิ การรวบรวมความสนใจให้พุ่งไปที่

สิ่งใด สิ่งหนึ่ง ซึ่งในที่นี้หมายถึงตัวหนังสือที่ลอยอยู่เบื้องหน้าเป็นทิวแถว ยังไม่เคยพบเห็นใครที่ขณะอ่าน หนังสือแล้วจะประกอบกิจกรรมอย่างอื่นไปด้วยดี

จากคุณค่าและความสำคัญของการอ่าน ดังที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุก ๆ คน เพราะการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ทั้งปวง เพื่อนำมาความสำเร็จในการดำรงชีวิต

2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านของแต่ละบุคคล ย่อมมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกัน จึงมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2536: 8) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านได้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ คนเราต้องการให้ความรู้ของตนเองออกมายกย่องเชิดชูออกไปจากที่มีอยู่เดิม เพื่อให้เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง รู้ทันต่อความก้าวหน้าต่าง ๆ

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด กว้างขวางมากขึ้น

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือความบันเทิง เช่น การอ่านหนังสือหรือสิ่งตีพิมพ์ที่มีเนื้อหาไม่เป็นวิชาการนัก

4. อ่านเพื่อจรรโลงใจ บางครั้งชีวิตของคนเราพบปัญหาและเกิดความท้อใจ หากได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับบุคคลที่ฝ่าอุปสรรคชีวิตจนประสบความสำเร็จ ทำให้ผู้ที่หมดหวังในชีวิตมีกำลังใจดีขึ้น

5. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ เช่น หนังสือแนะแนวทางแก้ไขปัญหา เพื่อสร้างบุคลิกภาพ การสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ

สนิท ตั้งทวี (2538: 4) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ

2. อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น

3. อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง

4. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า

5. อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม

6. อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2536: 21) กล่าวว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไปมีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ (เพื่อทำเป็น) อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า (เพื่อคิดเป็น)

วรรณิ โสมประยูร (2537: 127) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการอ่าน ไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทขบขันหัวต่าง ๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์ วิจัยจากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่า ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่านโฆษณาต่าง ๆ
7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า
9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละคน มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป ตามวัย และอาชีพ ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อให้มีความรู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน

2.4 วิธีการสอนอ่านทั่วไป

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2538: 33) กล่าวว่า จากสภาพปัญหา ลักษณะความบกพร่องในด้านการอ่านของเด็ก การสร้างหลักสูตรเฉพาะให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำ การปรับโปรแกรมการอ่านในชีวิตประจำวันของเด็กทำได้โดยครูคอยให้กำลังใจจนถึงการปรับวิธีการสอน ใช้เทคนิคการสอนอ่านที่เหมาะสมกับแบบการคิดหรือแบบการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน

วรรณิ โสมประยูร (2537: 131) กล่าวว่า วิธีการสอนอ่านนั้นมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีข้อดีและข้อบกพร่องแตกต่างกัน ครูจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในแต่ละวิธี เพื่อเลือกวิธีอ่านให้เหมาะสมกับเนื้อหา และทักษะที่ต้องการพัฒนาในตัวนักเรียนนอกจากนี้ครูจะต้องเข้าใจวิธีบูรณาการ

วิธีการสอนเพื่อให้วิธีสอนเกิดความสมบูรณ์ โดยนำวิธีที่ดีต่าง ๆ มาผสมผสานหรือบูรณาการเข้าด้วยกัน ตัวอย่างวิธีการสอนอ่านแบบต่าง ๆ ที่ครูควรนำมาผสมผสานกันและเป็นที่ยอมรับใช้ในปัจจุบัน มีดังนี้

1. วิธีการสอนแบบแจกลูก เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักรูป และเสียงของตัวอักษรทุกตัว เพื่อให้รู้จักการประสมคำ ซึ่งมีทั้งการแจกลูกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กี่ กือ กู กุ ฯลฯ และ กว ขว คว งว จว ฉว ชว ซลฯ รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ ที่แยกเสียงตามอักษรสูง-กลาง-ต่ำ เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า , ขา ข่า ข้ำ , คว ค่า ค้า เป็นต้น วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกนี้ เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนคำใหม่ได้ง่าย อ่านออกเสียงได้ดี แต่บางครั้งทำให้นักเรียนไม่สนใจการอ่านเพราะไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำ และทำให้ขาดทักษะการอ่านเร็ว การสอนอ่านแบบแจกลูก จึงมุ่งให้นักเรียนออกเสียงได้เป็นส่วนใหญ่ มากกว่าที่จะมุ่งอ่านเพื่อเอาความหมาย การสอนโดยวิธี แจกลูกจะได้ผลดีมากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนโตพอที่จะรู้เหตุผลได้ดีแล้ว เช่น ในตอนปลายปีของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้น อย่างไรก็ตามวิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกตลอดไปย่อมไม่ได้ผลดี เพราะจะทำให้ให้นักเรียนมีสมาธิต่อเสียงและการประสมอักษรจนลืมนึกถึงความหมายของคำ

2. วิธีการสอนแบบสะกดคำ ในปัจจุบันใครก็ตามที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้นับว่าเป็นข้อเสียเปรียบอย่างมหาศาลทั้งในทางธุรกิจและวงการสังคม เพราะโลกทุกวันนี้เป็นโลกของการอ่าน และโลกของการเขียน ซึ่งทั้งในเรื่องทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นย่อมจะต้องมีการสะกดคำ (Spelling) รวมอยู่ด้วย จึงทำให้การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามากพอสมควร นักวิจัยทางภาษาของประเทศสหรัฐอเมริกาบางท่านได้รายงานถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำ และความสามารถในการอ่านว่า มีอยู่ค่อนข้างสูงมากในระดับประถมศึกษา เป็นต้นว่า นักเรียนที่สะกดคำเก่งมักจะเป็นนักเรียนที่อ่านเก่ง และนักเรียนที่อ่านสะกดคำไม่เก่งจะต้องอ่านไม่เก่งด้วยเสมอ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า นักเรียนที่สะกดคำไม่เก่ง จะต้องอ่านไม่เก่งไปเสียทั้งหมด การเรียนรู้ในการอ่านกับการเรียนรู้ในการสะกดคำจึงมีความสัมพันธ์กันมาก จากการศึกษาของนักวิจัยเหล่านี้ยังได้พบอีกว่า นักเรียนจะสะกดคำต่าง ๆ ที่เขาสามารถอ่านออกได้ถูกต้อง อันที่จริงวิธีสอนแบบสะกดคำในภาษาไทยนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของวิธีสอนอ่านแบบแจกลูก หรือประสมคำนั่นเอง แต่ที่แยกออกมาเพื่อให้มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นวิธีสอนอ่านแบบสะกดคำจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการอ่านของนักเรียนด้วย

3. วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค วิธีสอนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนสนใจอ่านหนังสือเรียนรู้ และเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี ทำให้นักเรียนอ่านได้เร็ว เพราะสามารถวาดสายตาไปได้ครั้งละ 2-3 คำ นอกจากนี้ยังช่วยให้น่าความเข้าใจจากการอ่านไปใช้ด้วยการสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยคให้กับนักเรียนเริ่มเรียนหรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว

ใช้วิธีสอนอ่านแบบแจกลูกในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมกับทั้งสองอย่าง จะได้ประโยชน์มากที่สุด และจะช่วยให้การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ๆ ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ดี หากจะใช้วิธีการสอนอ่านแบบเป็นคำ เป็นประโยคแต่เพียงอย่างเดียว ก็อาจทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ไม่ดีเท่าที่ควร

4. วิธีการสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ แผนภูมิประสบการณ์มีหลายชนิด ซึ่งครู และนักเรียนสามารถช่วยกันสร้างขึ้นได้ แผนภูมิที่ดีจะเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่มีประโยชน์ อย่างยิ่งในการสอนอ่าน การสอนอ่านโดยวิธีนี้ จะทำให้นักเรียนอ่านคำหรือประโยคได้เร็ว และมีความหมายมากขึ้น และนักเรียนสามารถนำความคิดที่ได้จากแผนภูมิไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ดี นอกจากนี้ครูยังสามารถใช้แผนภูมิสอนอ่านควบคู่ไปกับวิธีสอนอ่านแบบอื่น ๆ ได้ทุกแบบและใช้ได้ดีกับทุกกลุ่มประสบการณ์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การทำแผนภูมิประสบการณ์ก็เป็นภาระหนักสำหรับครู และนักเรียน อีกทั้งถ้าจะสอนโดยให้นักเรียนอ่านแผนภูมิบ่อย ๆ เป็นประจำก็อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน

บันลือ พุกกะวัน (2543: 3) กล่าวว่า การที่เด็กอ่านได้โดยการอ่านเป็นคำ มีภาพประกอบในการช่วยอ่าน เด็กได้ฝึกอ่านคำประกอบภาพ เป็นการเสริมแรงให้เด็กสนใจ ทำท่าย่อยากอ่าน ให้นักเรียนเห็นว่าการอ่านนั้นง่าย

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 68-70) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติ และเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านคำ ซึ่งมีรายละเอียดโดยสังเขปดังนี้

1. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) เป็นการสอนเด็กให้อ่านเป็นคำๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่เด็กจะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดยการบันทึกเสียงลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้ จะทำให้นักเรียนอ่านคำโดยใช้สายตา

2. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonic Approach) เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน

3. วิธีสอนอ่านเบื้องต้น (Basal Reading Approach) เป็นการสอนอ่านโดยมีเนื้อหาเป็นชุด ตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปถึงยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียง ไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหามีตั้งแต่สั้น ๆ ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความยาวหลาย

หน้ากระดาษ ภายในชุดการสอนอาจประกอบด้วย บัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่จะให้เด็กอ่านมี การจำกัดคำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากขึ้นตามดับ มีคู่มือครูและมีการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอน แต่ละชุด

การสอนอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนในทุกระดับ เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐาน สำคัญของการศึกษาเป็นตัวกำหนดแนวทางกระบวนการ ขั้นตอนในการสอนอ่าน เพื่อพัฒนาการ สอนอ่านให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนการสอนภาษา

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

จรัสลักษณ์ จีรวินุลย์ (2544:56) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของเด็กที่มี ปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยการสอนแบบเล่นปนเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านออกเสียงที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อม เสริมแบบเล่นปนเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านออกเสียงก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 ซึ่งการเรียนการสอนแบบเล่นปนเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออก เสียงของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เพิ่มขึ้นได้

สมคิด บุญบูรณ์ (2546: 47) ได้ศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการอ่านตามแบบ ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่ มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัจฉรา นาคทรัพย์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มี ปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมี ความสามารถในการอ่านคำหลังการสอนอ่านเป็นคำสูงกว่าก่อนการสอนอ่านเป็นคำอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

รอส (Bender. 1993: 188; Citing Ross) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านเป็นคำ ไว้ว่า การสอนวิธีนี้ใช้ได้ดี ทั้งเด็กพิเศษและเด็กปกติ ซึ่งดีในด้านการจำคำ เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ มากกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าการเรียนโดยวิธีปกติ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ

ได้นักการศึกษากล่าวถึงวิธีการสอนแบบนี้หลายชื่อด้วยกัน เช่น การสอนแบบทางตรง , การสอนทางตรง หรือชื่ออื่นๆ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้เรียกวิธีการสอนนี้ว่า การสอนแบบดีไอ (Direct Instruction - DI) เป็นวิธีการสอนที่เน้นกระบวนการให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน เหมาะสำหรับการสอนกลุ่มย่อย ประมาณ 4 – 10 คน โดย ลักษณะที่น่าสนใจของการสอนแบบดีไอ นี้คือ การเน้นลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน มีการให้จังหวะในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนเกิดความชำนาญ และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับในทันที เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง ตลอดจนการนำวิธีการสอน แบบ วิเคราะห์งานมาใช้ร่วมกับการสอนทักษะ มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ส่วนคือ การสาธิต , การฝึก ปฏิบัติภายใต้การดูแลของครูและการปฏิบัติด้วยตนเองตามลำพัง การสอนแบบดีไอจะช่วยพัฒนา การฝึกทักษะของนักเรียนภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2547: 113) ที่ได้ กล่าวว่าการสอนแบบดีไอเป็นการสอนที่ได้รับการนำไปใช้และพิสูจน์ทดสอบแล้วว่ามีประสิทธิภาพจริง

3.1 ความหมายของการสอนแบบดีไอ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการสอนแบบดีไอไว้หลายความหมาย ดังที่จะ กล่าวถึงต่อไปนี้

กิ่งฟ้า สินธุวงศ์ (2546: ออนไลน์) ได้กล่าวว่า การสอนแบบดีไอ หมายถึง การสอน ที่เน้นเนื้อหาวิชาการ โดยมีครูเป็นผู้นำทางไปสู่การเรียนรู้ตามลำดับขั้นพร้อมสื่อช่วย จุดประสงค์ของ การเรียนการสอนจะต้องแจ่มชัดในกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องการกระทำ เวลาต้องพอเพียงและเป็นไปอย่าง ต่อเนื่อง เนื้อหาต้องครอบคลุมและกว้างขวาง การทำกิจกรรมของผู้เรียนต้องมีการกำกับดูแล ตลอดเวลา ต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนทันที ผู้สอนจะต้องคัดเลือกและควบคุมสื่อการเรียน การสอนให้กับผู้เรียนตามจุดประสงค์อย่างเหมาะสมกับอัตราการเรียนรู้ในแต่ละขั้นปฏิสัมพันธ์ต้องมี ในลักษณะที่ไม่ใช่การควบคุม

ทิศนา แคมมณี (2547: 114) ได้กล่าวถึงความหมายของการสอนแบบดีไอ ไว้ว่า การสอนแบบดีไอ หมายถึง การดำเนินการเพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ข้อมูล ความรู้ ข้อเท็จจริง หรือวิธีการ กระบวนการต่างๆ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยการถ่ายทอดข้อมูลเหล่านั้นอย่าง ตรงไป ตรงมา

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 60) กล่าวว่า การสอนแบบดีไอ เป็นกระบวนการสอนแบบ หนึ่งที่มีขั้นตอนการสอนที่ครูจะต้องปฏิบัติตามแต่ละขั้น เมื่อเด็กมีทักษะในแต่ละขั้นแล้ว จึงให้เด็ก เรียนในขั้นที่สูงขึ้น มีการกำหนดจุดประสงค์ในการสอนที่ชัดเจน เน้นการนำวิธีการสอนแบบวิเคราะห์ ้งานมาใช้ มีการบันทึกความก้าวหน้าของเด็กอย่างเป็นระบบและนำวิธีการปรับพฤติกรรมเด็กมาร่วม ใช้ด้วย

โรเซนเบิร์ก โอ ซี แอน โอ ซี (G.A. Cartwright; & Majorie E. 1995: 537; Citing Rosenberg, O'Shea & O'Shea) กล่าวว่า การสอนแบบดีไอ เป็นการสอนที่มีครูเป็นผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด จนนักเรียนได้เรียนรู้ ผักปฏิบัติและเกิดทักษะในการเรียนรู้อย่างแท้จริง

วีระเดช เชื้อนาม (2545: 230) กล่าวถึง การสอนแบบดีไอว่า เป็นรูปแบบการสอนที่มีเป้าหมายเพื่อฝึกทักษะหรือให้ความรู้เบื้องต้นแก่ผู้เรียนเพื่อให้มีพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดการเรียนการสอน เน้นการฝึกและเสริมแรงในขณะที่เรียนหรือฝึกปฏิบัติงาน ให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างมีลำดับขั้นตอน การฝึกจะแบ่งออกเป็นทักษะย่อยเรียงตามลำดับความซับซ้อนของทักษะ

สถาบันการสอนตรงแห่งชาติ (National Institute Direct Instruction. 2005: Online) อธิบายถึงวิธีการสอนแบบดีไอ ไว้ว่า เป็นวิธีการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน มีการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ โดยเรียงลำดับขั้นตอนตามความยากง่ายอย่างเป็นระบบ และมีครูคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ซึ่งครูจะให้คำแนะนำแก้ไขเมื่อนักเรียนทำไม่ถูกและให้การเสริมแรงทันที เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง

สถาบันวิจัยนโยบายวิสคอนซิน (Wisconsin Policy Research Institute. 2001:3) ได้เขียนไว้ในรายงานของสถาบันเกี่ยวกับการนำวิธีการสอนแบบดีไอใช้ในการสอนอ่านเบื้องต้น โดยได้ให้คำนิยามความหมายของการสอนแบบดีไอ ไว้ว่า เป็นการสอนทักษะในการปรับตัวและการฝึกปฏิบัติ ซึ่งให้ความสำคัญกับการสอนกลุ่มย่อย โดยครูต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิดและระมัดระวัง มีการออกคำสั่งที่ชัดเจนและได้นำการวิเคราะห์งานมาร่วมด้วย

สหพันธ์อลาบามา (Alabama Federation. 2006: Online) ให้ความหมายของการสอนแบบดีไอ ว่าเป็นการสอนเนื้อหาตามหลักสูตรและรูปแบบการสอนเพื่อเพิ่มความสามารถทางวิชาการ และจัดหลักสูตรตามลำดับขั้นในการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียนทั่วไปและนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน

สรุปได้ว่า การสอนแบบดีไอ หมายถึง การสอนที่มุ่งให้นักเรียนเกิดทักษะในด้านต่างๆ ภายในเวลาอันจำกัด โดยมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน การเร่งจังหวะให้เร็วในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้ นักเรียนเกิดความชำนาญและครูให้ข้อมูลย้อนกลับทันที จะสอนในกลุ่มย่อย และนำเอาวิธีการสอนแบบวิเคราะห์งานมาใช้ร่วมด้วย โดยมีครูเป็นผู้คอยดูแลให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

3.2 ขั้นตอนการสอนแบบดีไอ

การสอนแบบดีไอ เป็นสอนที่มุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญในด้านทักษะต่างๆ ภายในเวลาที่จำกัด จึงมีนักการศึกษากล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบดีไอไว้ดังต่อไปนี้

คาร์ทไรท์ จี, คาร์ทไรท์ เอ และมาโจรี อี (Cartwright G.; Cartwright A.; & Majorie E.1995: 537) กล่าวถึงขั้นตอนของการสอน แบบดีไอ มี 7 ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 ครูประเมินความสามารถของนักเรียนว่ามีทักษะอยู่ในระดับใด
- ขั้นที่ 2 กำหนดเป้าหมายในการสอน
- ขั้นที่ 3 วางแผนการสอนอย่างเป็นลำดับขั้นตอน
- ขั้นที่ 4 เลือกหรือเตรียมสื่อที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอน
- ขั้นที่ 5 จัดเรียงลำดับการสอนให้เหมาะสม โดยสอนจากเรื่องที่ย้ายไปหายาก
- ขั้นที่ 6 กำหนดสิ่งเสริมแรงที่เหมาะสมกับความสนใจ ความต้องการของนักเรียน
- ขั้นที่ 7 ประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน

จอยซ์และวีล (กึ่งฟ้า สินธุวงศ์. 2546: ออนไลน์. อ้างถึงใน Joyce and Weil. 1992) ได้นำเสนอรูปแบบการสอนแบบดีไอ ไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การปฐมนิเทศ

ผู้สอนบอกเนื้อหาที่จะเรียน ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว บอกจุดประสงค์ของบทเรียน และกระบวนการเรียนการสอนที่จะใช้ในบทเรียน

ขั้นที่ 2 การนำเสนอ

ผู้สอนอธิบายหรือสาธิตเนื้อหาหรือทักษะใหม่ โดยใช้สื่อและกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติประกอบพร้อมๆ กับการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 การนำเสนอแบบฝึกหัด / การฝึกปฏิบัติตามแบบ

ผู้สอนนำเสนอให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ให้ผู้เรียนตอบคำถามโดยผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขและเสริมแรงเมื่อคำตอบนั้นถูกต้อง

ขั้นที่ 4 การฝึกตามคำแนะนำ

ผู้เรียนฝึกปฏิบัติแบบกึ่งทำด้วยตนเอง ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้สอน ซึ่งต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน โดยใช้การชมเชยและบอกให้แก้ไขในสิ่งที่ผิด โดยบอกว่าทำผิดหรือถูกและแก้ไขอย่างไรหรืออาจสอนหรือเริ่มอธิบายใหม่ (ใช้ขั้นที่ 1-4 ใหม่อีกครั้ง)

ขั้นที่ 5 การฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง

ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเองที่บ้านหรือในชั้นเรียน มีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ซ้ำลง การฝึกปฏิบัติด้วยตนเองมีเกิดขึ้นบ่อยครั้งแล้วแต่เวลาผู้สอนอาจยืดออกไป เช่น การให้ฝึกทุกสัปดาห์ หรือทุกเดือน เพื่อทบทวนความเข้าใจ

โดนัล ซี ออริชและคนอื่นๆ (Planning for Direct Instruction: Design Format. 2005: Online citing Donald C. Orlich, et al. 1994.) กล่าวว่า ลำดับขั้นตอนในการสอน แบบดีไอ มี 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้สนใจในเนื้อหาในบทเรียน อาจทำได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถามให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น , การใช้อุปกรณ์อื่นๆ เข้ามาช่วย , การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหา อาจใช้ทฤษฎีการสอนให้รู้จักคิดของบลูม หรือการสอนทักษะทางสังคมตามทฤษฎีของแคลชไวล

ขั้นที่ 3 สอนเนื้อหาวิชาให้นักเรียนเกิดแนวคิด หลักการ เนื้อเรื่อง โดยครูสาธิตให้นักเรียนดู ให้นักเรียนเห็นขั้นตอน กระบวนการ ในขั้นนี้ครูอาจใช้เวลาประมาณ 10 – 20 นาที

ขั้นที่ 4 ครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนโดยให้นักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต ครูจะให้จังหวะหรือมีการส่งสัญญาณให้นักเรียนได้เตรียมตัวในการตอบเพื่อให้นักเรียนตอบอย่างพร้อมเพรียงกัน

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติภายใต้การควบคุมดูแลของครูอย่างใกล้ชิด

ขั้นที่ 6 นักเรียนฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ เช่น การทำการบ้าน ครูตรวจผลงานนักเรียน

ขั้นที่ 7 สรุปประเด็นสำคัญของบทเรียนที่เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 8 ครูเชื่อมโยงเนื้อหาในบทเรียนที่สอนไปแล้วไปยังบทเรียนต่อไป

โทมัส อัลเลนส์ (Thomas Allens. 2005: Online) กล่าวว่า การสอนแบบดีไอมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแจ้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 ดำเนินการสอนตามขั้นย่อยๆ ดังนี้

2.1 ครูสาธิตทักษะให้นักเรียนดู

2.2 ครูให้นักเรียนร่วมสาธิตทักษะกับครู

2.3 ครูให้นักเรียนฝึกทักษะ โดยมีครูควบคุมดูแลและให้การเสริมแรงเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง

2.4 ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเองโดยอิสระตามขั้นตอนที่ครูสาธิตไปแล้ว

ขั้นที่ 3 ครูสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะฝึกทักษะนั้นๆ ด้วยการใช้น้ำเสียง รางวัลที่บ่งบอกหรือแสดงให้นักเรียนรับรู้ถึงความสำเร็จของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ประเมินเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน อาจทำได้ด้วยการตอบเป็นรายบุคคล การตอบพร้อมกันทั้งกลุ่ม การแสดงท่าทางประกอบเพื่ออธิบายหรือการใช้สัญญาณแนวทางในการถามคำถามกับนักเรียน

1. การให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนได้เตรียมตัวก่อนการตอบคำถาม เช่น ครูให้สัญญาณก่อนแล้วจึงถามคำถาม , ให้สัญญาณแล้วจึงเริ่มสอน เป็นต้น

2. มีการกำหนดเวลาในการตอบ

3. เมื่อนักเรียนตอบคำถาม หากคำตอบผิดให้นักเรียนตอบหรืออธิบายจนจบเสียก่อน ครูจึงทำการแก้ไขให้ถูกต้อง

4. ในบางคำถามที่ครูคิดว่านักเรียนอาจจะตอบไม่ได้ ก็ไม่ควรจะถาม

5. หากนักเรียนตอบคำถามไม่ได้ ให้ครูถามคำถามนั้นซ้ำอีกครั้ง

หลักในการให้การเสริมแรง

1. ครูต้องสอนในสิ่งที่มีความหมาย

2. ให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะในสิ่งที่ถูกต้องในครั้งแรก

3. ในการชม ครูต้องใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูชมนักเรียนจริงๆ

4. นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้หรือไม่ หากนักเรียนปฏิบัติได้ครูควรให้การ

เสริมแรงทันที

5. กำหนดแนวทางหรือข้อปฏิบัติที่ชัดเจน

การใช้คำสั่ง

1. ถ้าเป็นคำสั่งที่ยาว ให้สั่งสั้นๆ ทีละตอน

2. ถ้าเป็นคำสั่งที่ยาว ให้สั่งสั้นๆ ทีละตอน แต่ไม่เกิน 3 ครั้งหรือ 3 ตอน

3. ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งจนครบเสียก่อน ครูจึงใช้คำสั่งต่อไป

4. การใช้คำสั่งต่อไป ก็ต่อเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งแรกให้ครบถูกต้องแล้ว

เท่านั้น

5. ครูต้องพยายามกระตุ้นให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

6. ครูอาจใช้ท่าทางประกอบการออกคำสั่งด้วยก็ได้

7. ครูต้องตรวจด้วยว่านักเรียนเข้าใจในคำสั่งของครูหรือไม่

วีระเดช เชื้อนาม (2547: 231) กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบดีไอ ไว้ว่า ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนความรู้เดิม

เป็นการทบทวนเนื้อหาความรู้เดิมที่ผู้เรียนได้ผ่านแล้ว ผู้สอนอาจใช้การซักถาม ทบทวนตรวจสอบการบ้านในบทเรียนที่ผ่านมา พร้อมทั้งอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาที่ผู้เรียน ได้เรียนมาแล้วกับเนื้อหาที่จะเรียนต่อไป ในขั้นนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการใช้คำถามพร้อมทั้งให้ผู้เรียนร่วม อภิปราย

ขั้นที่ 2 บอกวัตถุประสงค์

เป็นการบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนบอก ผู้เรียนควรชัดเจน และใช้ภาษาง่ายๆ ในขั้นนี้ผู้เรียนควรจะได้รับสิทธิประโยชน์อะไรบ้าง หลังจากที่ได้เรียนจบบทเรียน ผลงานของผู้เรียนควรจะเป็นอย่างไร พร้อมทั้งเนื้อหาโดยสังเขปและที่สำคัญผู้สอนต้องระบุบทบาทความรับผิดชอบของผู้เรียนแต่ละคนแต่ละกลุ่มด้วยว่า ใครมีหน้าที่ทำ อะไร ในระหว่างการศึกษา วัตถุประสงค์ของการเรียนจะต้องสัมพันธ์กับเนื้อหาที่ผ่านมา

ขั้นที่ 3 นำเสนอเนื้อหาใหม่

เป็นการนำเสนอเนื้อหาสาระสนเทศหรือทักษะ ซึ่งผู้สอนจะต้องจัดเตรียมและ วิเคราะห์เนื้อหาให้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ควรมีตัวอย่างและคำถามที่หลากหลาย และ คำถามในระหว่างการสอนและการสอนแต่ละขั้นตอนหรือแต่ละเนื้อหา ควรจะมีการใช้สื่อ โสตทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน และให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ในขั้นนี้ถือได้ว่ามีความสำคัญมากโดยเฉพาะในส่วนของการจัดเรียงเนื้อหา ซึ่งเป็นการนำความรู้จากผู้สอนไปสู่เด็ก โดยตรง การสอนควรเป็นลำดับขั้นตอน

ขั้นที่ 4 ฝึกโดยการชี้แนะ

เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกโดยผู้สอนจะควบคุมกระบวนการและตรวจสอบการทำงานของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดทั้งรายบุคคลและกลุ่มอิสระ โดยผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนฝึกอิสระ พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงานของผู้เรียน เทคนิคที่จะใช้ขั้นนี้มีหลายวิธีซึ่งการใช้ คำถามเพื่อสอบถามความคิดของผู้เรียนในระหว่างปฏิบัติเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด โดยจะซักถามควบคู่ กับการฝึกปฏิบัติ

การใช้คำถามควบคู่กับการปฏิบัติจะเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน สิ่ง ที่ผู้สอนต้องพิจารณา คือ คำถามส่วนใหญ่ที่จะเป็นคำถามจากกลุ่มเด็กเพียงกลุ่มเดียว ซึ่งเป็นกลุ่มที่

เรียนเก่ง ดังนั้นผู้สอนต้องคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ซักถามทุกคน คำถามที่ควรหลีกเลี่ยงคือ “นักเรียนคนใดยังไม่เข้าใจ ยกมือขึ้น” หรือ “มีคำถามอื่นๆ อีกหรือไม่” แต่คำถามที่ควรใช้คือ “หลังจากที่เรียนโปรแกรมวาดภาพแล้วผู้สอนจะมีคำถามเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้โปรแกรม” หรือ “ยกมือขวาถ้าผู้เรียนทราบคำตอบและยกมือซ้ายถ้าผู้เรียนไม่ทราบคำตอบ” ซึ่งคำถามดังกล่าวจะช่วยตรวจสอบความเข้าใจทั้งผู้สอนและผู้เรียน เมื่อผู้สอนทราบความเข้าใจของผู้เรียนแล้วก็แก้ไขข้อผิดพลาดให้กับผู้เรียนที่ยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิด การเกิดข้อผิดพลาดต้องรีบแก้ไขในทันทีก่อนที่จะผู้เรียนจะเข้าใจผิดและปฏิบัติจนเคยชิน เกณฑ์การประเมินในการผ่านขั้นตอนนี้ในการปฏิบัติผู้เรียนทำถูกต้อง 85 – 100% ในแต่ละขั้นตอนถ้ายังไม่ถึงเกณฑ์ผู้สอนต้องแก้ไขจนได้ตามเกณฑ์

ขั้นที่ 5 ฝึกปฏิบัติโดยอิสระ

เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติโดยผู้สอนมอบหมายงานให้ผู้เรียนได้ทำโดยอิสระ การฝึกอิสระผู้สอนต้องตรวจสอบการทำงานของนักเรียนอย่างระมัดระวัง ทั้งการทำงานรายบุคคลหรือรายกลุ่ม โดยเฉพาะในการสอนก่อนการฝึกปฏิบัติ ต้องจัดเตรียมเอกสารคู่มือการทำงานและเวลาที่ฝึกต้องเพียงพอต่อการฝึกในแต่ละครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำงานตามที่ผู้สอนได้กำหนด ในระหว่างที่ฝึกผู้สอนควรดูอยู่ห่างๆ เพื่อตรวจดูว่าผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง ไม่มีข้อผิดพลาด หรือเกิดความผิดพลาดระหว่างการฝึกเทคนิคที่ผู้สอนบางคนใช้คือ จัดทำสถานที่ตรวจสอบ หรือ Check Point ซึ่งตั้งไว้หลังห้อง เพื่อให้ผู้เรียนสอบถามหรือตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่

การให้การบ้านก็เป็นการฝึกเพื่อให้ผู้เรียนมีลักษณะแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่ปัญหาของการให้การบ้านที่ผ่านมาคือ ผู้สอนให้การบ้านโดยที่เด็กยังไม่เข้าใจเรื่องนั้นอย่างชัดเจนมาก่อน แทนที่จะเป็นการฝึกเพื่อให้เกิดทักษะที่ชำนาญกลายเป็นการสร้างความคับข้องใจให้เด็ก หรือบางคนก็เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชานั้น

ขั้นที่ 6 การทบทวน

การทบทวนเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วทั้งหมด พร้อมทั้งให้งานเพิ่มเติมจากการเรียน ซึ่งขั้นตอนการทบทวนควรจะมีอยู่ในแผนการสอนทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะมากขึ้นและพร้อมที่จะเรียนรู้ในขั้นต่อไป ขั้นทบทวนนี้จัดได้ว่าเป็นขั้นตอนที่จำเป็นมากโดยเฉพาะเนื้อหาใหม่ ที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนรู้มาก่อน รวมทั้งทักษะที่จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้มาก่อนรวมทั้งทักษะที่จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เพื่อนำไปใช้ในการเรียนในเนื้อหาวิชาต่อไป การทบทวนสามารถทำได้หลายวิธี การให้การบ้านเป็นวิธีหนึ่งของการทบทวน แต่การบ้านนั้นต้องมีคุณค่าเป็นการฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม มิใช่ทำแล้วผู้เรียนยังคงมีข้อสงสัยอยู่

อปีแซมร่า นาดา (AbiSamra Nada. 2006: Online) อธิบายถึงรูปแบบการสอนแบบดีไอ ไว้ว่ามี 7 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจนในสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนปฏิบัติ
เกณฑ์ในการวัดและประเมินผลพฤติกรรมที่เกิด

ขั้นที่ 2 การแนะนำบทเรียน เกณฑ์ในการประเมินผล และการตั้งความคาดหวังว่า
ภายหลังจากที่เรียนไปแล้ว นักเรียนเกิดพฤติกรรมตามที่ตั้งไว้ในจุดประสงค์อยู่ในระดับใด

ขั้นที่ 3 การสอน ครูเป็นผู้นำเสนอ สาธิตให้นักเรียนทั้งชั้นหรือกลุ่มย่อยดู โดยละเอียด
ตามขั้นตอน

ขั้นที่ 4 ฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแลและให้คำแนะนำ ซึ่งนักเรียนพยายามค้นหาข้อมูล
ความรู้ และครูจะช่วยแก้ไขเมื่อนักเรียนปฏิบัติไม่ถูก

ขั้นที่ 5 ฝึกปฏิบัติโดยอิสระ นักเรียนจะหาข้อมูล ความรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนนำความรู้
นั้นมาอธิบาย สาธิตให้ครูดู และครูประเมินว่านักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่

ขั้นที่ 6 สรุป ครูสรุปเนื้อหาสาระสำคัญของบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว และย้อนกลับไปดู
จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ว่าตรงตามข้อสรุปหรือไม่

ขั้นที่ 7 การประเมิน ครูจะประเมินผลตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อาจให้นักเรียนสาธิตหรือ
การอธิบาย

อลาบามา เฟรเดอเรชั่น (Alabama Federation. 2006: Online) อธิบายขั้นตอนของ
การสอนแบบดีไอ ไว้ 5 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 กำหนดจุดประสงค์ของการสอนให้ชัดเจนว่าครูต้องการให้นักเรียนเกิด
ความสำเร็จในด้านใดบ้าง เพื่อที่จะได้จัดหาวิธีจัดประสบการณ์การเรียนรู้เป็นขั้นตอน
จุดประสงค์ที่ครูกำหนดขึ้น ต้องเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม คือ ระบุพฤติกรรมต่างๆ ให้ชัดเจนว่า
ต้องการที่วัดอะไร สังเกตได้ ประเมินผลได้ การกำหนดจุดประสงค์จะต้องสอดคล้องกับ
ความสามารถของนักเรียนและมีการเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหา บทเรียน

ขั้นที่ 2 กำหนดกลยุทธ์ในการเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียน ในขั้นนี้ครูจะต้องสอนให้
นักเรียนรู้ว่าทำอะไรจึงจะเกิดทักษะ มีความรู้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อที่นักเรียนจะนำเทคนิคใน
การเรียนรู้ไปใช้

ขั้นที่ 3 กำหนดขั้นตอนการสอน ครูจะต้องกำหนดว่าจะสอนอะไรให้กับนักเรียนบ้างและ
จะสอนในแต่ละขั้นอย่างไร ซึ่งหลักการสอนที่ดีจะต้อง

3.1 ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาต่างๆ ได้ง่ายขึ้น

3.2 เริ่มสอนจากทักษะที่ง่ายที่สุดก่อนแล้วสอนเพิ่มทีละขั้น ห้ามเพิ่มหลายชั้น เป็น

อันดับ

3.3 ทำให้นักเรียนแสดงหรือสาธิตให้ครูเห็นว่านักเรียนเข้าใจในแต่ละทักษะแล้ว

ขั้นที่ 4 การเลือกตัวอย่างในการสอน ครูจะต้องยกตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่าง เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจและตัวอย่างต้องสอดคล้องกับเนื้อหาตามความยากง่าย ซึ่งควรจะมีเพียง 1 หรือ 2 ขั้นตอน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและจะได้นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ เช่น ฝึกอ่านคำศัพท์ เมื่อ นักเรียนอ่านคำศัพท์นั้นได้แล้ว นักเรียนสามารถฝึกอ่านคำอื่นที่ประสมด้วยสระตัวนั้นได้และอ่านคำ ควบกล้ำที่ประสมด้วยสระตัวนั้นได้ เช่นกัน

ขั้นที่ 5 จัดเนื้อหาหรือกิจกรรมให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะนั้นได้อย่างเพียงพอและเกิด ความชำนาญ พร้อมทั้งทบทวนสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียน จะต้องฝึกหลายๆ ครั้งจนเกิดความชำนาญ ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องให้นักเรียนฝึกกิจกรรมนั้นอย่าง ต่อเนื่อง จนเกิดทักษะในบทเรียนต่างๆ

เทคนิคสำหรับการสอนแบบดีไอ

ในการนำเทคนิคการสอนแบบดีไอไปใช้ ควรคำนึงถึงเทคนิคย่อย ต่อไปนี้

1. สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ควรสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยเฉพาะการสอน เนื้อหาที่ใหม่และมีความยากที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อน ซึ่งการจัดให้นักเรียนได้เรียนในกลุ่มเล็กๆ จะช่วยให้ครูดูแลได้อย่างทั่วถึง สามารถฝึกนักเรียนให้เกิดทักษะได้ วิธีที่ดีที่สุดคือ จัดนักเรียนให้เป็น กลุ่มที่มีทักษะในระดับเดียวกัน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะที่คล้ายๆ กัน ในระดับความยากเดียวกัน

2. ให้นักเรียนแสดงออกเป็นกลุ่ม ในการสอนโดยเฉพาะการสอนอ่านเบื้องต้น การ สอนภาษา (ช่วงขั้นที่ 1) โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้นักเรียนเข้ากลุ่มอย่างสม่ำเสมอตลอดบทเรียน และเวลาที่ให้นักเรียนตอบ คำถาม จะต้องให้ตอบพร้อมกันทั้งกลุ่ม การตอบพร้อมกันแสดงให้เห็นว่านักเรียนร่วมกิจกรรมอย่าง ต่อเนื่อง ไม่มีนักเรียนคนใดอยู่เฉยโดยไม่ร่วมกิจกรรม

3. มีการบันทึกความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง การบันทึกความก้าวหน้า ช่วยให้ครูให้ความสนใจกับนักเรียนที่เรียนอ่อนที่สุดในกลุ่มเป็นสำคัญ ครูอาจทดสอบนักเรียนเป็น รายบุคคลเพื่อให้ทราบถึงทักษะของนักเรียนและช่วยนักเรียนให้เรียนทันเพื่อนในกลุ่มได้

4. นักเรียนที่เรียนอ่อนที่สุดเรียนไม่ทันเพื่อน ครูจะต้องช่วยนักเรียนคนนั้นก่อนให้มีทักษะทันเพื่อนและให้ตอบไปพร้อมกัน เมื่อครูพบว่านักเรียนอ่านผิดครูจะต้องรีบแก้ไขทันที และหาวิธีแก้ไขในลักษณะที่ไม่ทำให้นักเรียนรู้สึกตัวว่าอ่านผิดหรือสะกดผิด

5. ในขณะเดียวกันครูจะต้องคอยดูแลนักเรียนที่เก่งที่สุดในกลุ่มด้วย

จุดเด่นของการสอนแบบดีไอ ก็คือ ครูจัดการสอนให้นักเรียนเรียนอ่อนให้เรียนรู้ทีละขั้นจนเกิดทักษะ แต่ปัญหาที่จะต้องระวังสำหรับนักเรียนเรียนเก่งในกลุ่ม นักเรียนจะรู้สึกว่ายากเกินไปทำให้เรียนช้าลง เพราะต้องคอยเพื่อนที่มีความสามารถต่ำกว่าเขา ฉะนั้น ครูต้องจัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียนด้วย

อินเทอร์เวนชันเซ็นทรัล (Interventioncentral. 2004: Online) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ในการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ว่ามีขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ครูสาธิตทักษะที่จะสอนให้นักเรียนดูโดยละเอียดว่า ทักษะที่จะสอนปฏิบัติอย่างไร ในระหว่างการสาธิตขั้นตอนการปฏิบัติทักษะนั้น นักเรียนจะต้องดูการสาธิตจากครูอย่างตั้งใจ และครูควรจะสาธิตทักษะอย่างสนุกสนาน มีท่าทางประกอบ ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อยๆ ดังนี้

1.1 ครูแนะนำทักษะออกเป็นขั้นตอนย่อยๆ และอธิบายคำสำคัญในเนื้อหาที่จะเรียน

1.2 ครูกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 ครูอธิบายพร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนดู โดยการเขียนขั้นตอนในการปฏิบัติลงบนกระดาน แผ่นใส เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสาธิตให้นักเรียนดูหลายๆ ครั้ง เพื่อให้นักเรียนจำขั้นตอนต่างๆ ได้

ขั้นที่ 3 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อครูสาธิตขั้นตอนของทักษะหลายๆ ครั้งให้นักเรียนดูแล้ว ครูให้นักเรียนออกมาฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนที่ครูสาธิตไปแล้ว โดยครูประเมินดังนี้

3.1 ประเมินว่านักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูอธิบายหรือไม่ ถ้านักเรียนเข้าใจก็สามารถข้ามขั้นตอนนี้ไปได้ แต่ถ้านักเรียนยังไม่เข้าใจครูต้องสาธิตและอธิบายซ้ำจนกระทั่งนักเรียนเข้าใจ

3.2 เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิตได้อย่างถูกต้อง ครูจะให้คำชมเชยหรือการเสริมแรงอื่น ครูควรเริ่มสอนจากทักษะที่ง่าย เมื่อนักเรียนมีทักษะแล้วจึงเริ่มทักษะที่ยากขึ้น ครูอาจให้นักเรียนจับคู่เปลี่ยนกันปฏิบัติ โดยครูคอยดูว่านักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือไม่ เมื่อนักเรียน

สามารถปฏิบัติได้ครูก็ลดการควบคุมลง หากในระหว่างฝึกปฏิบัติทักษะนักเรียนมีข้อผิดพลาดครูต้องอธิบายและแก้ไขให้ถูกต้องทันที เมื่อนักเรียนมีทักษะนั้นๆ ดีแล้วให้ข้ามไปยังขั้นตอนต่อไป

3.3 ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ เช่น ทำงานในชั้นเรียน หรือทำการบ้าน

ขั้นที่ 4 นักเรียนลองฝึกทักษะนั้นในสถานการณ์ใหม่ที่แตกต่างกันออกไป เช่น การเรียนรายวิชาอื่นๆ เมื่อนักเรียนสามารถใช้ทักษะนั้นได้อย่างถูกต้องจะทำให้นักเรียนเรียนเนื้อหาในวิชาต่างๆ ได้

ข้อเสนอแนะ เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น ครูปฏิบัติดังนี้

1. เมื่อเริ่มใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ครูควรใช้สื่ออย่างหลากหลายในการสอน ถ้าเป็นการสอนอ่านอาจใช้พจนานุกรม , วารสาร ฯลฯ ประกอบในการสอน
2. ถ้านักเรียนทำไม่ได้ให้ครูใช้วิธีการกระตุ้นเตือน (Prompting) เพื่อให้นักเรียนนึกได้ว่าต่อไปต้องทำอะไร
3. ครูควรแจ้งให้ครูคนอื่น ทราบด้วยว่าได้สอนกลยุทธ์นี้กับนักเรียนไปแล้ว
4. ครูอาจจดรายชื่อนักเรียนที่มีทักษะต่างๆ และมีความชำนาญ เพื่อนำมาสอนนักเรียนคนอื่นๆ
5. นักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์อาจให้จับคู่แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนด้วยกลวิธีนี้

จึงสรุปได้ว่า การจัดการสอนแบบดีไอ เป็นวิธีการสอนที่ใช้สอนได้ในเวลาอันรวดเร็ว เน้นกระบวนการที่เป็นขั้นตอนที่ชัดเจน มีการเร่งจังหวะในการฝึกปฏิบัติให้เร็วขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจนมีทักษะและเกิดความชำนาญ และครูให้ข้อมูลย้อนกลับในทันที โดยปฏิบัติในกลุ่มนักเรียนที่มีขนาดเล็ก มีครูคอยเป็นผู้ให้คำแนะนำดูแล แก้ไขในส่วนที่ผิดให้ถูกต้อง แบ่งขั้นตอนการสอนแบบดีไอออกเป็น 6 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 แจ้งจุดประสงค์ของการเรียน

แจ้งให้นักเรียนทราบจุดประสงค์ของการเรียน ว่าเมื่อเรียนบทเรียนนี้แล้วนักเรียนต้องปฏิบัติทักษะนั้นๆ อย่างไร

ขั้นที่ 2 การนำเข้าสู่บทเรียน

ครูสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนสนใจในบทเรียน โดยการทบทวนความรู้เดิมที่ได้เรียนไปแล้ว โดยครูใช้คำถามเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้ในบทเรียนใหม่ เช่น การใช้สถานการณ์จำลอง การใช้สื่อหรืออุปกรณ์ ตลอดจนการพูดให้นักเรียนเห็นความสำคัญของบทเรียน

ขั้นที่ 3 การสอน

ครูอธิบายเนื้อหา ทักษะ โดยครูสาธิตให้นักเรียนดูโดยละเอียดตามลำดับขั้น และตัวอย่างที่เลือกมาสาธิตให้นักเรียนดูต้องเป็นเรื่องที่สั้นและกระชับ เช่น การเขียนคำบนกระดาน , การใช้บัตรคำ

ขั้นที่ 4 ฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนฝึกทักษะที่ครูได้สอน สาธิตให้ดู ซึ่งครูจะคอยให้คำแนะนำในระหว่างที่นักเรียนปฏิบัติ และครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนปฏิบัติโดยการให้การเสริมแรงและการให้จังหวะหรือสัญญาณในระหว่างการปฏิบัติทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

ภายหลังจากที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามขั้นตอนที่ 1 - 4 ได้ถูกต้อง 90% ขึ้นไป ครูจะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเองอย่างอิสระ โดยครูจะให้จังหวะหรือสัญญาณในการที่นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญ

ขั้นที่ 6 สรุป

ครูและนักเรียนสรุปถึงสาระสำคัญของบทเรียน เนื้อหาที่เรียนไปแล้ว

การสอนแบบดีไอนั้น นักเรียนจำเป็นที่จะต้องผ่านทักษะตามขั้นตอนแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถข้ามไปยังขั้นตอนต่อไปอีกได้ ในการให้สัญญาณครูต้องแจ้งให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้าว่าในบทเรียนที่กำลังจะเรียนนี้ จะใช้สัญญาณใดในการกระตุ้นเตือนให้นักเรียนพร้อมที่จะเรียนและฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและเกิดความชัดเจนในการปฏิบัติ

3.3 การใช้สัญญาณ (Signal)

การใช้สัญญาณหรือการให้จังหวะ เป็นการช่วยกระตุ้นหรือทำให้นักเรียนเกิดความพร้อม ใช้สัญญาณก่อนที่เรียนหรือก่อนที่จะตอบ โดยครูต้องแจ้งให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้าก่อนว่าในการเรียนบทเรียนนั้นๆ จะใช้สัญญาณใดในการที่จะให้นักเรียนทุกคนภายในกลุ่มตอบพร้อมกัน และช่วยฝึกให้นักเรียนเกิดความชำนาญในการฝึกปฏิบัติทักษะ ซึ่งมีผู้กล่าวถึงการใช้สัญญาณไว้ดังนี้

มาร์แซน มาร์เทลล่า เอน อี; สโลคัม ที เอ และ มาร์เทลล่า อาร์ ซี (Marchand-Martella N.E.; Slocum,T.A.; & Martella,R.C. 2004: 45-47) กล่าวว่า การใช้สัญญาณเป็นการช่วยให้นักเรียนทั้งกลุ่มตอบพร้อมกันภายในเวลาที่จำกัด และนักเรียนไม่ต้องคอยมองครูเพียงอย่างเดียว สัญญาณอาจเป็นจังหวะหรือเสียง ทั้งนี้ จะทำให้นักเรียนสามารถตอบพร้อมๆ กันคนอื่นได้ แต่ถ้า

นักเรียนบางคนตอบเสียงเบา ครูต้องเป็นผู้คอยกระตุ้นให้นักเรียนตอบ หรือถ้ามีนักเรียนตอบผิด จะทำให้ครูได้รับข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนว่ามีข้อผิดพลาดตรงไหน การใช้สัญญาณแต่ละบทเรียนครูจะเป็นผู้บอกนักเรียนก่อนที่จะเรียนว่า ในบทเรียนนั้น ครูจะใช้สัญญาณในการตอบพร้อมกันอย่างไร อาจเป็นการเคาะโต๊ะ การตีดนิ้ว การชี้ไปที่ตัวหนังสือ หรือการพูด

สถาบันการสอนตรงแห่งชาติ (National Institute Direct Instruction. 2005:

Online) ได้เขียนถึงวัตถุประสงค์ของการให้สัญญาณ ไว้ดังนี้

1. การเคาะให้สัญญาณเพื่อให้นักเรียนพร้อมที่จะตอบ ส่วนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก็พร้อมที่จะฟัง และป้องกันไม่ให้นักเรียนที่เรียนเก่งตอบเร็วกว่าคนอื่น ให้ตอบพร้อมกัน
2. ครูจะไม่ชี้ไปที่คนใดคนหนึ่ง ทุกคนในกลุ่มจะทำไปพร้อมๆ กัน
3. ถ้ามีนักเรียนคนใดคนหนึ่งตอบผิด ทั้งกลุ่มจะตอบพร้อมกันทั้งหมด
4. ครูจะไม่กล่าวโทษนักเรียนที่ตอบไม่ถูก

การให้สัญญาณก่อนที่จะสอนหรือก่อนที่จะให้นักเรียนตอบนั้น เป็นการกระตุ้นเตือนให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน หรือพร้อมที่จะฟัง อีกทั้งช่วยให้นักเรียนสามารถฝึกปฏิบัติทักษะจนเกิดความชำนาญได้ โดยครูจะเป็นผู้คอยให้สัญญาณในจังหวะที่เร็วขึ้นเมื่อนักเรียนมีความพร้อมในระดับหนึ่ง

3.4 ประโยชน์ของการสอนแบบดีไอ

โดนัล ซี ออริชและคนอื่นๆ (Planning for Direct Instruction: Design Format. 2005:

Online citing Donald C. Orlich, et al. 1994.) กล่าวถึงข้อดีของการสอนแบบดีไอ ไว้ดังนี้

1. นักเรียนทุกคนในชั้นได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
2. มีครูคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด
3. เป็นการสอนที่ใช้เวลาอย่างคุ้มค่า
4. นักเรียนมีโอกาสตอบคำถามครูตลอดเวลา ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียน

5. ครูตอบคำถามนักเรียนทุกคน

6. ครูมีโอกาสนำปฏิริยาการตอบสนอง การตอบคำถามของนักเรียนมาปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

7. นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียน

8. ครูใช้เวลาในการเตรียมการสอนน้อย

9. ครูได้ใช้วิธีการในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน

10. นักเรียนใช้เวลาอย่างคุ้มค่าและเท่าเทียมกันตลอดช่วงกิจกรรม

อลาบามา เฟดเดอเรชัน (Alabama Federation.2006: Online) ได้ศึกษาถึงประโยชน์ของการสอนแบบดีไอไว้ว่า การสอนแบบดีไอมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีหลักฐานทางการวิจัยพบว่า การสอนแบบดีไอจะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ประสบความสำเร็จทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ และยังช่วยให้เด็กที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ชอบก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลงได้ ดังนั้นการสอนแบบดีไอจึงมีความสำคัญสำหรับเด็กที่เรียนอ่อน เพราะการสอนแบบดีไอมีขั้นตอนที่ชัดเจนและต้องมีการสอนตามลำดับ และทำให้นักเรียนทราบว่าเรียนหนังสืออย่างไรจึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้อย่างกระจ่างแจ้ง

วีระเดช เชื้อนาม (2547: 237) ได้กล่าวข้อดีของการสอนแบบดีไอ ไว้ดังนี้

1. นักเรียนทุกคนได้รับความรู้และทักษะพื้นฐานตามที่กำหนดไว้ในเป้าหมายแต่อาจใช้เวลาแตกต่างกัน
 2. ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน พร้อมทั้งได้รับการเสริมแรงจากผู้สอน
 3. เป็นวิธีการที่ช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการอ่าน กระบวนการคณิตศาสตร์
- กฎไวยากรณ์ โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาทางด้านสังคม
4. ฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้โดยไม่มีข้อผิดพลาดหรือผิดพลาดน้อยที่สุด
 5. การวัดและประเมินผล ง่ายไม่ซับซ้อน เพราะประเมินจากพฤติกรรมหรือทักษะขั้นพื้นฐาน

จะเห็นว่าการสอนแบบดีไอ ช่วยนักเรียนสามารถฝึกทักษะจนเกิดความชำนาญและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนตลอดเวลา การสอนแบบดีไอจะเกิดประโยชน์สูงสุดก็ต่อเมื่อ ครูและนักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนจนครบถ้วน

3.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ

3.5.1 ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการสังเกตและเลียนแบบของอัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura. 1977)

แบนดูรามีความเชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนมากเป็นการเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเลียนแบบและมีความเห็นว่า ทั้งสิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่าๆ กัน คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเราอยู่เสมอ การเรียนรู้จึงเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมซึ่งต่างมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modelling) ซึ่งตัวแบบ

ไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ การดูหรือจากหนังสือก็ได้

เบนดูรา ได้อธิบายถึงกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้โดยตัวแบบว่ามีทั้งหมด 4 อย่างคือ

1. กระบวนการความใส่ใจ (Attention)

ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าผู้เรียนไม่มีความใส่ใจ การเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบก็จะเกิดขึ้น

2. กระบวนการจดจำ (Retention)

การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตสามารถที่จะเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ ก็เพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว จึงเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้ แม้เวลาจะผ่านไปนาน และถ้าผู้เรียนมีโอกาที่จะได้เห็นตัวแบบที่จะต้องเรียนซ้ำ ก็จะเป็นการช่วยให้ความจำดียิ่งขึ้น

3. กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง (Reproduction)

กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแปรสภาพ (Transfrom) ภาพพจน์ (Visual Image) หรือสิ่งที่จำไว้เป็นการเข้ารหัสถ้อยคำ (Verbal Coding) ในที่สุดก็แสดงออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ ปัจจัยที่สำคัญของกระบวนการนี้คือ ความพร้อมทางด้านร่างกายและทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเลียนแบบของผู้เรียน ถ้าหากผู้เรียนไม่มีความพร้อมก็จะไม่สามารถที่จะจำพฤติกรรมเลียนแบบได้

4. กระบวนการจูงใจ (Motivation)

แรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกตเนื่องมาจากความคาดหวังว่า การเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับแรงเสริมหรือรางวัล หรืออาจนำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างมาให้ รวมทั้งการคิดว่าการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนหลีกเลี่ยงปัญหาได้ ในห้องเรียนเวลาครูให้รางวัลหรือลงโทษพฤติกรรมของนักเรียนคนใดคนหนึ่ง นักเรียนทั้งห้องก็จะเรียนรู้โดยการสังเกตและเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมหรือไม่แสดงพฤติกรรม

ปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกต

1. ผู้เรียนจะต้องมีความใส่ใจ (Attention) ที่จะสังเกตตัวแบบ ไม่ว่าเป็นการแสดงโดยตัวแบบจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ ถ้าเป็นการอธิบายด้วยคำพูดผู้เรียนก็ต้องตั้งใจฟังหรือถ้าจะต้องอ่านคำอธิบายก็ต้องมีความตั้งใจที่จะอ่าน
2. ผู้เรียนจะต้องเข้ารหัสหรือบันทึกสิ่งที่สังเกตหรือสิ่งที่รับรู้ไว้ในความจำระยะยาว
3. ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ และควรจะทำซ้ำเพื่อจะให้จำได้
4. ผู้เรียนจะต้องรู้จักประเมินพฤติกรรมของตนเองโดยใช้เกณฑ์ (Criteria) ที่ตั้งขึ้นด้วยตนเองหรือโดยบุคคลอื่น

3.5.2 ทฤษฎีการเรียนรู้จากการฝึกของธอร์นไดค์ (Edward L.Thorndike: 1875 -1949)

การเรียนรู้จากการฝึกเป็นหนึ่งในสามกฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ซึ่งทำการทดลองเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองและสรุปเป็นกฎการเรียนรู้ ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง สภาพความพร้อมหรือความมีวุฒิภาวะของผู้เรียนทั้งทางร่างกาย อวัยวะต่างๆ ในการเรียนรู้และจิตใจ รวมทั้งพื้นฐานประสบการณ์เดิม สภาพความพร้อมของหู ตา ประสาท สมอง กล้ามเนื้อ ประสบการณ์เดิมจะเกี่ยวข้องกับความรู้อะไรหรือสิ่งใหม่ ตลอดจนความสนใจ ความเข้าใจต่อสิ่งที่เรียน ถ้าผู้เรียนมีความเข้าใจตามองค์ประกอบต่างๆ ดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง กฎแห่งการฝึกหัด แบ่งออกเป็น

2.1 กฎแห่งการใช้ (Law of Use) หมายถึง การฝึกฝน การตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่เสมอ ย่อมทำให้เกิดพันธะที่แน่นแฟ้นระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งเมื่อได้เรียนรู้สิ่งใดแล้ว ได้นำไปใช้อยู่เป็นประจำ ก็จะทำให้ความรู้ยังคงทนถาวรและไม่ลืมและไม่ลืม

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disuse) หมายถึง การไม่ได้ฝึกฝนหรือไม่ได้ใช้ ไม่ได้ทำบ่อยๆ ย่อมทำให้ความมั่นคงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองอ่อนกำลังลงหรือความเข้มข้นลง เมื่อบุคคลได้เกิดการเรียนรู้แล้ว ไม่นำไปใช้หรือไม่เคยใช้ อาจทำให้ลืมหรือทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร

3. กฎแห่งความพอใจ (Law of Effect) กฎนี้เป็นผลทำให้เกิดความพอใจ กล่าวคือ เมื่อได้รับความพอใจจากผลของการกระทำก็จะเกิดผลดีกับการเรียนรู้ ทำให้อยากเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น และในทางตรงกันข้าม ถ้าได้รับผลที่ไม่น่าพอใจก็จะทำให้ไม่อยากรู้หรือเบื่อหน่าย และเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้ (สวคนธ์ เกิดผล. 2546: 49-51; อ้างอิงจาก อารี พันธุ์มณี. ม.ป.ป.: 123 -124)

3.5.3 ทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ (B.F.Skinner: 1904 - 1997)

บี เอฟ สกินเนอร์ เป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยา ผู้ตั้งทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning หรือ Instrumental Conditioning) ซึ่งเน้นถึงการเสริมแรง (Reinforcement) ว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้โดยกล่าวว่า “พฤติกรรมใดก็ตาม ถ้าได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมนั้นก็มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำๆ อีก ส่วนพฤติกรรมใดที่ไม่ได้รับการเรียนเสริมแรงพฤติกรรมนั้นก็จะค่อยๆ ลดลงและเลือนหายไปไปในที่สุด” การเรียนรู้จากการวางเงื่อนไขโดยอาศัยการเสริมแรงไม่ว่าจะเป็นรางวัลหรือการลงโทษก็ตามควบคู่กันไป ซึ่งสกินเนอร์ได้สรุปผลการทดลองเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ไว้ว่า สิ่งมีชีวิตไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ เมื่อทำพฤติกรรมใดก็ตามและได้ผลตอบแทนเป็นที่น่าพอใจ สิ่งมีชีวิตนั้นก็จะเกิดกำลังใจที่จะทำพฤติกรรมนั้นต่อไปอีก ซึ่งทฤษฎีนี้ สกินเนอร์ได้เน้นถึงความสำคัญของการเสริมแรงในทางบวกเป็นหลัก (สวคนธ์ เกิดผล. 2546: 51; อ้างอิงจาก พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 123 -124)

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบดีไอ

คุก (Cook. 2002: Abstract) ได้ศึกษาผลการใช้โปรแกรมการสอนอ่านแบบดีไอกับนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาในการอ่านที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียน 2-3 ชั้นปี โดยเฉพาะการอ่านจับใจความ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสอนดีไอจะช่วยให้นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีทักษะในการอ่านดีขึ้นหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียน 2-3 ชั้นปี สอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ใช้เวลาในการสอนวันละ 45 นาที เป็นเวลา 90 วัน รูปแบบการทดลองเป็นแบบ One Group Pretest and Posttest เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบเป็นแบบทดสอบของวูดค็อก (Woodcock Reading Mastery Test) เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน จับใจความ ผลการวิจัย พบว่า เด็กกลุ่มเสี่ยงมีความสามารถในการอ่านดีขึ้นโดยเฉลี่ย 2.7 ชั้นปี

ฟอร์เนสและคณะ (Marchand-Martella, Nancy; Diane, Kinder; & Kubina, Richard. 2005: 7; citing Forness; et al. 1997. Teaching Exceptional Children. pp. 4-9) ที่ได้ศึกษาวิธีการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านเบื้องต้นแก่เด็ก พบว่า วิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กในกลุ่มเสี่ยง เนื่องจากวิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีลำดับขั้นตอนที่ละขั้นที่สามารถสอนเนื้อหาในหลักสูตรได้เป็นอย่างดีและทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเรียน

มาแซน มาเทลล่า แนนซี อี; ไดแอน คินเดอร์และริชาร์ด คูบินา (Marchand-Martella, Nancy. E.; Diane, Kinder; & Richard, Kubina. 2005: 7) ได้ศึกษาการสอนแบบดีไอ พบว่าเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเมื่อใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นอีก 1 ใน 7 วิธีที่ผ่านการทดลองแล้วว่ามีประสิทธิภาพจริง โดยรูปแบบการสอนเหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา เป็นวิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ทำให้การสอนอ่านเบื้องต้นประสบผลสำเร็จ

มีแกนและเกรกอรี (Meagan & Gregory. 2003: Online) ได้ศึกษาทัศนคติของครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนซูเบิร์บทางเหนือของเมืองอเดลไลด์ ประเทศออสเตรเลีย ถึงวิธีการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) จากการใช้แบบสำรวจความคิดเห็น พบว่าทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนแบบดีไอร้อยละ 81 ที่มีทัศนคติในทางบวก การแสดงทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนแบบดีไอมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการสอนของครูและเครื่องมือที่ใช้ในการวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของการสอนแบบดีไอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโรเซนชานน์ 1995) รายงานว่า ครูเพศหญิงมีทัศนคติในทางบวกมากกว่าครูเพศชาย จากการวิเคราะห์รายละเอียดของแบบสอบถามแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับการสอนแบบดีไอ ว่าสามารถใช้ได้ผลดีกับนักเรียนทั้งหมด

สถาบันวิจัยนโยบายวิสคอนซิน (Wisconsin Policy Research Institute, 2002: 47) ได้ศึกษาวิธีการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านเบื้องต้นแก่เด็ก มีครุนำมาใช้ในโรงเรียนประถมศึกษามาแล้วและประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีมาก เนื่องจากเป็นวิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพที่นำมาใช้ในการสอนอ่านออกเสียงและอ่านจับใจความ ยิ่งไปกว่านั้นวิธีการสอนแบบดีไอยังช่วยส่งเสริมให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านด้วย ซึ่งโรงเรียนต่างๆ ในมลรัฐวิสคอนซิน ใช้วิธีการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านเบื้องต้นและการสอนซ่อมเสริม พบว่า หากเด็กได้รับการสอนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพในช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 จะทำให้เด็กสามารถอ่านได้ดีขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องสอนซ่อมเสริมในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4 และหากมีการนำวิธีการสอนแบบดีไอใช้อย่างกว้างขวางจะทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีจำนวนลดน้อยลงถึงร้อยละ 25 ซึ่งนอกจากจะช่วยให้เด็กอ่านดีขึ้นแล้วยังช่วยประหยัดงบประมาณในการสอนซ่อมเสริมให้กับเด็กอีกด้วย

อดัมและอิงเกลแมน (Marchand-Martella, Nancy. E.; Diane, Kinder; & Richard, Kubina. 2005: pp. 5; citing Adams and Engelmann. 1996: unpage) ได้วิเคราะห์งานวิจัยจำนวน 37 ชิ้น โดยเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบดีไอกับการสอนวิธีอื่นๆ พบว่า วิธีการสอนแบบดีไอเกี่ยวข้องและมีประโยชน์กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ทั้งชายและหญิง มีระดับปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม ตำบลทับทึง อำเภอนหนองแสง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการรับและแปลผลข้อมูล (ครป.) แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน (สปร.) ของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และคู่มือประเมินความสามารถทางเชาวนปัญญา สำหรับเด็กอายุ 2 – 15 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546) ซึ่งมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. คัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แบบทดสอบความสามารถในการรับและแปลผลข้อมูล (ครป.)

แบบทดสอบความสามารถในการรับรู้และแปลผลข้อมูล ประกอบด้วยคำถามจำนวน 57 ข้อ สำรวจปัญหาเด็กใน 8 ด้านใหญ่ คือ ด้านการฟัง ด้านสายตา ด้านการจัดหมวดหมู่ ด้านความคิดรวบยอด ด้านความเร็ว ด้านการเคลื่อนไหว ด้านการรับรู้ทางสังคม และด้านสมาธิ ซึ่งมีคะแนนรวมจุดตัดตั้งแต่ 121 ขึ้นไป จึงถือว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ในขั้นนี้จะพบเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หรือเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนได้ (EMR) ดังนั้นจึงต้องทำการคัดแยกในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 ใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน (สปร.)

เป็นแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน โดยสำรวจปัญหาทางการเรียน 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน มีข้อย่อย 20 ข้อ ด้านคณิตศาสตร์ มีข้อย่อย 30 ข้อและด้านการเขียนสะกดคำ มีข้อย่อย 30 ข้อ รวมทั้งหมด 80 ข้อ โดยใช้เกณฑ์การตัดสินคะแนนรวมทั้ง 3 ด้านที่จุดตัด 199 ขึ้นไป จึงถือว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ นำผลทั้ง 2 ชั้น มาวิเคราะห์ข้อมูล บันทึกและทำการเก็บข้อมูลในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง

พบผู้ปกครองเพื่อสัมภาษณ์ ก่อนการสัมภาษณ์ให้ผู้ปกครองกรอกแบบซักประวัติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กมากที่สุด ประเด็นสัมภาษณ์ผู้ปกครองคือ ความสามารถในการด้านการอ่านว่าเด็กมีปัญหาอย่างไร แล้วจึงนำมาเป็นข้อมูลเพื่อสรุปประเด็นปัญหา

ขั้นที่ 4 ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล

ครูสร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับการอ่าน โดยเลือกคำยากที่เป็นคำพื้นฐานในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) มาทดสอบ ครูตรวจผลการทดสอบเพื่อหาความบกพร่อง และนำข้อมูลทั้ง 4 ชั้น มาประมวลแล้วพิจารณาว่าข้อมูลสอดคล้องกันหรือไม่

2. ประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญา

การประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็กที่ได้รับการคัดแยกแล้ว โดยผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการอบรมการใช้คู่มือประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญา สำหรับเด็กอายุ 2 – 15 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546)

3. นำข้อมูลมาสรุปเพื่อตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ที่สร้างขึ้น มีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีสอนแบบดีไอ เทคนิค วิธีการที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ตลอดจนหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาไทย จากผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้และผู้เชี่ยวชาญในด้านการศึกษาพิเศษ
- 1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1 – ป.3) ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
- 1.3 นำคำยากที่เป็นคำศัพท์พื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1 – ป.3) มาทดสอบเพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน ว่ามีปัญหาในการอ่านคำใดมากที่สุด แล้วนำคำที่นักเรียนอ่านผิดมาก มาใช้จัดทำเป็นเนื้อหาในการจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้
- 1.4 กำหนดเนื้อหาและจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบดีไอ
- 1.5 กำหนดรูปแบบและวิธีการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือจันทร์, พุธ, ศุกร์ วันละประมาณ 30 นาที รวม 24 ครั้ง
- 1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอที่สร้างขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน เพื่อดูความถูกต้องเหมาะสม
- 1.7 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
- 1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน

แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน เป็นบัตรคำ เป็นการทดสอบความสามารถในการอ่านคำทีละคำ ซึ่งใช้ขั้นตอนการสร้างและการคุณภาพของแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ได้แบบทดสอบ ที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- 2.1 ศึกษาหลักสูตรและคู่มือครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1–ป.3) ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อศึกษาคำพื้นฐานในระดับช่วงชั้นที่ 1
- 2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้และการประเมินผลด้านการอ่าน จากหนังสือที่เกี่ยวกับการสอนอ่านเด็กที่มีความต้องการพิเศษจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน โดยนำคำศัพท์พื้นฐานที่เป็นคำยากในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1-ป.3) ซึ่งเป็นบัตรคำ ให้นักเรียนอ่านทีละคำ จำนวน 36 คำ

2.4 นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 1 คน ด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 1 คน และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 1 คน พิจารณาตรวจสอบลงความเห็นว่าเป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านแต่ละข้อตรงกับวัตถุประสงค์หรือไม่ นำคะแนนผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ไว้ดังนี้

+1 = สำหรับคำที่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดตรงตามจุดประสงค์

0 = สำหรับคำที่ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดตรงตามจุดประสงค์

-1 = สำหรับคำที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

2.5 คัดเลือกคำในแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ข้อที่มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยใช้สูตร คือ

$$\text{สูตรหาค่า IOC} = \frac{ER}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำกับจุดประสงค์
 ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.6 คัดเลือกคำในข้อที่มีค่าดัชนีที่คำนวณได้น้อยกว่า 0.50 นำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่

2.7 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน มีดังนี้

อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

อ่านออกเสียงคำไม่ได้ หรือไม่อ่าน ให้ 0 คะแนน

2.8 เกณฑ์การตัดสินระดับความสามารถในการอ่าน โดยพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ร้อยละ 79 ลงมา หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับ
 ต้องปรับปรุง

ร้อยละ 80 – 89 หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับพอใช้

ร้อยละ 90 ขึ้นไป หมายถึง มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี

2.9 นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านที่แก้ไข มาใช้ในการทดลองกับนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design (ลิ้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538: 249) จำนวน 1 กลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง ดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ

E	แทน	นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ
T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนการทดลอง
T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถในการอ่านหลังการทดลอง

ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1- ป.3) ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม ตำบลทับกุง อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี เพื่อดำเนินการทดลองในโรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม
2. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน บันทึกคะแนนผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของนักเรียนก่อนการทดสอบไว้เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
3. ดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตามกำหนดการสอน ดังนี้

ตาราง 2 การดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

สัปดาห์ที่	วัน	แผนการจัดการเรียนรู้
-	จันทร์ , อังคาร	ทดสอบก่อนการทดลอง
1	จันทร์	มือ
	พุธ	งาน
	ศุกร์	หาบ
2	จันทร์	ขาย
	พุธ	ฝาก
	ศุกร์	ดาว
3	จันทร์	คืน
	พุธ	ตั้ง
	ศุกร์	ถุง
4	จันทร์	บิน
	พุธ	แบบ
	ศุกร์	ปูน
5	จันทร์	ลิง
	พุธ	ฟุ้ง
	ศุกร์	พัด
6	จันทร์	แมว
	พุธ	แสง
	ศุกร์	ผัก
7	จันทร์	หุบ
	พุธ	ทับ
	ศุกร์	คม
8	จันทร์	นก
	พุธ	อ่าน
	ศุกร์	บาย
-	จันทร์ , อังคาร	ทดสอบหลังการทดลอง

4. เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนรู้ครั้งสุดท้ายแล้ว ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านฉบับเดียวกับแบบทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนการทดลองและบันทึกผลคะแนน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ , คะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านจากระดับคะแนน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538: 73)

1.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน โดยวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการทดลองใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ใช้สูตร The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 92)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

การวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตร IOC (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2527: 249)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{ER}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำกับจุดประสงค์
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean)

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{EX}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

EX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541:

76) คำนวณได้จากสูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

N แทน จำนวนนักเรียน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

2.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

$$\text{สูตร } D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

X แทน คะแนนของการทดสอบก่อนการทดลอง

Y แทน คะแนนของการทดสอบหลังการทดลอง

โดยมีลำดับขั้นตอนในการคิด ดังนี้

1. หาค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ โดยคิดเครื่องหมาย
2. นำข้อมูลที่ได้มาเรียงลำดับจากน้อยไปมาก โดยให้ค่าน้อยที่สุดในอันดับที่ 1 (จัดอันดับโดยไม่คิดค่าเครื่องหมาย)
3. หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายลบ
4. พิจารณาให้ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่าเป็นค่า T ที่จะทำการทดสอบ (โดยไม่คิดเครื่องหมาย)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T	แทน	สถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ

The Wilcoxon Matched Paris Signed – Ranks Test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ

คนที่	จำนวนและร้อยละของคำที่อ่านถูก จากทั้งหมด 36 คำ					
	ก่อนการ ทดลอง	ร้อยละ	ความหมายของ คะแนน	หลังการ ทดลอง	ร้อยละ	ความหมายของ คะแนน
1	13	36.11	ปรับปรุง	33	91.67	ดี
2	21	58.33	ปรับปรุง	36	100	ดี
3	18	50.00	ปรับปรุง	36	100	ดี
4	13	36.11	ปรับปรุง	34	94.44	ดี
5	10	27.78	ปรับปรุง	35	97.22	ดี
$\bar{X}$	15	41.67	ปรับปรุง	34.80	96.67	ดี
S.D	1.30					

จากตาราง 3 พบว่าความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ มีความสามารถในการอ่านก่อนการทดลอง ค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 41.67 อยู่ในระดับปรับปรุง หลังการทดลองค่าคะแนนเฉลี่ยคิดคิดเป็นร้อยละ 96.67 อยู่ในระดับดี และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.30

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังได้รับวิธีการสอนแบบดีไอ

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

คนที่	คะแนน		ผลต่าง ของคะแนน (Y-X)	ลำดับที่ ความแตกต่าง	ลำดับตามเครื่องหมาย	
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			บวก	ลบ
1	13	33	20	3	+3	
2	21	36	15	1	+1	
3	18	36	18	2	+2	
4	13	34	21	4	+4	
5	10	35	25	5	+5	
					T+ = 15	T- = 0
T = 0*						

* $p < .05$ ($T_{(.05,5)} = 0$)

จากตาราง 4 พบว่า ภายหลังจากที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการสอนแบบดีไอ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนแบบดีไอ มีความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หลังการทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ทั้งชายและหญิง มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้านสามเหลี่ยม ตำบลทับกุง อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการรับและแปลผลข้อมูล (ครป.) แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน (สปร.) ของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และคู่มือประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญา สำหรับเด็กอายุ 2 – 15 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ จำนวน 24 แผน
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน จำนวน 36 คำ

วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 กับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองเป็นรายบุคคล (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน บันทึกคะแนนผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของนักเรียน ก่อนการทดสอบไว้เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
2. ดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเอง ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ทุกวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ วันละประมาณ 30 นาที รวม 24 ครั้ง
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองเป็นรายบุคคล (Post-test) ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านฉบับเดียวกับแบบทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนการทดลองและบันทึกผลคะแนน
4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่าน มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติพื้นฐาน ซึ่งได้แก่ ค่าร้อยละ , ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การสอนอ่านกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบ ดีไอ ทำให้เด็กเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการอ่าน ดังนี้

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านหลังจากได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไออยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 96.67
2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบ ดีไอสูงกว่าก่อนการสอนแบบดีไอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ พบว่า

1. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) มีความสามารถในการอ่านหลังจากได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี เนื่องจากวิธีการสอนแบบดีไอสามารถสอนเนื้อหาได้ในเวลาที่กำหนด เด็กสามารถเรียนรู้จากการอธิบายหรือสาริตของครูอย่างกระชับและชัดเจน เมื่อครูแน่ใจว่าเด็กเข้าใจเนื้อหาหรือทักษะที่ครูได้อธิบายไปแล้ว เด็กจะฝึกปฏิบัติ โดยมีครูคอยควบคุม ดูแลอย่างใกล้ชิด จนเด็กสามารถปฏิบัติเองได้โดยอิสระ และเมื่อเด็กได้ฝึกปฏิบัติทักษะซ้ำๆ บ่อยๆ เด็กก็จะเกิดความชำนาญในทักษะนั้นๆ ได้ในเวลาที่กำหนด สอดคล้องกับงานวิจัยของสถาบันวิจัยนโยบายวิสคอนซิน (Wisconsin Policy Research Institute, 2002: 47) ได้ศึกษาการใช้วิธีการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านเบื้องต้นในมลรัฐวิสคอนซิน พบว่า วิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสอนอ่านเบื้องต้นและการสอนซ่อมเสริม และยังส่งเสริมให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน โดยได้นำวิธีการสอนแบบดีไอมาสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 โรงเรียน ผลการทดลองสอนอ่านเป็นที่น่าพอใจ และโรงเรียนต่างๆ ในมลรัฐวิสคอนซิน จึงได้นำวิธีการสอนแบบดีไอมาใช้ในการสอนอ่าน พบว่า หากเด็กได้รับการสอนที่มีประสิทธิภาพในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 จะทำให้เด็กอ่านได้ดีขึ้น จึงไม่จำเป็นต้องสอนซ่อมเสริมในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 และหากมีการนำวิธีการสอนแบบดีไอไปใช้ในการสอนอย่างกว้างขวาง จะทำให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ลดลงถึงร้อยละ 25 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมาแซน มาเทลล่า แนนซี อี; ไดแอน คินเดอร์และริชาร์ด คูบินา (Marchand-Martella, Nancy. E.; Diane, Kinder; & Richard, Kubina. 2005: 7) ได้ศึกษาการสอนแบบดีไอ พบว่าเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเมื่อใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นอีก 1 ใน 7 วิธีที่ผ่านการทดลองแล้วว่า มีประสิทธิภาพจริง โดยรูปแบบการสอนเหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กที่ด้อยโอกาส

ทางการศึกษา เป็นวิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ทำให้การอ่านเบื้องต้นประสบผลสำเร็จ โดยทิสนา แชมมณี (2547: 113) ได้กล่าวว่าการสอนแบบดีไอเป็นการสอนที่มุ่งให้เด็กได้เกิดทักษะต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งครูต้องนำเสนออย่างกระชับ ชัดเจน การสอนแบบดีไอนี้ได้รับการนำไปใช้และพิสูจน์ทดสอบแล้วว่ามีประสิทธิภาพจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบดีไอสูงกว่าก่อนการสอนแบบดีไอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากวิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ซึ่งในการสอนครูจะสอนให้เด็กเกิดทักษะทีละขั้นตอน จึงจะสอนในทักษะในขั้นตอนต่อไปตามลำดับ หากเด็กไม่สามารถปฏิบัติทักษะตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ครูจะไม่ข้ามไปสอนทักษะในขั้นตอนต่อไปโดยเด็ดขาด โดยครูจะต้องทบทวน อธิบาย หรือสาธิตทักษะในขั้นตอนนั้นๆ จนเด็กสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องครูจึงจะสอนทักษะในขั้นตอนต่อไป ในการสอนแบบดีไอนี้ทำให้ครูมั่นใจได้ว่าเด็กสามารถปฏิบัติทักษะตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ได้จริง จนก่อให้เกิดความชำนาญได้ในที่สุด สอดคล้องกับมีสซ์ (Meese, 2001: 55) ที่ได้กล่าวไว้ว่าการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีลำดับขั้นที่ชัดเจนสอนได้รวดเร็วและสอนในกลุ่มย่อย สามารถสอนเนื้อหาในหลักสูตรได้เป็นอย่างดีและทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเรียน และอลาบามา เฟดเดอเรชั่น (Alabama Federation, 2006:Online) ได้ศึกษาวิธีการสอนแบบดีไอไว้ว่า การสอนแบบดีไอมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และมีหลักฐานทางการวิจัยพบว่า การสอนแบบดีไอจะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ประสบความสำเร็จทางวิชาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ และยังช่วยให้เด็กที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ขอบก่อกวนในชั้นเรียน สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลงได้ ดังนั้นการสอนแบบดีไอจึงมีความสำคัญสำหรับเด็กที่เรียนอ่อน เพราะการสอนแบบดีไอนี้มีขั้นตอนที่ชัดเจนและต้องมีการสอนตามลำดับ และทำให้นักเรียนทราบว่าเรียนหนังสืออย่างไรจึงจะสามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้อย่างกระจ่างแจ้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของของฟอร์เนสและคณะ (Marchand-Martella, N.E; Diane, Kinder;& Richard, Kubina. 2005: 7; citing Forness; et al. 1997. Teaching Exceptional Children. pp. 4-9) ที่ได้ศึกษาวิธีการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านเบื้องต้นแก่เด็ก พบว่า วิธีการสอนแบบดีไอเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กในกลุ่มเสี่ยง และคุก (Cook, 2002: Abstract) ที่ได้ศึกษาการใช้โปรแกรมการสอนแบบดีไอในการสอนอ่านกับเด็กกลุ่มเสี่ยง พบว่า เด็กกลุ่มเสี่ยงมีความสามารถในการอ่านดีขึ้นโดยเฉลี่ย 2.7 ชั้นปี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้ว วิธีการสอนแบบดีไอยังมีจุดเด่นที่น่าสนใจอีก 3 ประการ ที่ทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนได้ดีขึ้น ดังนี้

1. การใช้สัญญาณ (Signal)

การใช้สัญญาณเป็นส่วนที่มีความสำคัญในการที่จะช่วยการสอนแบบดีไอประสบความสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการใช้สัญญาณเป็นการช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความพร้อมและเตือนให้เด็กได้คิดว่าถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติ นั่นคืออะไร ทำให้เด็กเกิดความพร้อมที่จะเรียนและสามารถเรียนรู้ทักษะที่ต้องปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและเมื่อครูเร่งจังหวะการให้สัญญาณเร็วขึ้น จึงเป็นช่วยให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติทักษะจนก่อให้เกิดความชำนาญได้ในที่สุด

2. การจัดกลุ่มเรียนขนาดเล็ก (Small Group)

ในการสอนแบบดีไอนั้น ขนาดของกลุ่มเรียนควรเป็นกลุ่มที่มีขนาดเล็กมีจำนวนอยู่ระหว่าง 4-10 คน เนื่องจากการจัดกลุ่มเด็กที่มีขนาดพอเหมาะทำให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดเวลา และต่อเนื่อง ทั้งนี้หากมีจำนวนเด็กที่มากเกินไปอาจทำให้ครูไม่สามารถดูแลการฝึกปฏิบัติทักษะของเด็กได้อย่างทั่วถึงและอาจทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย

3. การเสริมแรง (Reinforcement)

การให้การเสริมแรงในการเรียนการสอนนั้นมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวิธีการสอนแบบดีไอ ครูต้องคำนึงอยู่เสมอว่าครูต้องให้การเสริมแรงในทันทีที่เด็กสามารถปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง การเสริมแรงอาจใช้คำพูดชมเชย หรือเป็นกิริยาอาการ แต่น้ำเสียง และการแสดงออกของครูต้องบ่งบอกว่าครูกำลังชื่นชมเด็กอย่างจริงจัง จะทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเรียน และมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากเด็กปฏิบัติทักษะได้ไม่ถูกต้องครูไม่ควรบอกรด้วยคำพูดที่รุนแรงทำให้เด็กรู้สึกขาดความมั่นใจ เช่นคำว่าผิด, ไม่ถูก เป็นต้น ครูอาจหลีกเลี่ยงใช้คำพูดอื่นที่让孩子รู้ว่าเขาปฏิบัติทักษะไม่ถูกต้อง อาจใช้คำว่า “ลองฝึกปฏิบัติตามครูอีกทีนะ” หรือ “ครูจะสาธิตให้ดูอีกทีหนึ่ง” และในระหว่างการฝึกปฏิบัติทักษะนั้น หากเด็กสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องครูก็ควรรับให้การเสริมแรงทันที

จากการศึกษาพบว่า เด็กมีความสนใจในกิจกรรมและวิธีการสอนแบบดีไอมาก เนื่องจากการสอนที่เด็กทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน อีกทั้งเป็นการสอนที่สามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วในช่วงเวลาที่กำหนด มีลำดับขั้นตอนในการสอนที่ชัดเจน และการใช้สัญญาณเพื่อให้จังหวะในการอ่านกับเด็ก ช่วยให้เด็กความพร้อมและรู้สึกสนุกกับการเรียน และเมื่อให้เด็กฝึกอ่านซ้ำๆ บ่อยๆ การที่ครูให้การเสริมแรงในทันทีที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง จึงทำให้เด็กเกิดความมั่นใจในการอ่านมากขึ้นจนสามารถอ่านได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ ผู้วิจัยพบว่า การที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดีและประสบผลสำเร็จมากที่สุด ควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1.1 การเลือกสถานที่

ควรเลือกสถานที่ที่ใช้ในการสอนควรเป็นสัดส่วน เป็นห้องที่ไม่พลุกพล่าน เงียบและไม่มีสิ่งรบกวนอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เด็กหันไปสนใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว

1.2 การใช้สัญญาณ (Signal)

ควรใช้สัญญาณที่สามารถมองเห็นหรือได้ยินเสียงชัดเจนเพื่อเป็นการช่วยกระตุ้นให้เด็กมีความพร้อมที่จะอ่าน และเมื่อใช้สัญญาณครูต้องแน่ใจว่าเด็กสามารถมองเห็นหรือได้ยินเสียงสัญญาณอย่างชัดเจน

1.3 การเสริมแรง

ควรให้การเสริมแรงในทันทีที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามที่กำหนด สิ่งที่ใช้ในการเสริมแรงอาจเป็นคำชมเชย กริยาท่าทางของครูหรือสิ่งของ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม หากใช้คำชมเชยและกริยาท่าทางของครู ควรทำให้เด็กรู้สึกว่าได้รับการชื่นชมจากครูอย่างจริงใจ

1.4 การจัดกลุ่มเรียน

ควรจัดกลุ่มที่มีขนาดไม่เกิน 10 คน เพราะหากใช้เด็กกลุ่มที่มีจำนวนมากเกินไปจะทำให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยลง อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนได้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาผลของการใช้วิธีการสอนแบบดีไอกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มอื่นๆ เช่น เด็กสมาธิสั้น เป็นต้น

2.2 ศึกษาผลของการใช้วิธีการสอนแบบดีไอกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านประเภทอื่นๆ เช่น การอ่านเข้าใจความหมายของคำ เป็นต้น

2.3 ศึกษาผลของการนำวิธีการสอนแบบดีไอไปใช้กับวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการศึกษานอกโรงเรียน. (ม.ป.ป.). การอ่านสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
กรมวิชาการ. (2546ก). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2546ข). กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กึ่งฟ้า สีนธวัช. (2546). รูปแบบการสอนทางตรง. สืบค้นเมื่อ 31 พฤษภาคม 2549, จาก
<http://Vdo.kku.ac.th/mediacenter-upload/libs/html/1043/kingfa005.pdf>
- จรัสลักษณ์ จิรวินบูลย์. (2546). คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้
ด้านการอ่าน. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา.
- (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาในการ
เรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยการสอนแบบเล่นปนเรียน.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- จินตนา ไบกาซูย์. (2534). ความสำคัญของการอ่าน. ใน หนังสือกับการส่งเสริมการอ่าน.
หน้า 2. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- จรัสลักษณ์ บุญยะกาญจน์. (2523). การอ่านและการพิจารณาหนังสือ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
กรุงเทพการพิมพ์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิต.
- ทศนา แหมมณี. (2547). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาคดล จันทรเพ็ญ. (2539). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์.
- บันลือ พกฤษะวัน. (2543). มิติใหม่ในการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: ไทยจำเพรส.
- (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2546, 11 ธันวาคม). เด็กไทย 6 แสนคนอ่านไม่ออก-เขียนไม่ได้ แนะนำ
ปรับวิธีสอนให้เหมาะสมกับเด็ก. ผู้จัดการรายวัน. สืบค้นเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2548,
 จาก <http://www.rakbankerd.com/hotnewshtml?nid=1188>
- แม่นมาศ ขวลิต, คุณหญิง. (2544). **แนวทางส่งเสริมการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
 บรรณกิจ.
- เยาวลักษณ์ วรรณม่วง. (2544). **การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มี
 ปัญหาในการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน**. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
 (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4.
 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2540). **ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งเน้น
 ประสบการณ์ภาษาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540
 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดมหาสารคาม**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย).
 มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วีระเดช เชื้อนาม. (2545). **การจัดการเรียนรู้แบบชี้นะ ใน หนังสือ 19 วิธีการจัดการเรียนรู้:
 เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ**. สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ. หน้า 230 – 237.
 พิมพ์ครั้งที่ 5. ภาพพิมพ์.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). **แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ:
 ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2540). **ปัญหาย่อยยากทางการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: พรานนกการพิมพ์.
- ศรีรัตน์ เจริญจันทร์. (2536). **การอ่านและการสร้างนิสัยการอ่าน**. กรุงเทพฯ:
 ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). **จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
 หมอชาวบ้าน
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2545). **ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี: ปัญหาทางการเรียนรู้
 ที่แก้ไขได้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สถาบันนักเรียน. (2548). **คุณค่าของการอ่าน**. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 มกราคม 2548,
 จาก <http://www.childthairesearch.org/result/index.htm>

- สนิท ตั้งทวี. (2538). **การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- สมคิด บุญบูรณ์. (2546). **การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวคนธ์ เกิดผล. (2546). **การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการใช้วิธี Modelled Reading**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536, พฤศจิกายน). **จุดมุ่งหมายของการอ่าน ใน โครงการความรู้หนังสือประเทศไทย เอกสารทางวิชาการเนื่องในประถมศึกษาสัมพันธ์ ครั้งที่ 11**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). **การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). **คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- อัจจรา นาคทรัพย์. (2546). **การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Alabama Federation. (2006, March). **Tips for Teachers**. Retrieved March 7, 2006, from http://www/afces/org/tipsforteachers/tips_d4.html
- Bender, William N. (1993). **Teaching Students with Mild Disabilities**. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Cartwright, Phillips G.; Cartwright, Carol A.; & Majorie E. (1995). **Educating Special Learners**. 4th ed. California USA: Wadsworth.
- Cook, David E. (2002). **The Effect of a Direct, Instruction Reading Program on Student as at Risk**. Retrieved December 7, 2005, from www.cambridgecollege.edu/Library/upload/CAGS-1LP%20Sample.pdf

- Interventionalcentral. (2002). **Introducing Academic Strategies to Student: A Direct Instruction Approach**. Retrieved December 7, 2005, from <http://www.interventionalcentral.org/htmldocs/interventions/rdngcompr/dirinstr.shtml/Teachers>
- Lynn S. Snyder; Doris M. Downey. (1991). **The Language-Reading Relationship in Normal and Reading-Disabled Children**. Retrieved December 24, 2006, from <http://jslhr.asha.org/cgi/content/abstract/34/1/129>
- Marchand-Martella, Nancy E.; Slocum, Timothy A.; & Martella, Ronald C. (2004). **Introduction to Direct Instruction**. Boston USA: Pearson Education.
- (2005). **Special Education and Direct Instruction: an Effective Combination**. Retrieved December 26, 2005, from <http://www.sraonline.com/download/di/Special.ed.pdf>
- Mary, Ellen Drecktran and Chiang Bertram. (1997). **Instructional Strategies Used by General Educators and Teachers of Students with Learning Disability**. *Journal of Remedial and Special Education*. 18: 174 -178.
- Meagan, Demant S. & Gregory, Yates C.R.. (2006). **Primary Teachers' Attitudes Toward the Direct Instruction Construct**. Retrieved April 28, 2006, from www.unisanet.unisa.edu.au/edpsych/research/Attitudes_to_%20direct_instruction.pdf
- Meese, Ruth Lyn. (2001). **Teaching Learners with Mild Disabilities: Integrating Research and Practice**. 2nd ed. Belmont: Wadsworth.
- Abisamra Nada. (2006). **Lesson Plans Direct – Instruction Model**. Retrieved April 10, 2006, from <http://members.fortunecity.com/nadabs/directlesson.html>
- National Institute Direct Instruction. (2005). **What is DI**. Retrieved December 14, 2005, from <http://www.nifdi.org>
- Planning for Direct Instruction**. (2005). Retrieved December 7, 2006, from <http://www.hope.edu/academic/education/wessman/2block/unit4/Hunter2.htm>
- Smith, C.T. (1995). **Learning Disabilities: The Interaction Perspective in Humans**. *Journal of Remedial and Special Education*. 10: 8-19.

Thomas, Allens. (2005). **Elements of Effective Instruction the Madeline Hunter Model.**

Retrieved December 7, 2005, from <http://humboldt.edu/~tha1/hunter-eei.html#eei>

Wisconsin Interest. (2002). **What is DI.** Retrieved November 14, 2005, from

<http://www/wpri.org/WIInterest/Vol11NO2/vukmir112.pdf>

Wisconsin Policy Research Institute . (March 2001). **Direct Instruction and the**

Teaching of Early Reading. 14(2): 10,23. Retrieved October 3, 2005, from www.wpri.org/Reports/Volume14/Vol14no2/pdf

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ผลการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ผลการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
 โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการรับและแปลผลข้อมูล (ครป.)
 แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน (สปร.) ของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู
 และแบบทดสอบความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็กอายุ 2-15 ปี
 ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

คนที่	ระดับ เชาว์ปัญญา	ครป.	สปร.			
			การอ่าน	การเขียน	คณิตฯ	รวม
คนที่ 1	93	135	59	78	77	214
คนที่ 2	97	125	66	92	87	245
คนที่ 3	93	124	57	51	94	202
คนที่ 4	98	145	67	69	88	224
คนที่ 5	90	144	66	80	93	239

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบความสามารถในการรับรู้และแปลผลข้อมูล
แบบสำรวจปัญหาในการเรียน

แบบทดสอบความสามารถในการรับรู้และแปลผลข้อมูล (ครป.)

โดย ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู

คำชี้แจง

ครูที่คุ้นเคยกับเด็กมากที่สุด เป็นประเมินหาครูไม่มั่นใจในการประเมินโปรดทดสอบเด็กเพิ่มเติม

จงประเมินความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และแปลผลข้อมูลตามรายละเอียดในแต่ละข้อ 1-57 โดยใช้เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 0 1 2 3 ในกระดาษคำตอบซึ่งตรงกับความสามารถของนักเรียนมากที่สุด

- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมเช่นนั้นเลย ไม่เคยเลย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นน้อย หรือน้อยมาก
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นบ้าง ในระดับปานกลาง
- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อย ๆ

1. การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลด้วยการฟัง (Auditory Processing)

1. เมื่อถูกถามด้วยวาจาเด็กใช้เวลามากกว่า 5 วินาที ในการตอบคำถามที่เด็กจะตอบได้
2. มีความยุ่งยากลำบากในการฟังเสียงที่คล้ายคลึงกัน เช่น คำสั่งที่เสียงคล้ายกัน คำพูดที่มีเสียงคล้ายกัน
3. แยกเสียงสูง ต่ำไม่ได้ เช่น เสียงดนตรี หรือเสียงวรรณยุกต์
4. เมื่อครูบอก สิ่ง หรือเล่าเรื่องให้ฟัง มักลืมนำ
5. ฟังคำสั่งที่สลับซับซ้อน มีหลายขั้นตอน แล้วปฏิบัติตามไม่ได้
6. เมื่อมีการบอกขั้นตอนด้วยวาจา (เช่น การผูกเชือก) สามารถบอกขั้นตอนด้วยวาจา ตามครูได้ แต่ปฏิบัติตามไม่ได้ (ผูกเชือกไม่ได้)
7. ฟังนิทานหรือเล่าเรื่องไม่เข้าใจ หากไม่มีภาพประกอบ
8. มักขอร้องให้ครูพูดซ้ำคำเดิมอีกครั้ง หรือให้อธิบายซ้ำ

2. การรับและแปลผลข้อมูลด้วยสายตา (Visual Processing)

9. เมื่อครูถามพร้อมทั้งชี้รูปภาพประกอบ เด็กใช้เวลามากกว่า 5 วินาที ในการตอบ คำถามที่เด็กลำบากจะตอบได้
10. มีความยุ่งยากลำบากในการบอกความคล้ายคลึงกัน (ความเหมือน) ของรูปภาพ ตัวอักษร ตัวเลข วัตถุ
11. ไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ (เช่น ป้ายห้ามลัดสนาม)
12. ลอกคำบนกระดานผิด (ลอกไม่ครบตกหล่น)
13. เมื่อดูแผนที่ แผนที่ เครื่องหมาย เช่น ลูกศร แล้วปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ไม่ได้
14. ไม่ชอบอ่านหนังสือที่มีแต่ตัวอักษร แต่ชอบอ่านหากมีภาพประกอบ
15. เมื่อมีแสดงกิจกรรมให้ดู หรือการสาธิตที่มีหลายขั้นตอนมักปฏิบัติตามตัวอย่างที่ สาธิตให้ดูแล้วไม่ได้
16. มองไม่เห็นความแตกต่างของภาพ ตัวอักษร ตัวเลข วัตถุ
17. จำคำศัพท์คำเดิมไม่ได้ ทั้งๆ ที่เคยผ่านสายตามาแล้วหลายครั้ง
18. ไม่สนใจที่จะสังเกตความเปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อม เช่น ไม่ติดตามป้ายประกาศ หน้าห้อง

3. การจัดหมวดหมู่ข้อมูล (Organization/Sequencing)

19. วางสิ่งของเครื่องใช้ไม่เป็นระเบียบ
20. ทำซ้ำของเครื่องใช้หายบ่อยๆ
21. มีความยุ่งยากในการเล่าเรื่องที่เป็นลำดับขั้นตอน เช่น การเล่านิทาน ลำดับ เหตุการณ์
22. สับสนระหว่าง ชายกับขวา
23. มักหาสิ่งของไม่พบ
24. เรียงตัวอักษรให้เป็นคำที่มีความหมายไม่ได้

4. การรับรู้ความคิดรวบยอด (Conceptual Processing)

25. อ่านเรื่องแล้วไม่เข้าใจในแนวคิดสำคัญของเรื่อง
26. ดูภาพแล้วไม่เข้าใจในแนวคิดสำคัญของภาพ
27. อ่านคำโดยจำทีละคำ อ่านโดยประสมคำไม่ได้
28. สรุปใจความสำคัญของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้
29. เมื่ออ่านนิทาน (หรือดูละคร) คาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในลำดับไปไม่ได้
30. ไม่เข้าใจเรื่องซ้ำซ้อน อ่านเรื่องตลก หรือฟังเรื่องตลกแล้วไม่ขำ

5. ความเร็วในการรับและแปลผลข้อมูล (Processing Speed)

31. อ่านหนังสือ ใช้เวลามากกว่า 5 วินาที ในการอ่านคำแต่ละคำ
32. เขียนหนังสือ ใช้เวลามากกว่า 10 วินาที ในการเขียนคำแต่ละคำ (คำพยางค์เดียว)
33. ทำการบ้านช้า (หรืองานที่ครูมอบหมายให้ทำในห้องเรียน) ใช้เวลานานกว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกัน
34. ทำข้อสอบช้า เสร็จทีหลังเพื่อน หากเสร็จก่อนก็ทำข้อสอบโดยไม่รอบคอบ
35. ตอบคำถามครูช้า แต่ถ้าครูให้เวลาคิด เด็กก็ตอบได้
36. ปฏิบัติตามคำสั่งได้ช้า
37. เมื่อให้อธิบายภาพ อธิบายช้า ใช้เวลานานกว่าเด็กอื่น
38. มองเห็นอันตรายที่จะมาถึง แต่ก็หลบหลีกช้า (เช่น มองเห็นกิ่งไม้หล่นจากต้นไม้แต่ก็หลบไม่ทัน)

6. การรับรู้ทางสาย - การเคลื่อนไหว (Visual – Motor Processing)

39. ลายมืออ่านยาก
40. เขียนคำ 3 ครั้ง ไม่เหมือนกัน อาจผิด ตก หล่น ต่างกันไป
41. มีปัญหาในการประสานสายตากับมือ (เช่น การรับลูกบอล การตัดกระดาษ)
42. งานเขียนสกปรก มีรอยขีด ลบ ขีด ข่า
43. เขียนหนังสือไม่เว้นวรรค ไม่เว้นช่องไฟ ตัวอักษรเบียดกันจนทำให้อ่านยาก
44. เขียนตัวอักษรหรือตัวเลขกลับหลัง

เช่น ๖ ๕
 ๗ ๔

7. การรับรู้ทางสังคม (Social Processing)

45. ก่อทวนเพื่อนในเวลาเรียน (แหย่เพื่อน)
46. ส่งการบ้านไม่ครบ หรือไม่ส่ง หรือส่งไม่ตรงเวลา
47. ไม่เข้าใจการสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูด (Nonverbal)
48. ทำการบ้านหรืองานที่มอบหมายไม่เสร็จ หรือไม่ทำ
49. ส่งเสียงรบกวนผู้อื่นโดยไม่เกรงใจ
50. มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการสนทนา (เช่น พูดสวนขณะผู้พูดกำลังพูด)

8. สมาธิ (Attention)

51. ใจไม่ค่อยจ่ออยู่กับงาน มองโน่นมองนี่บ่อย ๆ
52. มีความยุ่งลำบากในการเปลี่ยนกิจกรรม จากกิจกรรมหนึ่งไปสู่อีกกิจกรรมหนึ่ง
53. เสียสมาธิง่าย มองไปยังทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวผ่านสายตา
54. ระบายสีไม่อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ ระบายสีไม่สวย
55. ลอกตัวอักษร ตัวเลข บนกระดานฉีก ลอกตกหล่น ไม่ครบ
56. หลงประเด็นในการพูดคุย การสนทนา
57. ฟังครูอธิบายได้ไม่นาน

แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้าน (สปร.)

- @ แบบสำรวจปัญหาในการอ่าน
- @ แบบสำรวจปัญหาในการเขียน
- @ แบบสำรวจปัญหาทางคณิตศาสตร์

คำชี้แจง

เครื่องมือนี้ เป็นแบบสำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กใน 3 ด้าน หรือ การอ่าน การเขียน และ การสะกดคำ และคณิตศาสตร์ ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็ก ครูผู้สอนต้องรู้จักเด็กเป็นอย่างดี ทำหน้าที่สอนเด็กมาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 3 เดือน ครูผู้ประเมินใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ของความรุนแรงของปัญหาให้ตรงกับพฤติกรรมของเด็ก กรอกในกระดาษคำตอบ หลังจากนั้น จึงรวมคะแนนและหาค่าเฉลี่ยของปัญหาของเด็กแต่ละคนแต่ละด้าน แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติต่อไป

5	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมากที่สุด / รุนแรงมากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมาก
3	หมายถึง	มีปัญหาในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีปัญหาในระดับค่อนข้างน้อย
1	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

แบบสำรวจปัญหาในการอ่าน

ชื่อ อายุ ปี

คำชี้แจง จงอ่านข้อความในแบบสำรวจแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับปัญหา 5 4 3 2 หรือ 1 ตามความเป็นจริงของเด็ก

พฤติกรรมทางการอ่านของเด็ก	ระดับปัญหา					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. ออกเสียงพยัญชนะไม่ได้หรือออกเสียงผิด						5 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด / รุนแรงมากที่สุด
2. ออกเสียงสระไม่ได้หรือออกเสียงผิด						
3. อ่านหลงบรรทัด						4 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก
4. อ่านช้าคำ						3 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง
5. อ่านเพิ่มคำ						
6. อ่านข้ามคำ						2 หมายถึง มีปัญหาในระดับค่อนข้างน้อย
7. อ่านตกหล่น ไม่ครบคำ						
8. อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน						1 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด
9. อ่านไม่ได้เลย ไม่ออกเสียง						
10. อ่านกลับคำ						
11. อ่านสลับพยัญชนะหรือสระ						
12. สับสนในการอ่านอักษรหรือคำที่คล้ายกัน						
13. อ่านช้า						
14. อ่านตะกุกตะกัก						
15. ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้						
16. ไม่สามารถบอกลำดับของเรื่องได้						
17. จำข้อเท็จจริงในเรื่องที่อ่านไม่ได้						
18. ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน						
19. อ่านแล้วจับใจความเรื่องที่อ่านไม่ได้						
20. แสดงอาการเครียดในขณะที่อ่าน						
รวม						

ผลการตัดสิน ☐ เป็น LD. ด้านการอ่าน

☐ ไม่เป็น LD.

แบบสำรวจปัญหาในด้านการเขียน

ชื่อ อายุ ปี

คำชี้แจง จงอ่านข้อความในแบบสำรวจแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับปัญหา 5 4 3 2 หรือ 1 ตามความเป็นจริงของเด็ก

พฤติกรรมทางการเขียนของเด็ก	ระดับปัญหา					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. เขียนตัวโตกว่าบรรทัด						5 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด / รุนแรงมากที่สุด
2. เขียนตัวเล็กกว่าบรรทัด						
3. เขียนไม่ตรงตามแนวเส้นบรรทัด						4 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก
4. เขียนเส้นขยุกขยิกไม่สม่ำเสมอ						
5. ลอกจากกระดานหรือหนังสือข้อความเปลี่ยน						3 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง
6. ลอกจากกระดานหรือหนังสือตกหล่น ไม่ครบ						
7. ลอกจากกระดานหรือหนังสือไม่ได้						2 หมายถึง มีปัญหาในระดับค่อนข้างน้อย
8. เขียนหนังสือไม่เป็นตัว						
9. เขียนตัวอักษรขนาดเล็กปะปนกัน ทำให้มีหลายขนาด						1 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด
10. เขียนตัวอักษรหลายลักษณะปะปนกัน						
11. เขียนหัวอักษรหลายครั้ง						
12. ในการเขียนพยัญชนะเด็กจะลากเส้นวนๆ ซ้ำๆ หลายครั้ง						
13. จับดินสอหรือปากกาแน่นมาก						
14. เขียนแล้วลบ ลบบ่อย ซ้ำๆ หลายครั้ง						
15. เขียนตัวอักษรกลับหลัง(ใช้กระจกส่องแล้วอ่านได้)						
16. เขียนหนังสือซ้ำมาก (ซ้ำกว่าเด็กอื่นในชั้น)						
17. เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง						
18. เขียนตัวอักษรเอียงมากเกินไป						
19. เขียนตัวอักษรผิดทาง เช่น จากขวามาซ้าย						
20. เขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง						
21. เขียนตามคำบอกไม่ได้เลย						
22. เขียนตามคำบอกได้บ้าง แต่สะกดผิดมาก						
23. จำไม่ได้ว่าจะเขียนตัวอักษรอย่างไร เริ่มต้นตรงไหนก่อน						

ต่อ

พฤติกรรมทางการเขียนของเด็ก	ระดับปัญหา					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
24. เขียนตัวอักษร สระ ซ้ำๆ กัน						
25. เขียนตัวอักษร สระเอียงในบรรทัดเดียวกัน						
26. สะกดคำผิดมาก						
27. เขียนคำตามเสียงที่อ่าน						
28. เขียนตัวอักษรบางตัวไม่ได้						
29. เขียนเพิ่ม เขียนเกิน						
30. เขียนสลับส่นระหว่างพยัญชนะ สระที่คล้ายกัน						
รวม						

ผลการตัดสิน

☐ เป็น LD. ด้านการเขียน☐ ไม่เป็น LD.

แบบสำรวจปัญหาในด้านคณิตศาสตร์

ชื่อ อายุ ปี

คำชี้แจง จงอ่านข้อความในแบบสำรวจแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับปัญหา 5 4 3 2 หรือ 1 ตามความเป็นจริงของเด็ก

พฤติกรรมคณิตศาสตร์ของเด็ก	ระดับปัญหา					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. นับเลขตามครูได้ แต่นับเองไม่ได้						5 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด / รุนแรงมากที่สุด
2. ไม่เข้าใจความหมายของจำนวน						
3. ไม่เข้าใจขนาดของสิ่งของ						4 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก
4. ไม่เข้าใจรูปทรงเรขาคณิต						
5. ไม่เข้าใจความหมายของเงินตรา						3 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง
6. ไม่เข้าใจมาตราชั่ง ตวง วัด						
7. ไม่เข้าใจความหมายของกราฟและแผนที่						2 หมายถึง มีปัญหาในระดับค่อนข้างน้อย
8. ทำเลขบวก ลบ คูณหรือหารไม่ได้						
9. ไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ เช่น < > เป็นต้น						1 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด
10. มีปัญหาในการจำแนกตัวเลขบางตัวที่คล้ายกัน เช่น 6 กับ 9						
11. มีปัญหาในการอ่านเลขหลายหลัก						
12. จำหลักเลขไม่ได้						
13. จำสัญลักษณ์ไม่ได้						
14. ไม่เข้าใจความคิดรวบยอด (concept) ทางคณิตศาสตร์						
15. จำข้อเท็จจริง (fact) ทางคณิตศาสตร์ไม่ได้						
16. ไม่สามารถจัดหมวดหมู่ของสิ่งของได้						
17. เรียงจำนวนตามลำดับไม่ได้						
18. ทำเลขผิดเพราะสะเพร่าบ่อยๆ						
19. ทำโจทย์ปัญหาไม่ได้						
20. ทำงานไม่เสร็จตามที่มอบหมาย (ไม่ส่งการบ้าน เป็นต้น)						
21. เขียนตัวเลขโดกว่าบรรทัด						
22. เขียนตัวเลขเล็กกว่าบรรทัด						
23. เขียนตัวเลขไม่เป็นตัว						

ต่อ

พฤติกรรมทางการเขียนของเด็ก	ระดับปัญหา					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
24. เขียนตัวเลขกลับหลัง						
25. เขียนตัวอักษร สระ ซ้ำๆ กันตัวเลขกลับหัว						
26. เขียนตัวเลขไม่ถูกวิธี						
27. เขียนตัวเลขสลับที่						
28. เขียนตัวเลขซ้ำๆ อยู่กับที่						
29. เขียนตัวเลขตกหล่นหรือเขียนเกิน						
30. สับสนในการเขียนตัวเลขที่คล้ายกัน						
รวม						

ผลการตัดสิน

☐ เป็น LD. คณิตศาสตร์☐ ไม่เป็น LD.

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

**รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้แบบบติโอและ
แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน**

อาจารย์สุมาลี ใจดี

วุฒิการศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ (กศ.ม.)
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านหนองบัว ตำบลหนองบัว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

อาจารย์หนูปอง บุญประคอง

วุฒิการศึกษา	ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย (ศษ.บ.)
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะชำนาญการ
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนทับกุงประชานุกุล ตำบลทับกุง อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี

นายไมยมิตร ป้องวิชัย

วุฒิการศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา (กศ.ม.)
ตำแหน่ง	ศึกษานิเทศก์ 7
สถานที่ทำงาน	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 2 อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

นายปริญญา ไมยปัน

วุฒิการศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน (กศ.ม.)
ตำแหน่ง	ศึกษานิเทศก์ 7
สถานที่ทำงาน	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 2 อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

ภาคผนวก ง

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบด้านการอ่าน
การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบติไอ

ตาราง 5 สรุปคะแนนความเห็นผู้เชี่ยวชาญแบบทดสอบด้านการอ่าน จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบ
 ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ข้อ	คำ	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	ปูน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
2	คม	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
3	ถุง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
4	พัด	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
5	ลิง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
6	งาน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
7	คีน	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
8	แมว	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
9	หาบ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
10	ดาว	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
11	ฝาก	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
12	ขาย	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
13	ทับ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
14	ดิ่ง	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
15	ผัก	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
16	ฟ้ง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
17	มือ	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
18	แสง	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
19	แบบ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
20	บิน	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
21	นก	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
22	หุบ	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
23	อ่าน	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
24	บ้าย	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
25	รัก	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	คำ	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
26	อาย	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
27	กอด	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
28	วาด	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
29	แดงโม	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
30	ป่า	+1	+1	0	0.66	นำไปใช้ได้
31	ไก่	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
32	ยอด	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
33	หาง	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
34	สีแดง	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
35	กิน	+1	0	+1	0.66	นำไปใช้ได้
36	ขาย	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้

ตาราง 6 สรุปคะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ
จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

แผนการจัด การเรียนรู้	คำ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	มือ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
2	งาน	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
3	หาบ	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
4	ขาย	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
5	ฝาก	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
6	ดาว	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
7	คืน	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
8	ตั้ง	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
9	ถุง	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
10	บิน	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
11	แบบ	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
12	ปูน	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
13	ลิง	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
14	ฟ้ง	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
15	พัด	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
16	แมว	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
17	แสง	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
18	ฉัก	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
19	หุบ	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
20	ทับ	0	+1	+1	0.66	นำไปใช้ได้
21	คม	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
22	นก	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
23	อ่าน	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
24	บ้าย	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้

ภาคผนวก จ

แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย
ซึ่งประกอบด้วย

1. บัตรคำ
2. แบบบันทึกคะแนนความสามารถในการอ่าน

ความมุ่งหมายของแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยก่อน
และหลังการสอนอ่านด้วยการใช้วิธีการสอนแบบดีไอ กับนักเรียนที่มีความปัญหาในการเรียนรู้ด้าน
การอ่าน

การใช้แบบทดสอบ

1. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำจากบัตรคำโดยกำหนดให้อ่านทีละคน
2. ใช้ทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการทดลองสอน
3. บันทึกคะแนนการอ่านออกเสียงลงในแบบบันทึกคะแนนความสามารถในการอ่าน

การเตรียมการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบ ศึกษาแบบทดสอบความสามารถในการอ่านให้เข้าใจ
2. จัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ
 - 2.1 รายชื่อนักเรียนที่จะทำการทดสอบ
 - 2.2 บัตรคำทดสอบความสามารถในการอ่าน
 - 2.3 แบบบันทึกคะแนนความสามารถในการอ่าน
3. จัดเตรียมสถานที่
 - 3.1 เลือกสถานที่ที่เงียบ ไม่มีเสียงดังรบกวนมากเกินไป
 - 3.2 จัดโต๊ะ 1 ตัว เก้าอี้ 2 ตัว สำหรับผู้ดำเนินการสอบและผู้ได้รับการทดสอบ

บัตรคำ

1. ปูน	19. แบบ
2. คม	20. ปิน
3. ถุง	21. นก
4. พัด	22. หุบ
5. ลิง	23. อ่าน
6. งาน	24. บ่าย
7. คื่น	25. รัก
8. แมว	26. อาย
9. หาบ	27. กอด
10. ดาว	28. วาด
11. ฝาก	29. แต่งโม
12. ขาย	30. ป่า
13. ทับ	31. ไก่
14. ดึง	32. ยอด
15. ผัก	33. หาง
16. พัง	34. สีแดง
17. มือ	35. กิน
18. แสง	36. ซาย

แบบบันทึกคะแนนการทดสอบความสามารถในการอ่าน

ข้อ	คำ	คะแนนทดสอบ					รวม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1	ปูน						
2	คม						
3	ถุง						
4	พัด						
5	ลิง						
6	งาน						
7	คีน						
8	แมว						
9	หาบ						
10	ดาว						
11	ฝาก						
12	ขาย						
13	ทับ						
14	ดิ่ง						
15	ผัก						
16	ฟุ้ง						
17	มือ						
18	แสง						
19	แบบ						
20	บิน						
21	นก						
22	หุบ						
23	อ่าน						
24	บ้าย						
25	รัก						

	คำ	คะแนนทดสอบ					รวม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
26	อาย						
27	กอด						
28	วาด						
29	แดงโม						
30	ป่า						
31	ไก่						
32	ยอด						
33	หาง						
34	สีแดง						
35	กิน						
36	ชาย						
รวม							

ภาคผนวก จ

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ

แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบดีไอ
สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้น ป.1 –ป.3)

โดย

นางสาววิมล เกาวัลย์
นิสิตระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ มือ

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า มือ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ถือ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลือ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลือ ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า คือ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า มือ , ถือ , ลือ , ลือ , คือ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนรู้แบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอือและไม่มีตัวสะกด ได้ถูกต้อง 5 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่านิทานเรื่อง ความสำคัญของนิ้ว ให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า มือ บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า มือ	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ม
		สระ	คือ	อ
		ตัวสะกด	คือ	-
		วรรณยุกต์	คือ	-
อ่านว่า	มอ	-	อือ	-
				มือ

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง และครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า มือ ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	มอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	ือ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	มือ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า มือ โดยประสมสระอื่นและไม่มีตัวสะกด เช่น คำว่า ถือ , ลือ , ลือ , คือ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนรู้การสอน

นิทาน เรื่อง ความสำคัญของนิ้ว

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 5 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ										รวม
	มือ		ถือ		ลือ		สือ		คือ		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1											
คนที่ 2											
คนที่ 3											
คนที่ 4											
คนที่ 5											
รวม											

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

นิทานเรื่อง ความสำคัญของนิ้ว

- เย็นวันหนึ่ง บรรดานิ้วมือได้พูดคุยกันว่าในที่นี้เจ้านายจะรักใคร่มากที่สุด
- นิ้วหัวแม่มือบอกเพื่อนๆ ว่า : ต้องเป็นข้าแน่ๆ เลย เพราะเวลาที่ทำอะไรดี หรือเยี่ยมก็จะยกหัวแม่มือเป็นประจำ เพราะฉะนั้นเจ้านายต้องรักข้าที่สุด
- นิ้วชี้ จึงแย้งขึ้นว่า : ไม่หรอก ต้องเป็นข้ามากกว่า เพราะเวลาที่เจ้านายจะสั่งให้ใครทำอะไร ที่ไหน จะชี้นิ้วชี้อยู่เสมอ เพราะฉะนั้น เจ้านายต้องรักข้ามากกว่าใครๆ
- นิ้วกลาง บอกว่า : ดูให้ดีๆ ชี ในที่นี้ใครอยู่สูงกว่าเพื่อนๆ เวลาที่มองมาข้าจะสูงกว่าทุกนิ้ว เวลาเจ้านายมองมาก็จะเห็นข้าก่อนใคร ฉะนั้นเจ้านายต้องรักข้ามากกว่าชี
- นิ้วนาง จึงบอกว่า : ข้าก่อน คิดดูให้ดีๆ ว่าในเวลาที่สวมแหวนอย่างแหวนหมั้น เจ้านายก็มาสวมที่ข้า พวกเจ้าคิดว่าเจ้านายจะรักใครถ้าไม่ใช่ข้า
- นิ้วก้อย แยกขึ้นอีกว่า : ข้าตั้งหากที่เจ้าจะต้องรักที่สุด เพราะข้าเป็นน้องคนสุดท้าย เจ้านายต้องรักข้ามากที่สุด ใช่ไหม?

เมื่อบรรดานิ้วทั้งหลายต่างก็คิดว่าตนเองสำคัญที่สุด ต่างไม่ยอมซึ่งกันและกัน นิ้วทั้งหลายต่างไม่ยอมทำหน้าที่ของตนเอง เวลาที่เจ้านายหยิบจับของก็เถียงกันว่าใครเก่งก็ทำไปสิ สุดท้ายเจ้านายจึงบอกว่าเมื่อพวกเจ้าต่างไม่ทำหน้าที่ของตนเอง ข้าก็ไม่รู้ว่าจะเก็บพวกเจ้าไว้ให้นกมือไปทำไม เจ้านายจึงตัดนิ้วทั้ง 5 ทั้ง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนเราต้องรู้จักหน้าที่ของตนเอง หากไม่ทำตามหน้าที่ ส่วนรวมก็จะได้รับความเดือดร้อน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ งาน

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า งาน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลาน ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า วาน ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า งาน , ลาน , วาน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย น ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียนเล่นเกม “หาอักษร” และครูอ่านคำที่นักเรียนหาได้ให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า งาน บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า	งาน	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ง
			สระ	คือ	า
			ตัวสะกด	คือ	น
			วรรณยุกต์	คือ	-
			อ่านว่า	งอ - อา - งา - งา - นอ - งาน	

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการตีดนิ้วมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ตีดนิ้วมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า งาน ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ตีดนิ้วมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	งอ
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	งา
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	งา
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	นอ
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	งาน

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า งาน ประสมด้วยสระอา และมีตัวสะกดเป็น น เหมือนกัน เช่น คำว่า ลาน , วาน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. เกม "หาอักษร"
2. พยัญชนะ ก-ฮ และสระเดี่ยว

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	งาน		ลาน		วาน		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เกม “หาอักษร”

อุปกรณ์

1. พยัญชนะ ก - ฮ
2. สระเดี่ยว

กติกาการเล่นเกม

1. นำพยัญชนะ ก - ฮ มาวางคละกันบนโต๊ะหรือถาด คละพยัญชนะให้ปนกันจน
2. นำสระเดี่ยว แ, แอ, โ, ไ, ไอ, ะ, ั, ำ, ำ, ิ, ี, ึ, ุ, ู มาวางคละกันบนโต๊ะหรือถาด อีกที่หนึ่งในบริเวณใกล้เคียงกัน
3. ครูกำหนดคำ ดา, ดำ, กา, หา, งาน แล้วให้นักเรียนหาพยัญชนะ และ สระ มาประสมกันให้เป็นคำที่ครูกำหนดให้ ใครหาได้เร็วที่สุดจะได้คะแนนในข้อนั้นไป
4. ใครที่ได้คะแนนมากที่สุด ครูมอบรางวัลดินสอ ยางลบให้
5. หากนักเรียนไม่สามารถหาพยัญชนะตามที่ครูกำหนดได้ ครูอาจบอกใบ้ให้ด้วยก็ได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ หาบ

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า หาบ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลาบ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ดาบ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า หาบ , ลาบ , ดาบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย บ ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียนเล่นเกม “หาอักษร” และครูอ่านคำที่นักเรียนหาได้ให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า หาบ บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า หาบ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ ห

สระ คือ า

ตัวสะกด คือ บ

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า หอ - อา - หา - หา - บอ - หาบ

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการตีดนิ้วมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะตีดนิ้วมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า หาบ ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ตีดนิ้วมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ห
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อ
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	า
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ห
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	บ
ตีดนิ้วมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	หาบ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า หาบ ประสมด้วยสระอา และมีตัวสะกดเป็น บ เหมือนกัน เช่น คำว่า ลาบ , ดาบ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม "หาอักษร"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	หาบ		ลาบ		ดาบ		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เกม “หาอักษร”

อุปกรณ์

1. พยัญชนะ ก - ฮ
2. สระเดี่ยว

กติกาการเล่นเกม

1. นำพยัญชนะ ก - ฮ มาวางคละกันบนโต๊ะหรือถาด คละพยัญชนะให้ปนกันจน
2. นำสระเดี่ยว แ, แอ, โ, โอ, ไ, ะ, ั, ำ, ิ, ี, ื, ึ, ุ, ู มาวางคละกันบนโต๊ะหรือถาด อีกทีหนึ่งในบริเวณใกล้เคียงกัน
3. ครูกำหนดคำ หา , กบ , บา , นา , หาบ แล้วให้นักเรียนหาพยัญชนะ และ สระ มาประสมกันให้เป็นคำที่ครูกำหนดให้ ใครหาได้เร็วที่สุดจะได้คะแนนในข้อนั้นไป
4. ใครที่ได้คะแนนมากที่สุด เป็นผู้ชนะ ครูมอบรางวัลดินสอให้
5. หากนักเรียนไม่สามารถหาพยัญชนะตามที่ครูกำหนดได้ ครูอาจบอกไปให้ด้วยก็ได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ขาย

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ขาย ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า อาย ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า นาย ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ขาย , อาย , นาย

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย ย ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูชวนนักเรียนสนทนาถึงเรื่องอาชีพที่นักเรียนรู้จัก

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ขาย บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ขาย ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ ข

สระ คือ า

ตัวสะกด คือ ย

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า ขา - อา - ขา - ขา - ยอ - ขาย

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ผักตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ขอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ขา
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ชา
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	ยอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ขาย

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ขาย โดยประสมสระอา และมีตัวสะกดเป็น ย เหมือนกัน เช่น คำว่า อาย , นาย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

ลักษณะของอาชีพต่างๆ ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ชาย		อายุ		นาย		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ฝาก

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ฝาก ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า มาก ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ปาก ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ฝาก , มาก , ปาก

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย ก ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำภาพบุรุษไปรษณีย์ให้นักเรียน และถามว่านักเรียนรู้จักบุรุษไปรษณีย์หรือไม่ แล้วให้นักเรียนเล่นบทบาทสมมุติ โดยให้เล่นบทบาทบุรุษไปรษณีย์รับ-ส่งจดหมาย และสนทนาถึงหน้าที่ของไปรษณีย์

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ฝาก บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และ วรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ฝาก ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น คือ	ข
	สระ คือ	า
	ตัวสะกด คือ	ก
	วรรณยุกต์ คือ	-
อ่านว่า ฝ่า - อก - ฝ่า - ฝ่า - กอ - ฝาก		

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ฝาก ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฝอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฟา
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฟา
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	กอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฝาก

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ฝาก โดยประสมสระอา และมีตัวสะกดเป็น ก เหมือนกัน เช่น คำว่า มาก , ปาก ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคูฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บทบาทสมมุติ
2. ภาพบุรุษไปรษณีย์

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ฝาก		มาก		ปาก		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ดาว

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคำที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ดาว ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า สาว ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยาว ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ดาว , สาว , ยาว

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม ครูนั่งอยู่ด้านหน้าตรงกลางของครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย ว ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำภาพดาว มาให้นักเรียนดู แล้วถามนักเรียนว่านักเรียนทราบหรือไม่ว่านี่คือภาพอะไร , เราสามารถมองเห็นสิ่งนี้ได้จากที่ใด ครูอธิบายเพิ่มเติมว่านี่คือภาพดาว ที่เราสามารถมองเห็นได้บนท้องฟ้าในเวลากลางคืน ดาวมีลักษณะเป็น 5 แฉก และคนเรามักจะนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งที่ดี เก่ง เช่น เมื่อเราสามารถอ่านออกเสียงคำที่ครูกำหนดให้ได้ถูกต้องครูก็จะให้ดาวนักเรียนคนละ 1 ดวง

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำบัตรคำว่า ดาว มาติดบนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ดาว ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ ด

สระ คือ -า

ตัวสะกด คือ ว

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า ดอ อา दा ดา วอ ดาว

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง และครูให้นักเรียนเคาะโต๊ะตามจังหวะที่ครูอ่าน

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ดาว ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู จนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยครูเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง ดอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง อา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง दा
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง दा
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง วอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง ดาว

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย

จากนั้น ครูนำภาพหญิงสาว และภาพคนผอมยาว มาให้นักเรียนดูแล้วถามนักเรียนว่านี่คือภาพอะไร และนำบัตรคำ สาว และ ยาว ให้นักเรียนอ่านสะกดคำออกเสียงคำว่า สาว และ ยาว ตามขั้นที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ นักเรียนจับคูฝึกอ่านจนคล่องแคล่วแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านคำให้ฟังโดยไม่ต้องสะกดคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป และครูทดสอบการอ่านของนักเรียนด้วยคำว่า ดาว , สาว , ยาว ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่าคำที่เราอ่านไปนั้น เป็นคำที่ประสมด้วยสระ อา และสะกดด้วยพยัญชนะตัว ว

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า ดาว , สาว , ยาว
2. ภาพดาว , ภาพหญิงสาว , ภาพคนผมยาว

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำโดยไม่ต้องสะกดคำได้ถูกต้อง 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ดาว		สาว		ยาว		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ คั้น

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า คั้น ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยืน ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ปั้น ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า คั้น , ยืน , ปั้น

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดนักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอ้อ สะกดด้วย น ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูให้นักเรียนเล่นเกม “หาเจ้าของ” ใครที่ส่งของคั้นให้เจ้าของที่แท้จริงได้ถูกต้อง จะได้รับรางวัลดินสอ 1 แท่ง ครูเขียนคำว่า คั้น บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนทราบว่า คำว่า คั้น เป็นคำกริยาที่แสดงออกให้สามารถสังเกตเห็นได้ โดยการส่ง ยืน มอบ สิ่งของที่เป็นของคนๆ นั้นกลับมาให้

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า คั้น บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า คั้น ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น คือ	ค
	สระ คือ	อ
	ตัวสะกด คือ	น
	วรรณยุกต์ คือ	-

อ่านว่า คอ - อือ - คือ - คื่อ - นอ - คิน

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการตีดนิ้วเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ตีดนิ้วให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า คิน ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ตีดนิ้วครั้งที่ 1 นักเรียนอ่านออกเสียง คอ

ตีดนิ้วครั้งที่ 2 นักเรียนอ่านออกเสียง อือ

ตีดนิ้วครั้งที่ 3 นักเรียนอ่านออกเสียง คือ

ตีดนิ้วครั้งที่ 4 นักเรียนอ่านออกเสียง คื่อ

ตีดนิ้วครั้งที่ 5 นักเรียนอ่านออกเสียง นอ

ตีดนิ้วครั้งที่ 6 นักเรียนอ่านออกเสียง คิน

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า คิน โดยประสมสระอือ และมีตัวสะกดเป็น น เหมือนกัน เช่น คำว่า ยิน , ปิน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. เกม “หาเจ้าของ”
2. ดินสอ

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

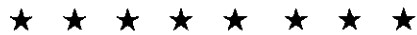
ชื่อ	คำ						รวม
	คืน		เย็น		ป็น		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เกม หาเจ้าของ

อุปกรณ์

ของใช้นักเรียนที่มีในกระเป๋าให้เลือกมาคนละ 1 อย่าง เช่น ดินสอ สีไม้ ยางลบ ฯลฯ

วิธีการเล่น

1. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูให้นักเรียนหาของชิ้นให้เจ้าตัวให้ถูกต้อง หากใครส่งคืนเจ้าของได้ก่อน เป็นคนชนะ หากเพื่อนนำสิ่งของมาให้เป็นของตนเอง ห้ามไม่ให้โกหกเพื่อนว่าไม่ใช่
2. ครูให้นักเรียนนำสิ่งของของตนเองมาหย่อนลงในกล่องคนละ 1 ชิ้น และห้ามไม่ให้เพื่อนเห็นสิ่งของที่ตนเองนำมาใส่ในกล่อง
3. ให้นักเรียนหยิบสิ่งของจากกล่องคนละ 1 ชิ้น และให้พิจารณาดูสิ่งของแล้วส่งคืนให้เจ้าของ หากถูกต้องให้ยกมือ ถือว่าเกมยุติ
4. ครูถามนักเรียนที่นำสิ่งของคืนเจ้าของคนแรก ว่ามีหลักการสังเกตอย่างไร จึงสามารถคืนสิ่งของได้ถูกต้อง
5. ครูและนักเรียนร่วมอภิปรายถึงหลักการสังเกต

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ดัง

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ดัง ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ถึง ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จึง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ดัง , ถึง , จึง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูนำนักเรียนออกมาเล่นกิจกรรมกลางแจ้งบริเวณหน้าอาคารเรียน เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมกลางแจ้งครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอี สะกดด้วย ง ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูให้นักเรียนเล่นเกม “ชักกะเย่อ” โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ทีมๆ ละ 2 คน และอีก 1 คนเป็นกรรมการ ให้มีการดึงเชือก 3 ครั้ง ทีมใดดึงฝ่ายตรงข้ามเลยเส้นกึ่งกลางได้ 2 ครั้งให้เป็นผู้ชนะในเกม

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำนักเรียนเข้ามาในชั้นเรียน โดยจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม ครูชักตามนักเรียนถึงกิจกรรมการเล่น “ชักกะเย่อ” ว่าทั้ง 2 ทีมแข่งขันกันโดยวิธีใด ครูเขียนคำว่า ดัง บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ดิ่ง ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ ด
สระ คือ -
ตัวสะกด คือ ง
วรรณยุกต์ คือ -
อ่านว่า ดอ - อี - ดี - ดี - งอ - ดิ่ง

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ดิ่ง ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ดอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อี
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ดี
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ดี
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	งอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ดิ่ง

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ดิ่ง โดยประสมสระอี และมีตัวสะกดเป็น ง เหมือนกัน เช่น คำว่า ถึง , จึง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม “ชักกะเย่อ”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ตั้ง		ถึง		จึง		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ฤง

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ฤง ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า พุง ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยุง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ฤง , พุง , ยุง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอุ สะกดด้วย ง ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูชวนนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับการซื้อสิ่งของในตลาดหรือร้านค้าทั่วไป ที่นักเรียนแต่ละคนเคยไปซื้อว่ามีอะไรบ้างและแม่ค้ามีวิธีการนำสิ่งของต่างๆ ที่นักเรียนซื้อให้นำกลับบ้านด้วยความสะดวกได้อย่างไรบ้าง ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำบัตรคำว่า ฤง ติดกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ฤง	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ฤ
		สระ	คือ	ุ
		ตัวสะกด	คือ	ง
		วรรณยุกต์	คือ	-
		อ่านว่า	ฤอ - ฤ - ฤ - งอ - ฤง	

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ เคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ถู ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ถ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ู
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ุ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	ง
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ถ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ถู โดยประสมสระอู และมีตัวสะกดเป็น ง เหมือนกัน เช่น คำว่า พูง , ยุง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. ความรู้เกี่ยวกับการซื้อของ
2. บัตรคำ

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ข้อ	คำ						รวม
	ถูก		พุง		ยุง		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ บิน

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า บิน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า กิน ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า หิน ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า บิน , กิน , หิน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดนักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอิ สะกดด้วย น ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูร้องเพลง “นกน้อย” และให้นักเรียนฝึกร้องตาม และนักเรียนแสดงท่าทางเป็นนก ครูถามนักเรียนว่าถ้าให้นักเรียนนึกถึง นก นักเรียนจะนึกถึงรูปร่างลักษณะของนกเป็นอันดับแรก

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า บิน บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า บิน ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ บ

สระ คือ อิ

วรรณยุกต์ คือ -

ตัวสะกด คือ น

อ่านว่า บอ - อิ - บิ - นอ - บิน

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการตีดนิ้วเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ตีดนิ้วให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า บิน ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ตีดนิ้วครั้งที่ 1 นักเรียนอ่านออกเสียง บอ

ตีดนิ้วครั้งที่ 2 นักเรียนอ่านออกเสียง อี

ตีดนิ้วครั้งที่ 3 นักเรียนอ่านออกเสียง บี

ตีดนิ้วครั้งที่ 4 นักเรียนอ่านออกเสียง บิ

ตีดนิ้วครั้งที่ 5 นักเรียนอ่านออกเสียง นอ

ตีดนิ้วครั้งที่ 6 นักเรียนอ่านออกเสียง บิน

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า บิน โดยประสมสระอ และ มีตัวสะกดเป็น น เหมือนกัน เช่น คำว่า กิน , หิน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เพลง “นกน้อย”

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	บิน		กิน		หิน		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เพลง นกน้อย

นกเอย นกน้อยน้อย บินลอยตามสายลม ปีกทางางสวยสม ลอยตามลมระเริงใจ
 นกเอย นกน้อยน้อย บินลอยตามลมไป บอกแม่เจ้าดวงใจ สุขสดใสสบายตา

หมายเหตุ ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบเพลงตามแต่ละคนชอบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ แบบ

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แบบ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แสบ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แนบ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า แบบ , แสบ , แนบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้ นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระแ อ สะกดด้วย บ ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่นเกม “อะไรเอ่ย” และให้นักเรียนทุกคนร่วมกิจกรรม ครูเขียนคำปริศนาที่นักเรียนทายได้ถูกต้องบนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า แบบ บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า แบบ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ บ

สระ คือ แ -

ตัวสะกด คือ บ

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า บอ - แอ - แบ - แบ - บอ - แบบ

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูอธิบายเกี่ยวกับการเขียนตำแหน่งของสระเดี่ยวและการอ่านออกเสียง และครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า แบบ ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	บอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	แอ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	แบ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	แบ
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	บอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	แบบ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า แบบ โดยประสมสระ แอ และมีตัวสะกดเป็น บ เหมือนกัน เช่น คำว่า แสบ , แบน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคูฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม "อะไรเอ่ย"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	แบบ		แถบ		แนบ		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ปูน

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ปูน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า พูน ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า หูน ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ปูน , พูน , หูน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอู สะกดด้วย น ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่นเกมปริศนาอะไรเอ๋ยเกี่ยวกับส่วนประกอบของบ้าน โดยนักเรียนช่วยกันตอบคำถาม ครูเขียนคำตอบลงบนกระดานและอธิบายกับนักเรียนว่าคำปริศนาที่นักเรียนตอบมานั้น เป็นคำที่ประสมด้วยสระอู และสะกดด้วย น อ่านออกเสียงว่า ปูน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำบัตรคำว่า ปูน มาติดบนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ปูน	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ป
		สระ	คือ	ู
		ตัวสะกด	คือ	น
		วรรณยุกต์	คือ	-
		อ่านว่า	ปอ - อู - ปู - นอ - ปูน	

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะเคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ปูน ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ปอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อุ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ปู
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ปุ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	นอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ปูน

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ปูน โดยประสมสระอู และมีตัวสะกดเป็น น เหมือนกัน เช่น คำว่า ทูน , พูน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคูฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า ปูน , พูน , ทูน
2. เกมปริศนาคำทาย

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ปุ่น		พูน		ทูน		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ลิง

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลิง ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยิง ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า อิง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ลิง , ยิง , อิง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอิ สะกดด้วย ง ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูให้นักเรียนเลียนเสียงร้องของสัตว์ที่นักเรียนรู้จักคนละ 2 ชนิด และให้เพื่อนๆ ทายชื่อสัตว์ และครูเลียนเสียงร้องของลิง ให้นักเรียนทายชื่อสัตว์

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำบัตรคำว่า ลิง ติดกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า	ลิง	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ล
			สระ	คือ	ิ
			ตัวสะกด	คือ	ง
			วรรณยุกต์	คือ	-
			อ่านว่า	ล	อ - อี - ลี - ลี - งอ - ลิง

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะเคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ลิง ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ล
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	ลิ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	ล
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	ง
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ลิง

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ลิง โดยประสมสระอ และ มีตัวสะกดเป็น ง เหมือนกัน เช่น คำว่า ยิง , อิง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคูฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. กิจกรรมเลียนเสียงสัตว์ที่รู้จัก
2. บัตรคำ

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ลิง		ยิง		อิง		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ฟัง

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ฟัง ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ดัง ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ชัง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ฟัง , ดัง , ชัง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอะ เปลี่ยนรูป สะกดด้วย ง ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่านิทาน เรื่อง กระต่ายตื่นตูม ให้นักเรียนฟัง แล้วถามนักเรียนทำไมกระต่ายจึงวิ่งไปบอกสัตว์อื่นๆ อย่างนั้น ครูอภิปรายร่วมกับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ฟัง บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ฟัง	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ฟ
		สระ	คือ	ะ (ั)
		ตัวสะกด	คือ	ง
		วรรณยุกต์	คือ	-
อ่านว่า ฟอ - อะ - ฟะ - ฟะ - งอ - ฟัง				

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ (ˆ) แต่อ่านออกเสียง อะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ฟัง ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฟอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อะ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	พะ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	พะ
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	งอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	ฟัง

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ฟัง โดยประสมสระอะ เปลี่ยนรูปและมีตัวสะกดเป็น ง เหมือนกัน เช่น คำว่า ดัง , ชัง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

นิทานเรื่อง กระต่ายตื่นตูม

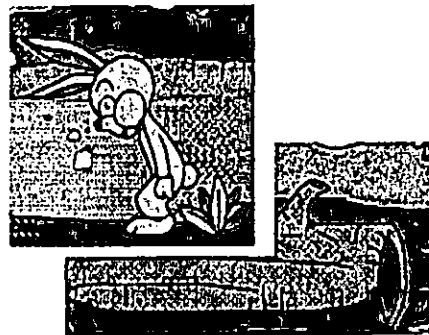
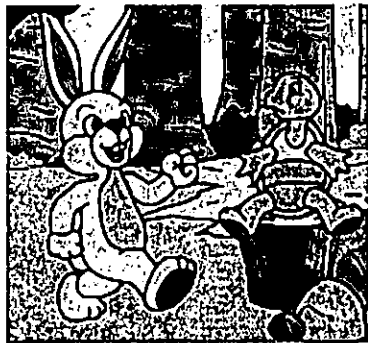
เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

นิทาน เรื่อง กระต่ายตื่นตูม

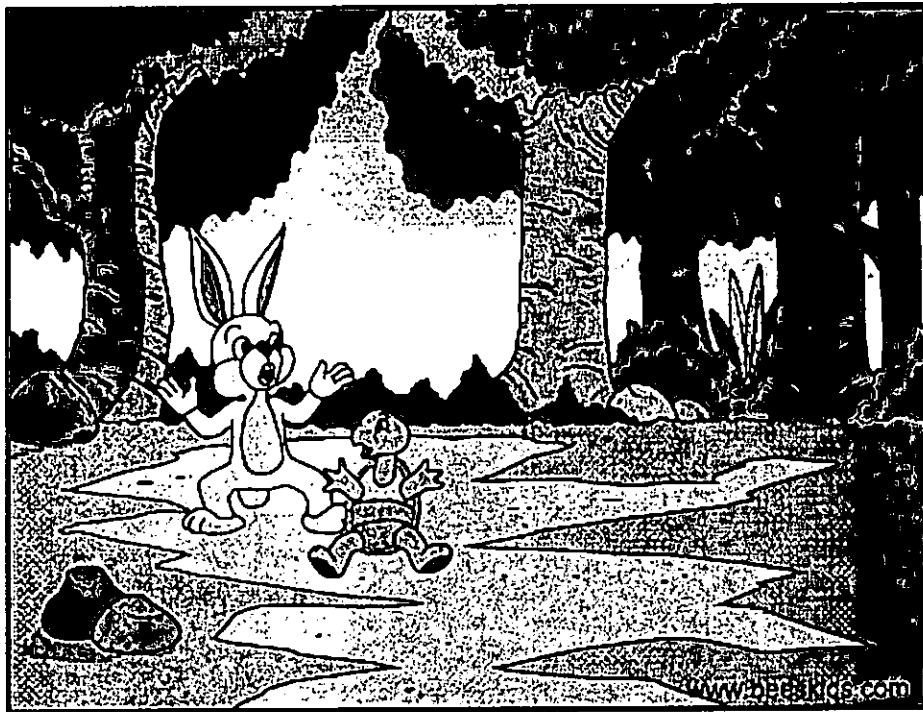
หน้า ที่ 1

๗ ชายป่าแห่งหนึ่ง มีกระต่ายป่าแสนตัวหนึ่ง มันเดินชมแมงไม้ที่เขียวชอุ่มอย่างเพลิดเพลิน

หน้า ที่ 2

เมื่อพบกับปะสิทธ์ตัวโต กระต่ายก็เข้าไปทักทายด้วยแต่ไม่มีสิทธ์ตัวไหนอยากคุยด้วย เพราะนิสัยของกระต่ายมักชอบโล้วตนั้นเอง " ใจเจ้าเต่านั่งทำอะไรอยู่ละเนี่ย " กระต่ายเอ่ยทักทาย " ข้าก็มาทำอะไรไปเรื่อยเปื่อยนั่นแหละ " เจ้าเต่าตอบ

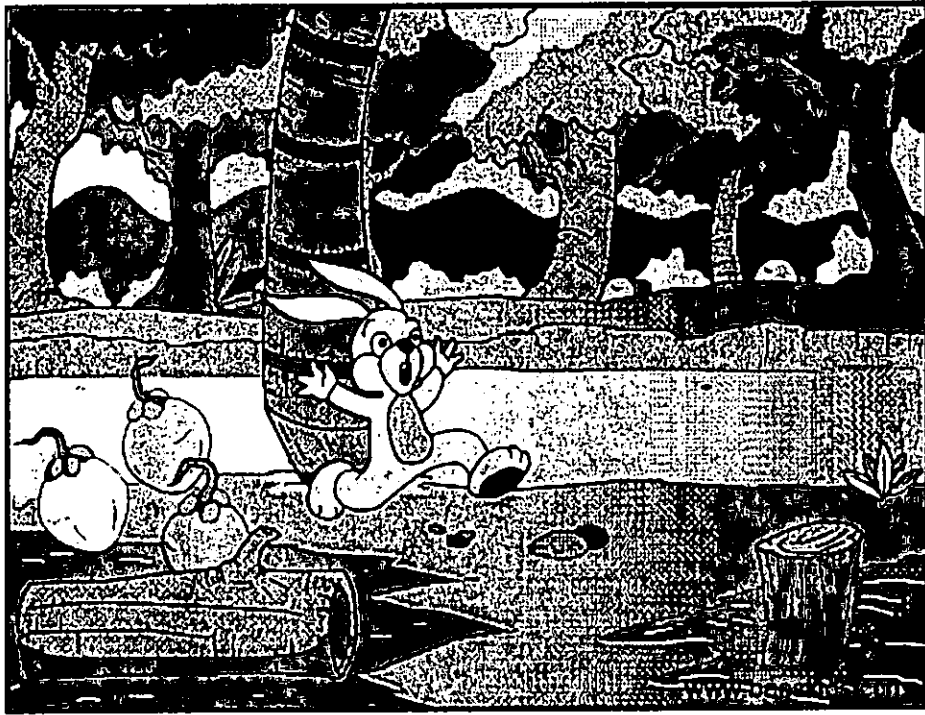
หน้าที่ 3

กระต่ายได้ก็พูดขึ้นว่า "นี่เจ้าเต่า บรรพบุรุษของข้าแม้จะเคยวิ่งแข่งกับบรรพบุรุษของเจ้าแล้วแพ้ แต่ถ้าเป็นข้า ข้าไม่มีทางแพ้หรอก" เจ้าเต่าได้ยินดังนั้นก็หันมามองหน้าด้วยสีหน้าเฉื่อยเฉื่อย "ข้าว่า เจ้ากับข้ามาลองวิ่งแข่งกันไหมละ" กระต่ายท้าทายเต่า "ข้าหะไม่มีเวลาหรอก" เจ้าเต่าตอบพร้อมกับลุกขึ้นเดินจากไปเพื่อตัดความรำคาญ

หน้าที่ 4

วันหนึ่งเจ้ากระต่ายก็ออกมาเดินเล่น ตามปกติที่มันทำทุกวัน "วันนี้อากาศดีจังเลย แดดนี้อากาศเย็นสบายดีเหลือเกิน ต้องหาที่นั่งพักผ่อนดีกว่า " มันคิดได้ดังนั้น แล้วไปหาที่นั่งบนโคนต้นมะพร้าว และหลับไปอย่างมีความสุข

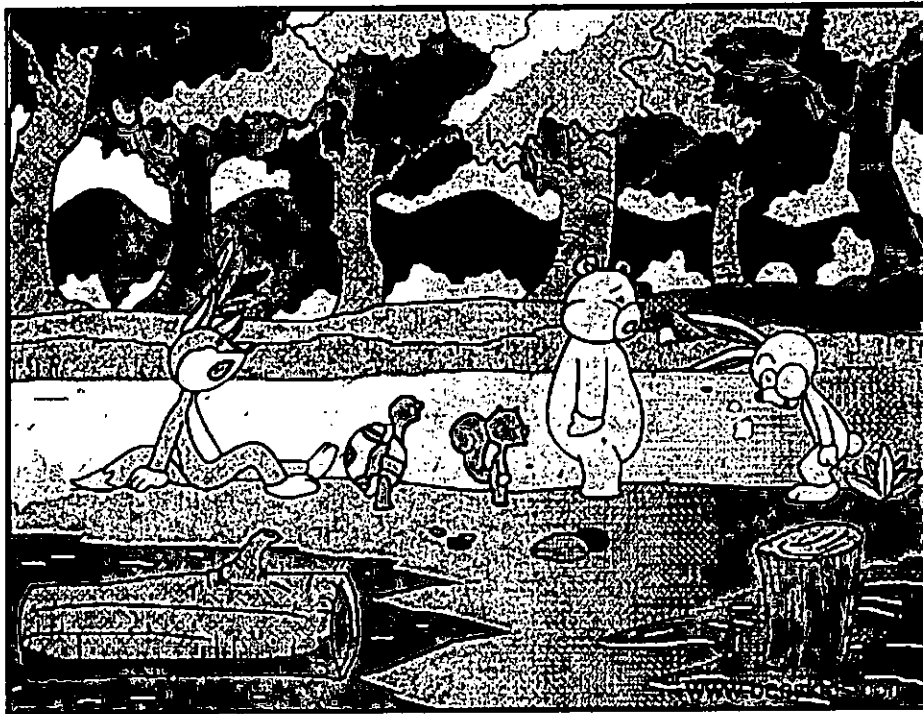
หน้าที 5

ขณะที่มันหัดฝึกม้วนอยู่นั้น กระต่ายต้องตกใจตื่นเพราะเสียงดังขึ้น "ตูม...ตึง" กระต่ายรู้ว่าข้างตัวของมันเกิดแรง สะเทือน ปานฟ้าถล่มลงมา...ด้วยความตกใจ มันรีบวิ่งออกจากโคนต้นไม้พรวดอย่างรวดเร็ว "ฟ้าถล่ม ฟ้าถล่ม แล้ว..." มันวิ่งไปกับร่องตะกอน

หน้าที 6

ที่ข้างหน้ามีหมัดตัวหนึ่งกำลังกินรังผึ้งอยู่ มองดูเจ้ากระต่ายที่วิ่งตะกอนโผนเหวกลอย เจ้าหมัดจึงร้องถาม "กระต่ายเกิดอะไรขึ้น" "หนี่เรื้อ...ฟ้าถล่ม" กระต่ายตอบ พร้อมกับวิ่งไม่หยุด เจ้าหมัดได้ยืนก็วิ่งตามกระต่ายทันที

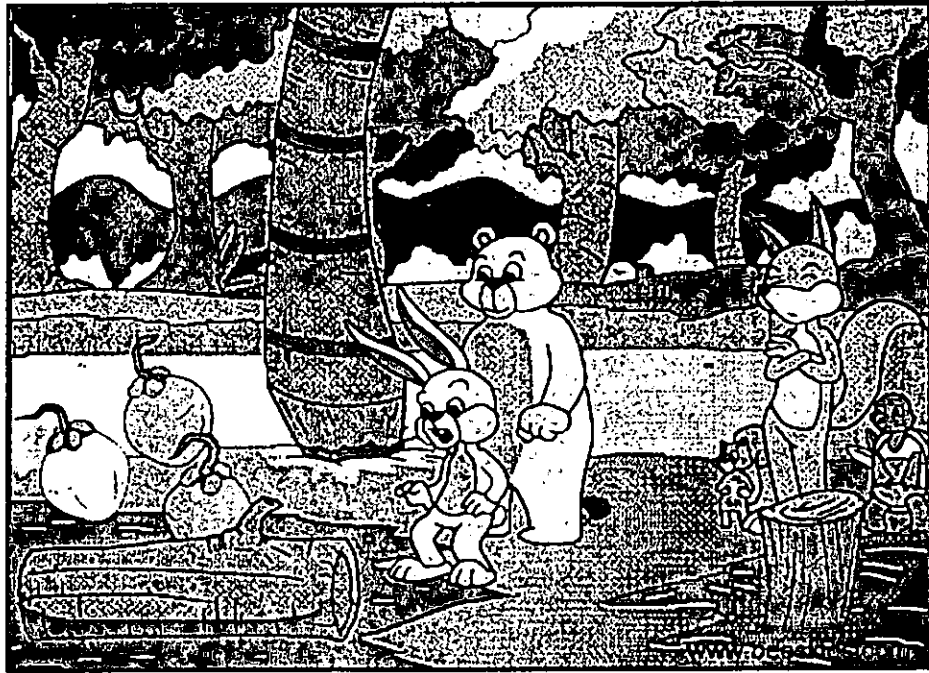
หน้าที่ 7

เจ้ากระต่ายก็ยังวิ่งตะโกนไปว่า ฟ้าถล่ม โดยมีหมีวิ่งตามไปบรรดาฝูงสัตว์ต่างๆ เมื่อได้ยิน และเห็นต่างพากันแตกตื่นวิ่งหนีเอาตัวรอด วิ่งไปซุกพุ่มใหญ่ เจ้าหมีก็ได้ตะโกนถามขึ้นว่า "เฮ้...พวกเรา หยุดก่อน " เจ้าหมีหันมาถามเจ้ากระต่าย " เจ้ากระต่าย เหตุการณ์ฟ้าถล่มหนะ มันถล่มตรงไหน "

หน้าที่ 8

เจ้ากระต่ายต้องเลยขึ้น "ฉันนอนหลับอยู่ ภูเขามันดันตัวฉันก็เกิดสะเทือน หากไม่ใช่ฟ้าถล่มลงมาแล้วมันจะเป็นอะไรละ"" ถ้าจั้น... เดียวพวกเราไปดูกันดีกว่า ว่าเกิดอะไรขึ้น" หมีเลย สัตว์ทั้งหมดจึงเดินย้อนมุ่งหน้าไปที่เจ้ากระต่ายบอก

หน้าที่ 9

"นั่นไงที่ฟ้าถล่มมา" เจ้ากระต่ายบอกแล้วเข้าไปยังที่มันเคยนอนอยู่ โดยเจ้าหมีเดินเข้าไปพิจารณาดู เจ้าหมีสังเกตเห็นรอยตีนมะพร้าว มีลูกมะพร้าว 2-3 ลูก "ข้ารู้แล้ว ที่ฟ้าถล่มอย่างเจ้ากระต่ายบอกนะ สาเหตุมาจากอะไร"

หน้าที่ 10

"นี่ไงละตัวการที่ว่าฟ้าถล่ม" เจ้าหมีหยิบมะพร้าวขึ้นมาดู "ลูกมะพร้าวมันคงหล่นลงมาข้างๆ ตัวเจ้ากระต่ายขณะที่มันกำลังหลับอยู่นั่นแหละ มันตกใจก็เลยเหมวว่าเป็นฟ้าถล่มลงมา" "ก็หมีดูให้แน่ใจก่อนนะอย่าทึกทักว่าเป็นโล้นโน่นโล้นนี้" เจ้าหมีพูดจบก็เดินไปพร้อมกับสัตว์ตัวอื่นๆ ปล่อยให้เจ้ากระต่ายยืนซึมอยู่แต่เพียงผู้เดียว....

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า :

อย่าตระหนกกับสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อนที่จะใช้สติปัญญาและความรอบคอบพิจารณา

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ฟัง		ดั่ง		ซัง		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 15

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ พัด

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า พัด ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลัด ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า มัด ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า พัด , ลัด , มัด

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอะ เปลี่ยนรูป สะกดด้วย ด ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียน เล่นเกม “อะไรเอ่ย” ที่เกี่ยวกับสิ่งของที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และครูเขียนคำตอบไว้บนกระดานและถามถึงประโยชน์ของสิ่งเหล่านั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า พัด บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า พัด	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	พ
		สระ	คือ	ะ (ˊ)
		ตัวสะกด	คือ	ด
		วรรณยุกต์	คือ	-
อ่านว่า พอ - อะ - พะ - พะ - ดอ - พัด				

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ (ˆ) แต่อ่านออกเสียง อะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะกระดานเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะเคาะกระดานให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า พัด ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะกระดานครั้งที่ 1 นักเรียนอ่านออกเสียง พอ

เคาะกระดานครั้งที่ 2 นักเรียนอ่านออกเสียง อะ

เคาะกระดานครั้งที่ 3 นักเรียนอ่านออกเสียง พะ

เคาะกระดานครั้งที่ 4 นักเรียนอ่านออกเสียง พะ

เคาะกระดานครั้งที่ 5 นักเรียนอ่านออกเสียง ดอ

เคาะกระดานครั้งที่ 6 นักเรียนอ่านออกเสียง พัด

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า พัด โดยประสมสระอะ เปลี่ยนรูปและมีตัวสะกดเป็น ด เหมือนกัน เช่น คำว่า ลัด , มัด ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม "อะไรเอ่ย"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	พัด		ลัด		มัด		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 16

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ แมว

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แมว ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แจว ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แถว ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า แมว , แจว , แถว

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระแ อ สะกดด้วย ว ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียนท่องบทอาขยาน “แมวเหมียว” และให้นักเรียนแต่ละคนแสดงท่าทางประกอบตามที่ตัวเองชอบ ครูชมนักเรียนที่ร่วมแสดงท่าทางประกอบและถามนักเรียนว่าบทอาขยานที่ท่องไปนั้น เป็นสัตว์ ประเภทใด

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูนำบัตรคำว่า แมว ติดกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า	แมว	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ม
			สระ	คือ	แ -
			ตัวสะกด	คือ	ว
			วรรณยุกต์	คือ	-
			อ่านว่า	มอ - แอ - แม - แม - วอ - แมว	

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า แมว ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	มอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	แอ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	แม
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	แม
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	วอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	แมว

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า แมว โดยประสมสระแอะ และมีตัวสะกดเป็น ว เหมือนกัน เช่น คำว่า แจว , แถว ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอาขยาน “แมวเหมียว”
2. บัตรคำ

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	แมว		แจว		แถว		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

บทอาขยาน “แมวเหมียวแยกเขี้ยวยิงฟัน”

แมวเอ๋ยแมวเหมียว	รูปร่างประเปรี้ยวเป็นนักหนา
ร้องเรียกเหมียว เหมียว เดียวก็มา	เคล้าแข้งเคล้าขาน่าเอ็นดู
รู้จักเอาจรเข้าต่อตั้ง	คำ คำ ข้างระว่างหนู
ควรนับว่ามันกตัญญู	พอดูอย่างไว้ใส่ใจเอย.

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 17

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ แสง

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แสง ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แสง ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า แสง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า แสง , แสง , แสง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระแอ สะกดด้วย ง ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่นเกม "อะไรเอ่ย" และนักเรียนทุกคนร่วมกิจกรรม ครูเขียนคำปริศนาที่นักเรียนทายได้ถูกต้องบนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า แสง บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า แสง ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ส
	สระ	คือ	แ
	ตัวสะกด	คือ	ง
	วรรณยุกต์	คือ	-
อ่านว่า สอ - แอ - แส - แส - งอ - แสง			

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูอธิบายเกี่ยวกับการเขียนตำแหน่งของสระเดี่ยวและการอ่านออกเสียง และครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า แสง ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง สอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง แอ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง แส
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง แส
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง งอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง แสง

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า แสง โดยประสมสระแอ และมีตัวสะกดเป็น ง เหมือนกัน เช่น คำว่า แกง , แพง ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม "อะไรเอ๋ย"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	แสง		แกง		แพง		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 18

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ผัก

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ผัก ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ปัก ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า รัก ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ผัก , ปัก , รัก

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอะ เปลี่ยนรูป สะกดด้วย ก ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำภาพรูปผักชนิดต่างๆ มาถามนักเรียนว่านี่คือรูปภาพอะไร ครูเขียนคำตอบของนักเรียนลงในกระดาน และบอกนักเรียนว่านี่คือรูปผักชนิดต่างๆ คำว่า ผัก เป็นคำที่มีพยัญชนะต้น ตัว ผ ประสมด้วยสระอะ ซึ่งเปลี่ยนรูป และสะกดด้วย ก อ่านว่า ผัก

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ผัก บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ผัก ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ	ผ
สระ คือ	ะ (ั)
ตัวสะกด คือ	ก
วรรณยุกต์ คือ	-
อ่านว่า ผอ - อะ - ผะ - ผะ - กอ - ผัก	

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ (ั) แต่อ่านออกเสียง อะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ผัก ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง ผอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง อะ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง ผะ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง ผะ
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง กอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง ผัก

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ผัก โดยประสมสระอะ เปลี่ยนรูปและมีตัวสะกดเป็น ก เหมือนกัน เช่น คำว่า ปัก , รัก ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพพยัญชนะต่างๆ

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ผัก		ปัก		รัก		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 19

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ หุบ

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า หุบ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยุบ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ชุบ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า หุบ , ยุบ , ชุบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอุ สะกดด้วย บ ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำร่มมาแล้วถามนักเรียนว่านี่คืออะไร มีประโยชน์อย่างไร ครูถามนักเรียนว่าหากต้องการใช้งานจะต้องทำอย่างไรบ้างและเมื่อใช้เสร็จแล้วต้องทำอย่างไร ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า เมื่อเราเลิกใช้งานร่ม เราจะหุบร่มไว้ ครูเขียนคำว่า หุบ บนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า หุบ บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า หุบ ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	ห
	สระ	คือ	ุ
	ตัวสะกด	คือ	บ
	วรรณยุกต์	คือ	-

อ่านว่า หอ – อุ – หุ – หู – บอ – หุบ

ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูอธิบายเกี่ยวกับการเขียนตำแหน่งของสระเดี่ยวและการอ่านออกเสียง และครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า หุบ ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และให้สัญญาณด้วยการปรบมือ เพื่อเป็นการให้จังหวะแก่นักเรียนไปด้วย เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง หอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง อุ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง หุ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง หู
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง บอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง หุบ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งคะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า หุบ โดยประสมสระอุ และมีตัวสะกดเป็น บ เหมือนกัน เช่น คำว่า ยุบ , หุบ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคูฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

ร่วม

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	หุบ		ยุบ		ทุบ		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 20

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ทับ

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ทับ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า นับ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จับ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ทับ , นับ , จับ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอะ เปลี่ยนรูป สะกดด้วย บ ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูให้นักเรียนเล่นเกม "ทำอะไร" โดยครูถามนักเรียนแล้วนักเรียนแต่ละคนบอกว่าจะทำอะไร ครูถามว่า

1. หากที่บ้านไม่มีไฟฟ้าใช้ นักเรียนจะอย่างไร?
2. หากที่บ้านของนักเรียนไม่มีเตารีด นักเรียนจะอย่างไรให้เสื้อผ้าเรียบ?

นักเรียนและครูร่วมกันอภิปราย ครูเขียนคำว่า ทับ บนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ทับ บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า ทับ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น คือ	ท
สระ คือ	ะ (ั)
ตัวสะกด คือ	บ
วรรณยุกต์ คือ	-

อ่านว่า ทอ - อะ - ทะ - ทะ - บอ - ทับ

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ (ั) แต่อ่านออกเสียง อะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ทับ ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง ทอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง อะ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง ทะ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง ทะ
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง บอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง ทับ

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ทับ โดยประสมสระอะ ลดรูปและมีตัวสะกดเป็น บ เหมือนกัน เช่น คำว่า จับ , นับ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบตีใจแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เกม "ทำอย่างไร"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	ทับ		จับ		นับ		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 21

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ คม

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า คม ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ลม ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จม ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า คม , ลม , จม

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระโอะ ลครูป สะกดด้วย ม ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำบัตรภาพอุปกรณ์เครื่องครัวมาให้นักเรียนดูและถามว่านักเรียนรู้จักหรือไม่ และชวนนักเรียนสนทนาถึงอุปกรณ์ในครัว ว่านักเรียนรู้จักอะไรบ้าง โดยให้นักเรียนช่วยกันตอบให้ได้มากที่สุด และมีอุปกรณ์อะไรทำให้นักเรียนเป็นอันตรายได้ เพราะอะไร

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า คม บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า คม ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น คือ	ค
	สระ คือ	โ – ะ (-)
	ตัวสะกด คือ	ม

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า คอ - โอะ - โคะ - โคะ - มอ - คม

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระโอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะลดรูปหายไป แต่อ่านออกเสียง โอะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ เคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า คม ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปชี้ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	คอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	โอะ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	โคะ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	โคะ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	มอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	คม

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า คม โดยประสมสระโอะ ลดรูปและมีตัวสะกดเป็น ม เหมือนกัน เช่น คำว่า ลม , จมครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

บัตรภาพอุปกรณ์เครื่องครัว

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	คม		ลม		จม		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 22

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ นก

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า นก ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ตก ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ยก ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า นก , ตก , ยก

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระโอะลรูป สะกดด้วย ก ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียนร้องเพลง “นกน้อย” และให้นักเรียนแต่ละคนแสดงท่าทางประกอบว่านกของนักเรียนแต่ละคนบินอย่างไร ครูชมนักเรียนที่ร่วมแสดงท่าทางประกอบ ครูและนักเรียนร่วมตั้งชื่อนกตามชื่อนักเรียนแต่ละคน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า นก บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด เช่น

คำว่า นก	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	น
		สระ	คือ	โ - ะ
		วรรณยุกต์	คือ	-

ตัวสะกด คือ ก

อ่านว่า นอ - โอะ - โนะ - โนะ - กอ - นก

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าสระโอะ เมื่อประสมกับตัวสะกด จะลดรูปหายไป แต่อ่านออกเสียง โอะ เหมือนเดิม ครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการปรบมือเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ ปรบมือให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า นก ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

ปรบมือครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	นอ
ปรบมือครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	โอะ
ปรบมือครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	โนะ
ปรบมือครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	โนะ
ปรบมือครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	กอ
ปรบมือครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	นก

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า นก โดยประสมสระโอะ ลดรูปและมีตัวสะกดเป็น ก เหมือนกัน เช่น คำว่า ตก , ยก ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนจับคู่ฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

เพลง นกน้อย

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	นก		ตก		ยก		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เพลง “นกน้อย”

นกเอยนกน้อย น้อย	บินลอยตามสายลม
ปีกหางกางสวยสม	ลอยตามลมระเริงใจ

** ร้องซ้ำ 2 เที่ยว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 23

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ อ่าน

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า อ่าน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ท่าน ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ม่าน ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า อ่าน , ท่าน , ม่าน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย น และวรรณยุกต์เอก ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูเล่นเกมทายอะไรเอ่ย โดยให้นักเรียนแต่ละคน รวมทั้งครู คิดกิจกรรมหรือการแสดงท่าทาง ของตนเองมาคนละ 1 กิจกรรม แล้วให้เพื่อนๆ ช่วยกันทายและให้นักเรียนช่วยกันทายว่าครูกำลังทำกิจกรรมอะไร

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า อ่าน บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า	อ่าน	ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น	คือ	อ
			สระ	คือ	-า
			ตัวสะกด	คือ	น

วรรณยุกต์ คือ -

อ่านว่า ออ - อา - อา - นอ - อาน - ไม้เอก - อ่าน

ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่าการอ่านสะกดคำที่มีวรรณยุกต์ประสม จะผันเสียงวรรณยุกต์เป็นลำดับสุดท้าย และครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ เคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า อ่าน ตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	ออ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	นอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	อาน
เคาะโต๊ะครั้งที่ 7	นักเรียนอ่านออกเสียง	อาน
เคาะโต๊ะครั้งที่ 8	นักเรียนอ่านออกเสียง	ไม้เอก
เคาะโต๊ะครั้งที่ 9	นักเรียนอ่านออกเสียง	อ่าน

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งค่ะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า อ่าน โดยประสมสระอา และมีตัวสะกดเป็น น ผันด้วยวรรณยุกต์เอก เหมือนกัน เช่น คำว่า ท่าน , ม่าน ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบตีไถ่แล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

กิจกรรม"ทำอะไรเอ๋ย"

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	อ่าน		ทำน		มาน		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

เกม อะไรเอ๋อ

อุปกรณ์

คำที่ใช้เป็นปริศนาคำทาย โดยให้นักเรียนคิดเอง

วิธีการเล่น

1. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า ครูจะให้นักเรียนคิดคำคนละ 1 คำและแสดงท่าทางประกอบภายในเวลา 1 นาที หากใครที่แสดงท่าทางและเพื่อนสามารถทายได้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด
2. ครูให้นักเรียนจับสลากจัดลำดับในการแสดงท่าทางประกอบ
3. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบคำ
4. ครูแสดงท่าทางถึงประกอบ (หากนักเรียนแสดงแล้ว ครูอาจไม่แสดงท่าทางประกอบก็ได้)
5. ครูให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบคำของตนเองอีกครั้ง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 24

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำ ป้าย

สาระสำคัญ

คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งที่นักเรียนควรอ่านออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ป้าย ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า จำย ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า ค่าย ได้ถูกต้อง

เนื้อหา การอ่านออกเสียงคำว่า ป้าย , จำย , ค่าย

กิจกรรมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบดีไอ (Direct Instruction) ครูจัดให้นักเรียนนั่งเป็นครึ่งวงกลม เพื่อให้นักเรียนสามารถมองเห็นครูขณะที่ครูสาธิตทักษะการอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟัง ครูเริ่มสอนตามขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนจบแล้ว นักเรียนต้องอ่านคำที่มีประสมด้วยสระอา สะกดด้วย ย และวรรณยุกต์เอก ได้ถูกต้อง 3 คำ

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ครูสนทนากับนักเรียนเรื่อง เวลา และครูนานาฬิกา มาให้นักเรียนดู และบอกประโยชน์ของนาฬิกา ครูเขียนช่วงเวลาของวันแบ่งออกเป็น 3 ช่วงเวลา คือ เช้า เที่ยง เย็น ครูลองเลื่อนเข็มนาฬิกาไปยังช่วงเวลาต่างๆ ว่านี่เป็นช่วงเวลาใดของวัน และครูถามนักเรียนว่าเคยได้ยินคำใดที่แตกต่างจาก ช่วงเวลา 3 เวลา นี้หรือไม่

ขั้นที่ 3 ขั้นการสอน ครูเขียนคำว่า ป้าย บนกระดานและอธิบายให้นักเรียนฟังว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

คำว่า บ่าย ประกอบด้วย	พยัญชนะต้น คือ	บ
	สระ คือ	-า
	ตัวสะกด คือ	ย
	วรรณยุกต์ คือ	ˊ

อ่านว่า บอ - อา - บา -บา - ยอ - บาย -บาย - ไม้เอก - บ่าย

ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่าการอ่านสะกดคำที่มีวรรณยุกต์ประสม จะผันเสียงวรรณยุกต์เป็นลำดับสุดท้าย และครูอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อเป็นตัวอย่าง 3 ครั้ง ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าครูจะให้สัญญาณ เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้พร้อมกัน โดยการเคาะโต๊ะเพื่อให้จังหวะ และในระหว่างการอ่านครูจะ เคาะโต๊ะให้จังหวะในการอ่านไปด้วย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า บ่ายตามตัวอย่างที่ครูอ่านให้ฟัง หากนักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้อง ครูจะอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติโดยมีครูคอยดูแล

ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน โดยครูจะชี้ไปที่ตัวพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เมื่อ นักเรียนอ่านออกเสียงได้คล่องแคล่ว เช่น

เคาะโต๊ะครั้งที่ 1	นักเรียนอ่านออกเสียง	บอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 2	นักเรียนอ่านออกเสียง	อา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 3	นักเรียนอ่านออกเสียง	บา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 4	นักเรียนอ่านออกเสียง	บา
เคาะโต๊ะครั้งที่ 5	นักเรียนอ่านออกเสียง	ยอ
เคาะโต๊ะครั้งที่ 6	นักเรียนอ่านออกเสียง	บาย
เคาะโต๊ะครั้งที่ 7	นักเรียนอ่านออกเสียง	บาย
เคาะโต๊ะครั้งที่ 8	นักเรียนอ่านออกเสียง	ไม้เอก
เคาะโต๊ะครั้งที่ 9	นักเรียนอ่านออกเสียง	บาย

เมื่อนักเรียนอ่านตามจังหวะได้คล่องแคล่วแล้ว ครูจะค่อยๆ เร่งจังหวะในการให้สัญญาณเร็วขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ ในระหว่างการฝึกอ่าน ครูให้คำชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและอ่านได้ถูกต้อง และครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงโดยไม่ต้องสะกดคำ เมื่อนักเรียนอ่านได้ถูกต้องครูชมเชย เก่งคะ ดีมาก เยี่ยมเลย ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเพิ่มเติมว่ายังมีคำอีกหลายคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า บ่าย โดยประสมสระอา และมีตัวสะกดเป็น ย ผันด้วยวรรณยุกต์เอก เหมือนกัน เช่น คำว่า จำย , ค่าย ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำต่างๆ ตามขั้นตอนที่ 3 – 5

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติเองโดยอิสระ

นักเรียนฝึกการอ่านคำที่ได้เรียนไปแล้ว จนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำ

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป ครูทดสอบการอ่านของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านทีละคน โดยไม่ต้องสะกดคำ

หลังเสร็จสิ้นขั้นตอนการสอนแบบดีไอแล้ว ครูชมเชยนักเรียนว่าเก่งทุกคนที่ปฏิบัติตามขั้นตอน และทุกคนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

นาฬิกา

เกณฑ์การประเมินผล

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องโดยไม่ต้องสะกดอย่างน้อย 3 คำ

การวัดและประเมินผล

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

แบบประเมินผลการทดสอบการอ่านออกเสียงคำ

ชื่อ	คำ						รวม
	บาย		จ่าย		ค้าย		
	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	
คนที่ 1							
คนที่ 2							
คนที่ 3							
คนที่ 4							
คนที่ 5							
รวม							

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาววิมล เกาวัลย์
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 29 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2516
สถานที่เกิด	อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 76 หมู่ 5 ตำบลเวียงคำ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี 41110
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครู วิทยฐานะชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนหนองแสงวิทยศึกษา อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกุมภวาปี อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี
พ.ศ. 2537	ค.บ. วิชาเอกจิตวิทยาและการแนะแนว สถาบันราชภัฏเลย อำเภอเมือง จังหวัดเลย
พ.ศ. 2550	กศ.ม. วิชาเอกการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร